

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

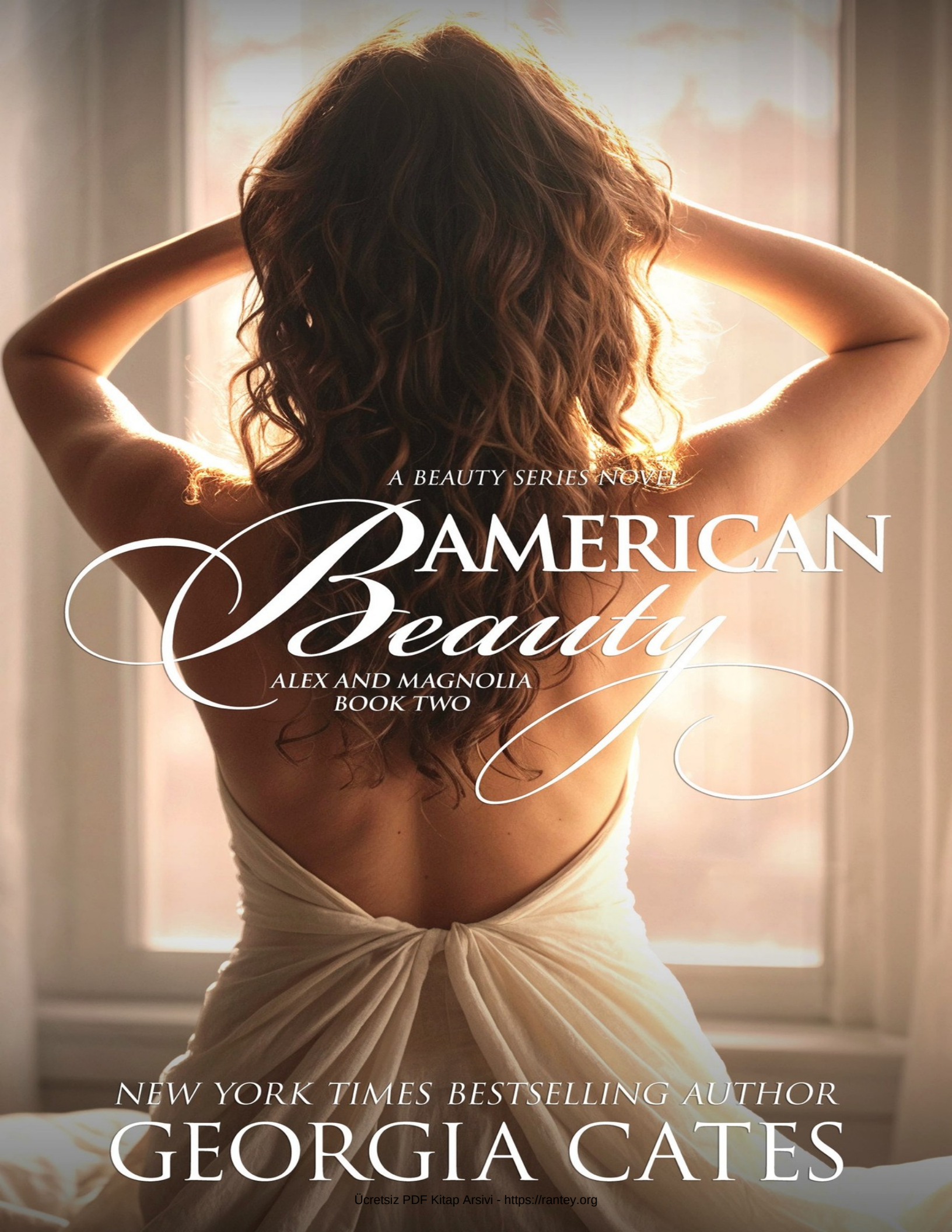
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BEAUTY SERIES NOVEL

A AMERICAN *Beauty*

ALEX AND MAGNOLIA
BOOK TWO

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
GEORGIA CATES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMERİKAN GÜZELİ

Alex ve Magnolia 2. Kitap

GÜZELLİK SERİSİ
Kitap 5

GEORGIA CATES

Georgia Cates Books, LLC tarafından yayınlanmıştır

Copyright © 2025 by Georgia Cates Books, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.georgiacates.com

Düzenleme Hizmetleri Lisa Aurello

tarafından sağlanmıştır Kapak Tasarımı

Swoony Cover Designs tarafından yapılmıştır

swoonycoverdesigns@gmail.com

e-Kitap ISBN: 978-1-948113-45-8

"Bu hayatta tek bir şey yapacağım, o da kesin: seni seveceğim, seni özleyeceğim ve ölene kadar seni istemeye devam edeceğim."

--Thomas Hardy, Çılgın Kalabalıktan Uzak

İçindekiler

1. [Manolya Çelik](#)
2. [Alex Sebring](#)
3. [Manolya Çelik](#)
4. [Alex Sebring](#)
5. [Alex Sebring](#)
6. [Alex Sebring](#)
7. [Manolya Çelik](#)
8. [Alex Sebring](#)
9. [Manolya Çelik](#)
10. [Alex Sebring](#)
11. [Manolya Çelik](#)
12. [Alex Sebring](#)
13. [Alex Sebring](#)
14. [Alex Sebring](#)
15. [Manolya Çelik](#)
16. [Alex Sebring](#)
17. [Manolya Çelik](#)
18. [Manolya Çelik](#)
19. [Manolya Çelik](#)
20. [Manolya Çelik](#)
21. [Alex Sebring](#)
22. [Alex Sebring](#)
23. [Alex Sebring](#)
24. [Alex Sebring](#)
25. [Alex Sebring](#)
26. [Manolya Çelik](#)
27. [Manolya Çelik](#)
28. [Alex Sebring](#)
29. [Manolya Çelik](#)
30. [Alex Sebring](#)
31. [Manolya Çelik](#)

32. [Manolya Çelik](#)
33. [Manolya Çelik](#)
34. [Manolya Çelik](#)
35. [Manolya Çelik](#)
36. [Manolya Çelik](#)
37. [Manolya Çelik](#)
38. [Alex Sebring](#)
39. [Manolya Çelik](#)

[Yazar Hakkında](#)

[GEORGIA CATES tarafından da](#)

Bölüm 1

Manolya Çelik

TEKERLEKLER Sarsıntıyla asfalta çarpıyor ve midem bulanıyor - inişten değil ama gerçekliğin ağırlığından.

Home.

Charleston'ın şehir ışıkları pistin ötesine uzanarak beni karşılıyor, ancak burayla ilgili hiçbir şey aynı değil.

Telefonuma uzanıyorum, uçak modunu kapatıyorum ve Sidney'deki saate bakıyorum. Gecenin bir yarısı. Eminim Alex derin bir uykudadır, hala benim gibi kokan çarşaflara sarınmıştır.

Göğsüm sıkışıyor çünkü onu şimdiden çok özledim.

Klavyenin üzerinde gezinerek mesaj dizimizi açıyorum. Ne yapmalıyım? Ne diyorsun?

Hey, daha yeni indim ve sensiz şimdiden yanlıs mı hissediyorum?

Umarım iyi uyuyorsundur. Bu arada, ben uyanıktım, hala uyuyor olmayı diliyordum.

Kollarında mı?

Hayır. Basit ama dürüst olmak daha iyi bir seçimdir.

Charleston'a yeni indim. Seni seviyorum, koca adam. Seni şimdiden ne kadar özlediğime inanamıyorum. Sonra konuşuruz. Tatlı rüyalar.

Gönder tuşuna bastım. Mesaj anında iletiliyor - ve beklendiği gibi - *okundu* bildirimi görünmüyor, yazma balonu yok. Sadece dokuz bin millik bir sessizlik.

Başımı koltuğa yaslayarak nefes veriyorum. İki gün önce göğsüne kıvrılmış, nefes alıp verişini ezberliyor, parmak uçlarımda hissettiklerini asla unutmayaçağıma yemin ediyordum. Ve şimdi buradayım. Charleston'a geri döndüm. Gerçeğe döndüm.

Dahili telefondan bir ses bizi Charleston'a davet ediyor. Etrafımda yolcular kemerlerini çözüyor, geriniyor ve toparlanıyorlar.

eşyaları. Yanımdaki kadın baş üstü kutusuna uzanmadan önce yorgun bir iç çekti.
Gitme zamanı.

Telefonumu çantama tikiştirip ayağa kalkıyorum ve kapının ardında beni bekleyen her şeye karşı kendimi hazırlıyorum.

Bagaj teslim yeri tam bir tımarhane. İnsanlar atlıkarıncanın etrafında akbabalar gibi dolaşıyor, bavulları görüldüğü anda saldırmaya hazırlar. Kalabalığı Violet için tarayarak kaosun içinde manevra yapıyorum.

Ve sonra onu fark ettim.

Düzelتيyorum: Altı metrelik şişme bir T. rex'in küçük, işe yaramaz kollarını bana doğru salladığını görüyorum.

Oh, aşkına-

Adımlarımın ortasında duruyorum, tüm manzarayı seyrederken gözlerim açılıyor. Violet gururla ayakta duruyor, gülünç dinozor kostümü her hareketinde hafifçe şişip iniyor. Pençeli minik ellerinden birinde, üzerinde şunlar yazan kocaman bir tabela tutuyor:

GÜMRÜK KONTROLÜ: PİŞMANLIKLARINIZI VE KÖTÜ KARARLARINIZI BURADA AÇIKLAYIN.

Göğsümden zapt edilmesi imkânsız bir kahkaha patlıyor. Etrafımdaki insanlar aval aval bakıyor, bazıları kıkırdıyor. Diğerleri telefonlarını çıkarıyor çünkü en iyi arkadaşım kendini havaalanının cazibe merkezi haline getirmiş.

Tanrım, maskara sürmüş o tehdidi
özlemişim. "Violet," diye sesleniyorum,
başımı sallayarak.

Sanki geldiğimi görmemiş gibi soluk soluğa kalıyor ve küçük T. rex kollarını havaya kaldırarak bana doğru koşuyor.

Şey... dev bir şişme dinozor kıyafeti içinde ne kadar koşulabilirse.

"Aman Tanrım, Mags!" Sesi kostüm yüzünden boğuk çıkıyor. "Sen misin? Pişmanlıklarını ve kötü kararlarını açıklamaya mı geldin?"

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Bunun utanç verici olduğunun farkındasın, değil mi?" "Duh." Minik dino pençelerini oynatıyor. "Üzüleceğini biliyordum, o yüzden utanmazlığımla dikkatinizi dağıtıyorum."

Ve işte burada. Saçmalığın arkasındaki sebep. Kendimi zor tuttuğumu biliyordum.

Bu Violet. Hiçbir zaman *ağlarken sana sarılan* tiplerden olmadı. Hayır, o *kalabalık bir havaalanında tarih öncesi bir yaratık gibi giyinip*

güldüğün tip.

Duygular boğazımda düğümleniyor, ama yutkunuyorum ve ona gidiyorum, kollarımı en iyi arkadaşım olan büyük aptal dinozora doluyorum.

"Tanrım, seni özledim, seni lanet ucube."

Violet burnunu çeker gibi bir ses çıkarır. "Ben de seni özledim, Mags. Ve umarım bu gece bu havaalanına gelen başka hiç kimsenin bu düzeyde bir tantanaya maruz kalmayacağını biliyorsundur."

"Öyle olsalardı endişelenirdim."

Geri çekiliyor, pençeli ellerini omuzlarıma koyuyor, sanki bir bilgelik vermek üzereymiş gibi. "Şimdi çantalarınızı almanıza yardım edeceğim ama önce şunu sormalıyım, beyan etmek istediğiniz bir şey var mı?" Eliyle işaret ediyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Sadece... üzüntü. Onu terk etmek çok zordu."

Violet başını sallar. "Biliyorum. İşte bu yüzden sana koşulsuz sevgi ve sonsuz eğlence sunacağım."

Sırıtiyorum. "Dinozor kıyafeti ile mi başlıyorsun?"

"Belli ki." Büyük bir jest yaptı. "Şimdi, biri benden çocuğuyla fotoğraf çekirtmemi istemeden önce bavullarınızı alıp buradan gidelim."

Violet yürüyüşünün ortasında durdu, şişme kuyruğu neredeyse yoldan geçen bir yolcuyu deviriyordu. Dönüp bana baktı, dinozor kafası sallanıyordu. "Bekle bir saniye. Diğerleri nerede?"

"Ah, evet. Los Angeles'taki bağlantımızı kaçırdık, bu yüzden havayolu şirketi bizi ayırmak zorunda kaldı. Onlar başka bir uçaktalar."

Dürüstçe mi? Onlardan ayrılmak büyük bir rahatlamaydı. Aslında bir merhamet. Uçuşun ilk ayağı boyunca iyiymiş gibi davranmak çok yorucuydu. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim, tek yapmak istediğim sessizlik içinde oturmak ve acı çekmekken kendimi anlamsız şeyler hakkında sohbet etmeye zorladım.

"Güzel. Duygularına dalmalısın. Ama çok uzun süre değil çünkü Bay Bazillionaire hakkındaki her ayrıntıyı anlatacak kadar duygusal olarak dengeli olmana ihtiyacım var."

İç çekiyorum, onu takip ediyorum. Tanrı yardımcım olsun.

Dışarı çıkıp Charleston'ın nemli havasına giriyoruz, otomatik kapılar arkamızdan vınlayarak kapanıyor. Kaldırıma çıktığımız anda yoldan geçen insanlar korna çalıyor.

Violet kısa dino kollarını kaldırıyor ve sanki geçit törenindeki ünlülerden biriymiş gibi onlara el sallıyor.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye sesleniyor. "Bütün hafta buradayım!"

Adamın biri arabasının camından eğilmiş, sırtıyor. "Kostümüne bayıldım, tatlım!"

Violet soluk soluğa, var olmayan dino incilerini tutuyor. "Kostüm giymiyorum efendim."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Çok gülünçsün." "Evet... *gülünç* derecede yerinde."

Yaya geçidinden hızla geçerek bakışları, kornaları ve çok hevesli bir evlilik teklifini topluyoruz.

"Vay be. Ulusal bir hazine olmak çok yorucu."

"Takım elbiseni çıkar, Violet. Yüzünü özledim."

Sanki ondan oksijeni bırakmasını istemişim gibi iç geçiriyor. "İyi. Sürdüğü sürece eğlenceliydi."

Birkaç homurtu ve gerçekten şüpheli bazı manevralarla, canavarın içinden çıkmak için savaşıyor ve onu arka koltuğa fırlatıyor.

Anahtarlarını parmağında çevirip sırtıyor. "Bu dondurma standını patlatmaya hazır mısın?"

Arabaya tırmanırken gülüyorum. "Hadi gidelim, seni lanet gösteri."

Violet havaalanının otoparkından çıkıyor ve hız sınırlarının sadece öneri olduğunu düşünen birinin özgüveniyle trafikte ilerliyor.

"Ee, anlat bakalım. Diğerleriyle işler nasıl gitti?"

Pencereden dışarı bakıyorum, Charleston'ın sıcak sokak lambaları ve İspanyol yosunlarından oluşan tanıdık bir pus içinde geçip gitmesini izliyorum. "Buna inanmayacaksın ama Sophie ve Elijah arasında bir şeyler var."

Bana bu ne biçim taze bakışını atıyor. "Bunu daha az palyaço ve daha fazla mantıkla tekrarlayabilir misin?"

Çarpışmaya hazırım çünkü Violet drama için yaşıyor.

"Elijah ve Sophie-birlikte."

Çenesi düştü. "Yani... *birlikte* mi?" Başımı salladım. "Evet."

Nefesi o kadar kesiliyor ki bayılacağından biraz endişeleniyorum. "Ve bu bombayı şimdi mi patlatıyorsun? Sanki son dakika haberi değil de eğlenceli bir gerçekmiş gibi?"

"Beni bağışlayın ama Elijah ve Sophie'nin ilişkisi endişe listemin en üst sıralarında yer almıyor."

"Son duyduğumda Elijah hâlâ senin etrafında dolanıyordu."

"Kes şunu... Bu aklıma iğrenç bir görüntü getiriyor. Ama cevabım evet, Sophie bakmadığı zaman hâlâ yapıyor."

"Do ğ ru anlamış mıyım? Sophie'yle takılıyor ama hâlâ seninle birlikte olmaya mı çalışıyor?"

"Evet."

Kısık, iğrenç bir ses çıkarıyor. "Tanrım. Elijah beni iğrendiriyor." "Çok fazla iğrenç." Onu düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

Avuç içiyle direksiyona vuruyor, yanlışlıkla kornaya basıyor. "Erkekler çok yorucu. Bay Bazillionaire hariç tabii."

Alex de çok yorucu ama mümkün olan en iyi şekilde.

"Bay Bazillionaire'den bahsetmişken... ruhumu açığa çıkaracak, yüzümü kızartacak detayları ne zaman öğreneceğim?"

Yavaşça nefes alıp veriyorum, koltuğumda kayıyorum. "Evet... uzun bir hikâye." "Şanslısın ki ben uzun hikâyelerin büyük hayranıyım. Ve kafein. Ki bu da

neden" -sinyalleri yaktı ve arabayı keskin bir sağa kırdı, beni kapıya çarptırdı- "küçük bir yoldan sapıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

Sırıttıyor. "En sevdiğin pastaneye. Kahve ve makaron alacağız... ve sen bana Sydney ve Bay Bazillionaire hakkında her şeyi anlatacaksın."

Çok yorgunum, kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Ama buna ihtiyacım var. Konuşmaya. Arayı kapatmaya. Anlaşılma hissi.

Fırına adım attığımız anda vanilya ve espressonun sıcak kokusu beni bir kucak gibi sarıyor. Burası bir Hallmark filmine ait bir yer - pastel duvarlar, parıldayan peri ışıkları, neredeyse yenemeyecek kadar güzel görünen narin Fransız hamur işleriyle dolu vitrinler. Neredeyse.

Violet tezgâha koşuyor, bir orduyu besler gibi en sevdiğimiz cappuccinoları ve makaron çeşitlerini sipariş ediyor. "Dönüşünü kutluyoruz. Ve" -bana sert bir bakış fırlatıyor- "seni kalp acından uzaklaştırıyoruz."

Gülümsemeye zorluyorum ama göğsüm sıkışıyor.

Buharlı fincanlarımızla sessiz bir köşeye yerleşiyoruz, aramızda pastel makaronlardan oluşan bir kule var. Daha iyi hissetmeliyim. Burası benim mutlu yerim. En iyi arkadaşımınla birlikteyim. Şekerim ve kafeinim var. Ama bunun yerine boğazım düğümleniyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Tabii ki Violet fark eder. "Oh, Mags."

Başımı sallıyorum, acıya karşı gözlerimi kırıştırıyorum. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin." Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Ne oldu?"

Duygular yükseliyor, yoğun ve keskin. "Onu terk ettim, Vi." Sesim çatlıyor. "Bir uçağa bindim ve onu terk ettim, yemin ederim kalbimi söküp atmak gibiydi."

Yüzü yumuşuyor ve bir kez olsun espri yapmıyor. "Bana her şeyi anlat."

Nefes veriyorum, parmaklarım fincanımın kenarında geziniyor. "Bunun bir veda olmadığı konusunda anlaşmıştık. *Bu iş bitti* yerine açık uçlu bıraktık - *sonra* görüşürüz. Ama aramızda bu kadar mesafe varken, yine de bir veda gibi görünüyor."

"Çünkü onu seviyorsun ve onunla birlikte olmak istiyorsun." Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum.

Elimi sıktı. "Tamam, öncelikle onu terk etmedin. Eve geldin. Arada fark var."

Ona şüpheli bir bakış attım.

"Sonsuza kadar Avustralya'da kalman mümkün değildi. Burada bir hayatın var. İyi bir sik yüzünden her şeyi bırakıp kalamazdın."

"Bu *gerçekten iyi bir* alet. Ama bundan da öte, bu aşk." Violet'in gülümsemesi yumuşuyor. "Bitmemesi için daha da fazla sebep var." Titrek bir nefes alıyorum. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum Vi."

Bir makaronun kalanını ağzına atıyor. "Her seferinde bir adım atarak bunu çözeceksin. Ve gerçekçi olalım, siz ve Bay Bazillionaire? Bu sadece başlangıç."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, ona *inanmalıyım*. Ama şimdilik tek yapabildiğim göğsümdeki ağrıyla nefes almaya çalışmak ve her seferinde bir anı yaşamak.

Makarondan bir parça koparıyorum, ağzıma atmadan önce parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Tatlılık dilimde eriyor ama göğsümdeki gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Violet kahve fincanının kenarından beni inceliyor. "Alex evlilik konusunda fikrini değiştirdi mi?"

"Eş arayışına ara verdi. Şimdilik."

Violet bunu düşünerek mırıldanır. "Demek istediğim, bu bay için çok büyük bir şey."

"Ya bağlılık ya ölüm."

"Evet. Ama bu benim en büyük endişem bile değil."

Başını eğdi. "Neymiş o?"

Cappuccino'mu döndürüyorum. "Alex'le uzun süreli birlikte olmak Avustralya'ya taşınmak demek." Fısıldıyorum, sanki çok yüksek sesle söylemek onu gerçeğe dönüştürebilirmiş gibi. "Bu

buradaki her şeyden vazgeçmek anlamına geliyor-işimden, evimden... *senden*." Son kelimedede sesim titriyor.

Violet'in yüzü düşüyor ama sadece bir saniyeliğine. Doğruldu ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Hayır, Mags. Beni geride bırakacağın şeylerle aynı kefeye koyamazsın. Ben Charleston'daki en iyi arkadaş değilim. Ben ömür boyu en iyi arkadaşım. Mars'ta olsan bile sana mesaj atar ve çayı dökmeni isterdim. Posta kodunu değiştirdin diye beni kaybetmezsin. Bu işler böyle yürümez."

Sıcaklık göğsüme yayılıyor, sıkışığım bir şeyi gevşetiyor.

"Hiçbir şey - ne mesafeler, ne zaman dilimleri, ne de harika aleti olan bazilyoner bir rugby tanrısı - bu arkadaşlığı sona erdiremez." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Sen ve ben mi? Bu sonsuza dek sürecek."

Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırparak gülümsemeyi başarıyorum.

Sırıttırıyor. "Artık buna alışsan iyi olur. Bana mahkumsun." "Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim." Masanın öbür ucuna uzandım, elini sıkarak. "Seni seviyorum Vi."

"Tabii ki seviyorsun."

Sesi hafif, alaycı... ama kafamı kaldırdığımda gözleri parlıyor, sıcak kafe ışıklarının altında biraz fazla cam gibi. Sanki onları uzaklaştırabilecekmiş gibi hızla göz kırptırıyor ve kahvesine bakıyor.

Ve işte böyle, şakaların, kabadayılıkların ötesini görüyorum.

Yavaşça nefes alıyorum ve yarısı yenmiş bir makaronun narin kabuğuna bakıyorum. "Onu seviyorum Vi. Onu çok seviyorum. Ve onu terk etmek beni parçaladı."

Violet bir an sessiz kaldı. Beni izliyor, gözleri şimdi daha yumuşak, ifadesi okunamıyor. Sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki bu ne anlama geliyor? Gelecek için?"

Dudaklarımdan uzun bir nefes kaçıyor. "Bilmiyorum. Düşünmem gereken çok şey var."

Violet başını eğerek mırıldanıyor.

"Hmm." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne?"

Sırıttırıyor. "Yok bir şey. Sadece zihinsel olarak düğününü planlıyorum, o kadar.

heps

i." Gözlerimi deviriyorum. "Bu oldukça büyük bir sıçrama."

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Sen bir adama aşıksın.

Üzerine bir yüzük tak. Kocaman bir tane. Bekle ve gör."

Sözleri göğsümün derinliklerinde bir yere yerleşiyor. Çünkü her şeye rağmen -mesafe, belirsizlik, hala yapmak zorunda olduğum seçimler- haklı olup olmadığını bilmiyorum.

Daireme giderken yol sessiz, kafedeki durmak bilmeyen sohbetle tam bir tezat oluşturuyor. Violet radyoya mırıldanarak eşlik ediyor, parmaklarını direksiyona vuruyor ama daha fazla konuşmak için zorlamıyor. Beni çok iyi tanıyor. Düşüncelerimle baş başa kalmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyor.

Tanıdık sokaklardan geçerken gün doğumu şehri altın rengine boyuyor ama hiçbir şey aynı hissettirmiyor. Belki de değişen benim.

Binamın önüne geldiğimizde yorgunluk üzerime ağır bir battaniye gibi çökmüştü. Violet itiraz etmemi beklemeden çantalarından birkaçını alıyor ve beni kapıya kadar geçiriyor. Onları içeriye bırakıyor ve sanki hâlâ ayakta olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi hızlı bir bakış atıyor.

"Etrafta dolanmayacağım," diyor, beni kucaklıyor ve her zamankinden daha sıkı sıkıyor. "Yorgunsun. Uykuya ihtiyacın var, benim ensende solumama değil. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Küçük bir gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Yapacağım."

Ama içeri adımımı atar atmaz, dış cephe çatırdıyor.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve beni dairemin sessiz sakinliğine hapsediyor. Tam olarak bıraktığım gibi - düzgünce düzenlenmiş mobilyalar, havaya sinmiş eski binanın bayat kokusu.

Odayı geçip bir kibrit çakıyorum ve her zaman sehpanın üzerinde tuttuğum vanilyalı mumu yakıyorum. Alevin titreyerek canlanmasını izlemek, küçük bir hak iddia etmek gibi hissettiriyor - bu yere geri döndüğümü hatırlatmak gibi.

Ama ben aynı değilim.

Ben farklıyım.

Bavulum kapının yanında duruyor, çok uzun zaman önce başka bir yerde olduğumu somut bir şekilde hatırlatıyor. Onunlaydım. Onun kollarında, onun hayatında, şimdi inanılmaz derecede uzak görünen bir dünyada.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek içeriye doğru ilerliyorum ama bu alan bana neredeyse yabancı. Sanki artık buraya ait değilmişim gibi.

Çünkü kalbimin bir parçası Sydney'de kaldı. Bir parçam onun.

Yatağımın kenarına oturmuş, hiçbir şeye bakmadan, bu odaya son gelişimden bu yana nasıl değiştiğimi düşünüyorum. Eskiden her şeyi çözdüğümü düşünürdüm. Bir zamanlar aşkın, gerekirse uzaklaşmayı seçebileceğim bir şey olduğuna nasıl da inanırdım.

Ama yanılmışım.
Alex Sebring'i seviyorum. Sonsuza kadar.
Hâlâ aldığım her nefeste o var ve bunun asla değişeceğini sanmıyorum.

Bölüm 2

Alex Sebring

Onsuz ev karanlık geliyor. Çok hareketsiz. Çok sessiz. Üç ay boyunca yanımda onunla uyandım, kahkahaları bu odalarda yankılandı, varlığı her yeri doldurdu. Ve şimdi sadece sessizlik var. Sadece yokluk. Sadece ben varım.

Bugün her şeyi yaptım; uyandım, duş aldım, kahve yaptım. Ama her şey ters geldi. Çarşaf lar hala onun gibi kokuyor ama o çarşaf larla dolanmak için burada değil. Kahve fincanı dolapta benimkinin yanında duruyor ama onu doldurmak için burada değil. Çalma listem onun sevdiği şarkılarla dolup taşıyor ve onu mutfağında nefes nefese şarkı söylerken yakalamak yerine, orada öylece durup olması gereken boşluğa bakıyorum.

Telefonumda adı yanıp sönüyor ve göğüs kafesimin arkasında bir yere ağır bir ağırlık yerleşiyor - ama en iyi şekilde. Kabul tuşuna basıyorum ve yüzü ekranı doldurduğu anda dünya tekrar yerine oturuyor.

Tanrım, çok güzel.

Yumuşak ışık arkasında parlıyor, saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor. Ve akla tek bir kelime geliyor: benim.

"Hey, favorim. Amerikan Güzelim nasıl?"

Dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "*Amerikan Güzeli* mi? Bu yeni bir şey."

"Çok uygun."

Düşünerek mırıldanıyor. "Buna izin vereceğim."

Sırıttıyorum, kanepeye daha da yerleşiyorum. "Jet lag hâlâ canına okumadı mı?" "Hiçbir fikrin yok. Sanki vücudum hangi saat diliminde olduğunu bilmiyor. içeri."

"Uçakta uyudun, değil mi?"

Kuru bir kahkaha. "Zar zor. Yanımda oturan adam o kadar yüksek sesle horladı ki

Tüm kabin titreşti. Onu seyahat yastığımla boğmayı düşündüm. Ama cinayetin sadece akşam yemeğini geciktireceğini düşündüm."

"Tanıdığım Magnolia'ya benziyor."

Omuz silkerek sırtıyor. "Evet, şey. Beni oldukça iyi tanıyorsun."

Kıkırdıyorum ama onu içime çekerken sesim kayboluyor. Beni görünce omuzlarının gevşemesi. Benim vücudum da onu görünce rahatlıyor. Üç aydır birlikteyiz ve şimdi *buna* indirgendik. Bir telefon ekranı. Aramızda koca bir okyanus var.

Nefret ediyorum.

İç geçiriyor, yanağı yastığına yaslanana kadar kayıyor. "Evde olmak garip."
"Öyle mi?"

"Her şey tanıdık ama tuhaf. Buranın benim alanım olduğunu biliyorum ama üç ay uzak kaldıktan sonra artık neredeyse benimmiş gibi hissetmiyorum."

Ne demek istediğini tam olarak anlayarak başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Sen yokken evim aynı hissettirmiyor."

"Bu duruma geri dönmek şaşırtıcıydı. Ama sürpriz olmayan neydi?
Violet havaalanında tam bir eve hoş geldin gösterisi yapıyor." Gülüyorum.

"Bana onun hakkında anlattıkların doğru gibi geliyor."

"Oh, ama bekleyin. Daha en iyi kısmını duymadınız. Bagaj tesliminde beni dev bir şişme dinozor kostümüyle bekliyordu ve elinde 'Gümrük kontrolü: pişmanlıklarınızı ve kötü kararlarınızı burada beyan edin' yazan bir tabela tutuyordu."

Pişmanlıklar. Kötü kararlar. Bu bir şaka, ama kelimeler yapıyor. Acaba benim hakkımda da var mı? Ya da bizim hakkımızda.

Çarşafıma dolandığı o geceleri, kollarımda yumuşamasına izin verişini ya da gündelik olanla başka bir şey arasındaki çizgiyi bulanıklaştırışımı sorguluyor mu?

Acaba gittiği için pişman mı?

"Bütün havaalanı bize bakıyordu ve biz arabaya doğru yürürken insanlar korna çalıyordu. Her şey çok Violet'ti."

"Bizi sordu mu?"

Sırtıyor. "Tabii ki. Eve dönüş yolunda beni senin hakkında, bizim hakkımızda sorguya çekti. Sorgulamaya devam etmek için beni en sevdiğim kafeye bile götürdü."

"Şimdiden beni uzaktan mı yargılıyorsun?"

"Kesinlikle. Hizada kaldığından emin olmalı." "Ona en iyi şekilde davrandığımı söyle."

Magnolia dudaklarını birbirine bastırıyor, eğlence hâlâ orada. "Öyle olduğuna inanıyor çünkü şimdiye kadar iyi eğitildiğini varsayıyor."

"İyi eğitimli." Sırıtarak başımı sallıyorum. "En iyi arkadaşın kulağa yorucu geliyor."

"Violet çok fazla olabilir."

Bir saniye boyunca onu izliyorum, gözlerindeki yorgunluğu katalogluyorum. Çenesindeki hafif gerginliği. "İyi uyuyor musun?"

Nefes veriyor, sırt üstü dönüyor, telefon da onunla birlikte eğiliyor. "Hayır. Yatak sen olmadan çok büyük."

Boğazım düğümleniyor. "Bir de bana sor."

Yan dönüp beni inceliyor. "Peki ya sen?"

Benden mizahsız bir kıkırdama kaçıyor. "Yatak doğru gelmiyor. Gecenin bir yarısı sana uzanıyorum ama orada olmadığını görüyorum. Ve çarşaf... Onları değiştirmem gerektiğini biliyorum ama değiştirebileceğimi sanmıyorum. Hâlâ senin gibi kokuyorlar. Vanilya ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım başka bir şey gibi."

Dudakları aralanıyor ama bir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok.

"Ev çok sessiz, aşkım. Her yeri dolduran sesini özledim. Makyajını yaparken çalan tuhaf müziğini özledim. Dikkat etmediğimi düşündüğün anlarda mırıldanmanı özledim."

Sertçe nefes veriyor, hızlı hızlı göz kırptıyor ama yeterince hızlı değil. Kırpıklarının nemlendiğini, sanki bir şekilde gözyaşlarını uzaklaştırabilecekmış gibi başını eğdiğini görüyorum.

Kalbim acıyor. "Bu duvarlardan yansıyan kahkahalarının sesini özledim."

Yutkunuyor, parmakları ona verdiğim kolyeyle oynuyor. "Alex--"

"Elimde değil, favorim. Sen gittiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor." "Biliyorum."

Aramıza ağır bir sessizlik yerleşiyor, söylemediğimiz her şeyle kalın. Mesafenin ağırlığı. Bitmemiş bir şeyin acısı.

Göğsüm sıkışıyor, gözyaşlarımın acısı sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor. Konuyu değiştirmeliyim -hızlıca- yoksa tam burada, telefonda onunla konuşurken yıkılacağım.

Boğazımı temizliyorum ve daha hafif bir tonda konuşmaya zorluyorum. "Robin ve Charlene seni kontrol etti mi?"

Alay ediyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Robin'e döndüğümü haber vermek için mesaj attım."

Mesajımı onayladı ama hala cevap vermedi. "Şaşırtıcı değil. Bu sadece onun hakkında bildiklerimi pekiştirdi."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, hayal kırıklığı yumuşuyor. "Öte yandan Violet bugün bana en az yirmi kez mesaj attı."

Tabii ki öyle.

Violet acımasız, koruyucu, *orada* - Magnolia'nın ailesinin olması gereken ama olmayan her şey. Onunla hiç tanışmadım ama ona minnettar olacak kadar şey biliyorum. Çünkü Magnolia o boş daireye girdiğinde, durgunluk onu kabul ettiğinden daha fazla etkilediğinde, kontrol eden annesi değildi. İyi olduğundan emin olmak isteyen büyükannesi de değildi.

Violet'ti. Her zaman Violet.

Her ne kadar onun yanında olmak istesem de, olamam.

Telefonumu daha sıkı kavıyorum, keşke ekrana ulaşabilseydim diyorum. "Siktir, keşke sana sarılabilseydim."

Yüzü yumuşuyor, sözleri ancak fısıltıyı aşıyor. "Biliyorum. Birbirimizden uzakta olmak korkunç, değil mi?"

"Korkunç."

Kilometreler ve zaman dilimleri boyunca uzanan, yokluğun ağırlığıyla kalın bir sessizlik sürüyor. İkimiz de bunu açıkça söylemiyoruz ama hissediyoruz. Bunun yanlışığını. Birbirimize piksellerin ve parazitlerin arasından bakıyoruz ama bu yeterli değil. Asla da yetmeyecek.

Magnolia nefes veriyor, yastığına doğru kayıyor. "Bana gününü anlat."

"Tinā ve kız kardeşlerim bu sabah geldiler. Bana kahvaltı hazırladılar. Leilani ve Sefina sanki bir aşk romanındaki trajik bir figürmüşüm gibi etrafımda dolandılar."

Kahkahası gürültülü ve filtresiz. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda yaydığın titreşim *bu*."

İnledim. "Acılarımdan zevk almana sevindim."

"Hata yapmayın. Bu sefaleti paylaşıyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

Sırıttıyor ama beni incelerken sırtışı yumuşuyor. "Ailen seni çok seviyor. Daha iyi hissetmeni istiyorlar ve bu beni mutlu ediyor - birilerinin seninle ilgilendiğini bilmek."

Başımı salladım. "Evet, ailemle ilgili her zaman güvenebileceğim tek şey *bu*."

Bizi mutlu eden şeylerden bahsetmişken... Yan tarafa uzanıyorum, parmaklarım yanımdaki yıpranmış deri dergiyi sıyrıyor ve onun görebileceği kadar kaldırıyorum.

Bakışları titriyor ve fark ettiği anı yakalıyorum - yüz ifadesindeki ince değişimi, nefesinin hafifçe kesilişini.

Benim için bıraktığı günlüğe bakıyorum. Kendimi zar zor açmaya ikna edebildiğim günlüğe.

"Günlüğüm."

Başımı sallıyorum, derinin kenarına dokunuyorum. "Muhtemelen şimdiye kadar baştan sona okumuş olmamı beklediğinizi biliyorum ama ben acele etmek istemiyorum. Ben yavaş okuyan biriyim ve her seferinde bir sayfanın tadını çıkarmayı planlıyorum."

Hemen konuşmuyor. Nasıl söyleyeceğini bilemediği bir şeyle mücadele ediyormuş gibi günlüğe göz kırptıyor.

"Sana her şeyimle güvenmeseydim bunu sana vermezdim." Sözlerinin gücü beni en sessiz şekilde mahvediyor.

"Bu konuda bana güvenmiş olman her şey demek." Parmaklarım yıpranmış kenarların etrafında sıklaşıyor, kendimi temsil ettiği şeyle topraklıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorum, Magnolia. Ne anlama geldiğini biliyorum. Bana kendinden bir parça verdin ve ben bunu hafife almıyorum."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor, bir, iki kez göz kırptıyor. Ve ağzı küçük ama gerçek bir şeye dönüşüyor. "İçinden uçarak geçmeni beklemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Her kelime için acele etmeyeceğim."

"Yani bana günlüğümün tadını yillanmış bir viski gibi çıkaracağını mı söylüyorsun?"

Yavaş bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor. "Sanırım bunu söylemek doğru olur."

Magnolia, yastıklarına yerleşirken telefonu hafifçe eğerek kayıyor. Başucundaki lambanın ışıltısı bir melek gibi etrafında yumuşak bir hale oluşturuyor.

Benim meleğim.

Nefes veriyor, parmakları boynundaki kolyeye gidiyor ve onunla oynuyor. "Henüz çıkarmadım. Aynada görüyorum ve aklıma sen geliyorsun."

İçimde bir düğüm sıklaşıyor. "Güzel. Amaç da bu zaten."

Parmaklarını tekrar zincir boyunca gezdiriyor. "Bu garip, biliyor musun?" Tereddüt ediyor, sonra iç çekiyor. "Her günü birlikte geçirdikten sonra ayrı olmak. Yani, zor olacağını biliyordum ama--" Başını sallayarak sözlerini bitiriyor. "Böyle hissetmeyi beklemiyordum."

Ben de öyle. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Küçük şeyleri fark etmeye devam ediyorum. Mesela daha önce arabama bindim ve radyoda senin en sevdiğin şarkılardan biri çalıyordu. Bir an öylece oturdum ve aptal gibi ekrana baktım."

"Hangi şarkı?"

"Tahmin et."

Sadece iki türden biri olabilir. "Country mi R&B mi?" "Country."

Başımı eğip düşünüyorum. "Chris Stapleton'dan bir şey mi?"

Başını sallıyor. "Tekrar tahmin et."

"Luke Combs?"

"Hayır." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi hafifçe eğilirken ağzında muzip bir gülümseme beliriyor. "Sana bir ipucu vereyim. Bir gece senin evinde bu şarkıyla dans etmiştik. Arka verandada, yemeği bitirdikten hemen sonra."

Oh, evet. İşte o.

Başını eğip ekrandan beni izliyor. "Hatırlamıyor musun?"

Günlüğüme bakıp bu konuda ne yazdığımı görmek ister misin?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Hatırlıyorum, favorim. Brett Young'ın 'Dance with You' şarkısıydı."

Yüz ifadesi yumuşar. "Hatırlıyorsun."

Bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki?"

Bir süre beni izliyor, sonra yer değiştirip battaniyesinin içine daha da kıvrılıyor. "Eve geldiğimden beri senin kapüşonlunu giyiyorum."

Göğsümde yavaş ve ağır bir sızı oluşuyor. "Öyle mi?"

Gülümsemesi küçük, neredeyse savunmasız. "Evet."

Kumaşı yavaş ve dalgın hareketlerle izliyor ve burnuna götürüp yarım saniyeliğine gözlerini kapatarak içine çekiyor. "Gitmeden önce kolonyanı sıkımtım. Hâlâ senin gibi kokuyor."

Telefonu kavrayışım sıkılaşıyor. "Onu çekerken hâlâ beni koklaman fikri hoşuma gidiyor."

Nefesi hafifçe kesiliyor, parmakları kapüşonun etrafında sıkılıyor. "Yıkamaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum."

Aramıza bir sessizlik çöküyor, ağır değil ama dolu.

Yer değiştiriyorum, gülümsemeye zorluyorum, onun için sabit kalmak için elimden geleni yapıyorum. Çünkü ihtiyacı olan şey bu. Ama içten içe bir endişe beni kemiriyor. Her ne kadar bize inansam da, içimde küçük, boş bir yer ne olacağını merak ediyor

ilişkimize ne olacak? Mesafenin, zar zor bir araya getirdiğimiz dikişleri sökmeye başlaması ne kadar sürer?

Korku, ben onu durduramadan sinsice yaklaşıyor. Mesafe korkusu. Kapatmak için çok uğraştığımız çatlaklardan içeri sızan yalnızlık korkusu.

Ve sonra, sanki göğsümden geçen düşünceyi duyuyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor.

"İyi olacak mıyız?" diye soruyor.

Bakışlarını ürkmeden karşılıyorum. Sabit. Kesin.

"Elbette öyleyiz."

Bu gece ilk kez gülümsüyor. *Gerçekten* gülümsüyor. "Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi konuşmadık."

"Yakında, bebeğim."

"Yakında bir tarih değil, Sebring."

"O zaman ne zaman gelebileceğimi söyle." Tek yapması gereken o kelimeyi söylemek.

"Tüm tatil zamanımı Samoa gezisi için kullandım, bu yüzden bir süre daha izin alamayacağım." Sesindeki hayal kırıklığı çok sertti.

Onu her gün görmemek zaten doğal gelmiyor. Onu tekrar ne zaman kucağıma alacağıma dair belli bir tarih olmadığını bilmek? Bu çok acımasızca.

Eşofmanımı tekrar burnuna götürüyor, parmaklarının arasından kayıp giden bir şeyi tutmaya çalışıyormuş gibi nefes alıyor. Bakışları ekranla zihnindeki uzak bir yer arasında gidip geliyor. "Bu kısımdan nefret ediyorum. Keşke bir tarih belirlemiş olsaydık. Geri sayım yapabileceğimiz bir şey."

Onu bir daha ne zaman göreceğimin belirsizliği en kötüsü ve sakinliğimin sınırlarını kemiriyor. "İş takvimime bakacağım ve bir şeyler planlayacağız. Bir yolunu buluruz."

Yüzü yarım saniyeliğine buruşuyor - çok az bir süre ama beni mahvetmeye yetiyor. Sanki sözlerim onun en çığ, en yumuşak yerini bulmuş ve tam oraya bastırmış gibi.

"Tamam," diyor, sesi kelimeye takılıyor. Başını sallıyor, sanki ikimiz için de güçlü kalmaya çalışıyormuş gibi hızlı hızlı göz kırpmıyor.

Kırpikleri titriyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Kelimelerimin içine nasıl yerleştiğini görüyorum. Bir şeyleri tekrar bir araya getirişlerini. Binlerce kilometre öteden *bile* bunu hissetmesini, *beni hissetmesini* sağlıyorlar.

"Sen ve ben," diyor. "Sen

ve ben," diye papağan

gibi tekrarlıyorum.

Bir vuruş geçer. Sonra bir tane daha. Ve ona dokunamasam da, yemin ederim onu hissediyorum.

Bu işte birlikteyiz. Sağlamız. Ve önemli olan tek şey bu.

Konuşma yavaşlıyor, daha sessiz, daha ağır bir şeye dönüşüyor. İkimiz de söylemek istemiyoruz ama onun için geç oldu. Ve o çok yorgun. Bunu gözlerini yavaşça kırışından, sesinin yumuşayıp belli belirsiz bir şeye dönüşmesinden anlıyorum.

"Çok yorgunsun, bebeğim." Tartışmak ister gibi kaşlarını çatıyor ama ben buna izin vermiyorum. "Gitmene izin vermek istemiyorum ama dinlenmen gerek."

İç çekiyor, sesi yumuşak ve isteksiz. "Evet. Yarın işe dönmem gerekiyor."

Hatırlatılmasından nefret ediyorum. Eski hayatına geri dönüyor. Yarın yeni bir normalin başlangıcı olacak, benim onun yanında olmadığım bir normalin.

Yanıma kayıyorum, sesim artık daha sakin. "Biraz uyu."

Bana uykulu, yürek burkan bir gülümseme veriyor. "İyi geceler, koca adam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, favorim. Tatlı rüyalar."

Dudakları kıvrılıyor, yumuşak ve yorgun. "İyi geceler, koca adam. Seni seviyorum."

Dünyanın benim tarafımda güneş tepede, camlara vuran sıcaklığıyla gülümsüyorum.

"Ben de seni seviyorum, favorim. Tatlı uykular."

Bir nefes fısıltısı. Bir göz kırpma. Sonra karanlık.

O gecesini bitiriyor, ben ise günümü ancak yarılayabildim. Toplantılar, yükümlülükler ve iyiymişim gibi davranma zamanı. Ama bir parçam okyanusların ve zaman dilimlerinin ötesinde onunla birlikte.

Bölüm 3

Manolya Çelik

Soul Sync'in cam kapıları kayarak açılıyor ve ben içeri adım atıyorum, topuklarım yeni cilalanmış zemine hızlı ve sabırsız bir ritimle vuruyor. Ofis tamamen aynı - parlak, modern ve sessiz bir enerjiyle uğulduyor- ama bir şeyler farklı.

Benim.

Soul Sync'e geri döndüğüm için heyecanlı hissetmeliyim. Sydney'den önce bıraktığım yerden devam etmek için işe dalmaya hazır olmalıyım. Ancak daha önce olmayan bir kopukluk hissediyorum, göğsümde tam olarak atlatamadığım garip bir ağırlık var.

Ofisime doğru ilerlerken tanıdık yüzler beni karşılıyor. Gülümsemeler, baş sallamalar, hoş geldin demeler. Hepsine karşılık veriyorum, ama sanki bir sisin içinde hareket ediyor gibiyim, varım ama tam olarak burada değilim.

Ofisimin kapısını iterek açtığımda kısa bir süre duruyorum. Mekânı bir hoş geldin pankartı süslüyor ve parlak pembe, sarı ve turuncu balonlar, masamdaki buketle mükemmel bir uyum içinde tavana yakın bir yerde asılı duruyor. Birileri mükemmel bir koordinasyon çalışması yapmış.

Çantamı yere bıraktım ve çiçeklerin arasında duran karta uzandım.

Tekrar hoş geldin, Mags! Sensiz çalışmak çok sıkıcıydı. Burayı canlandırmak bana kalmıştı. Bir şey değil.

-Violet

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Tabii ki bunu o yapmıştı. "Vay canına, Sophie. Şuna bir bak."

Whitney ve Sophie ofisime girerken başımı kaldırıp bakıyorum, ikisi de eğlenmiş bir ifadeyle dekorasyona bakıyorlar.

"Bizim için balon yok," diyor Whitney kollarını kavuşturarak. "Hüzünlü küçük bir flama bile yok."

Sophie abartılı bir iç çekti. "Çok az takdir ediliyorum."

Violet içeri giriyor, kendine özgü özgüveni daha konuşmadan odayı dolduruyor. "Çünkü ikinizin de benim kadar muhteşem bir arkadaşı yok."

Violet her zaman düşünceli biriydi ama böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Belki de bir parçası beni her zaman özel hissettirmeye çalışmıştır çünkü bunu yapacak bir ailem olmadığını biliyordur.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin Vi."

Omuz silkiyor, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi sırtıyor. "Tabii ki yaptım. Burası sensiz ne kadar sıkıcıydı biliyor musun? Geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu sana göstermeliydim."

Abartılı buketi işaret ediyorum. "Çiçekler göz kamaştırıcı." "Çiçekleri hak ediyorsun." Violet sırtıyor. "Ve bir erkeğin olmadığı için onları size göndermeyi kendime görev edindim. Zor bir iş ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Sakin ol, Violet. Kendimizi kaptırmayalım.

Violet ve diğerleri masalarına döndüklerinde şakalaşmalar ve kahkahalar azalıyor ve ben sandalyeme gömülüyorum. Süslemeler, şakalar, çiçekler, hoş bir dikkat dağıtıcı. Ama yalnız kaldığım an, o kalıcı ağırlık tekrar içime çöküyor. Ama bunun üzerinde duracak zamanım yok.

Gabby sesleniyor, "Ekip, beş dakika içinde konferans odasında."

Ayağa kalkıyorum ve her zamanki gibi iş başlıyor. Konferans odasına girdiğimde herkes çoktan yerleşmişti. Gabby masanın başında duruyor. "Genel olarak genişleme başarılı oldu. Yeni ekip iyi uyum sağladı ve güçlü bir eşleşme oranını korudu. Geçiş beklenenden daha sorunsuz oldu. Ancak toplamda daha az maç oynadığımız için, tek bir başarısızlık bile başarı oranımız üzerinde önemli bir etki yarattı - istediğimizden daha fazla. Bu alışılmadık bir durum, ancak zaman ve iyileştirme ile Soul Sync Australia'nın başarı oranının artacağına inanıyorum."

Yüzüm ifadesiz ama midemde bir düğüm oluşuyor. Bahsettiği o başarısız maç zihnimde çok yer kaplıyor.

Celeste bir şekilde sistemi manipüle ederek Alex'in ve bizim hayatımıza geri döndü ve biz hala bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz. Hala e-postalarını kimin sızdırdığını bilmiyoruz. Gerçeği ortaya çıkana kadar nasıl çarpıttığını hala bilmiyoruz.

Beni tehdit etti. Alex'i sessiz kalması için ona para ödemeye zorladı.

Ama şimdi bile - cebindeki paraya ve aramızdaki mesafeye rağmen - onun gerçekten gittiğine bir an bile inanmıyorum. Onun gibi insanlar ortadan kaybolmaz. Saklanırlar. Beklerler.

Ve içimdeki hastalıklı, içgüdüsel bir parça omzumun üzerinden bakmaya devam ediyor, ne zaman tekrar ortaya çıkacağını merak ediyor.

"Whitney, Sophie-yeni takım hakkında ne düşünüyorsunuz?" Gabby soruyor.

Önce Whitney konuşuyor. "Avustralyalı ekip hevesli ve iyi eğitilmiş, ancak burada sahip olduğumuz sezgisel akıştan yoksunlar. Müşterileri okumak yerine metriklere çok fazla güveniyorlar."

Sophie ekliyor, "Katılıyorum. Formülü iyi takip ediyorlar ama en iyi eşleşmeler formülü ne zaman esneteceklerini bilmeleriyle ortaya çıkıyor."

Gabby bunu anlayarak başını sallıyor. "Ya senin düşüncelerin? Sensiz idare edebilirler mi?"

Sophie, Whitney'e bakarak bilgi vermesini işaret ediyor. "Potansiyelleri var ama yine de daha fazla rehberliğe ihtiyaçları olabilir. Biz yanlarında olmadığımız sürece bizim standartlarımıza ulaşmaları zaman alacaktır."

"Sen yokken işlerin nasıl gittiğini göreceğiz. Eğer işler düzelmezse, Sydney'e bir yolculuk daha gerekebilir."

Kelimeler Gabby'nin ağzından çıkar çıkmaz kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Gerekirse seve seve dönerim." Muhtemelen biraz hızlı atladım, ama Macy'nin şehit rolünü oynamasına ve önce kendisinin gönüllü olmasına izin vermem mümkün değil.

Gabby bana minnettar bir baş selamı veriyor. "Not edildi, Magnolia. Her zaman bir takım oyuncusu olduğun için teşekkür ederim."

Macy'ye bakmayı bile reddederek ileriye doğru bakıyorum. Yüzündeki kızgınlığı görmek umurumda değil.

Toplantı sona eriyor ve zihnim koşturuyor. Umutlanmamalıyım ama elimde değil. Zihnim dönüyor.

Sydney'e dönüş. Bu garanti değil ama Gabby bunu masaya koydu ve bu da nabzımın hızlanması için yeterli.

Violet peşime düşmeden önce ofisime ancak varabildim. "O toplantıda resmen titriyordun. Bavullarını hazırlayayım mı?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama içimde kabaran heyecan bana ihanet ediyor. "Bu sadece bir olasılık."

Ve Alex'e söylemek için sabırsızlanıyorum.

Violet masamın karşısındaki sandalyeye oturmuş, bacak bacak üstüne atmış. "Piyango kazanmış gibi sırtıyorsun."

Yanılmıyor. Yüzüme kramp giriyor.

İçimde zonklayan heyecanla mücadele edemeyerek sandalyeme yerleşiyorum. "Geri dönmek için bir sebep olacağını düşünmemiştim. Ama Soul Sync Avustralya'nın yardımı ihtiyacı varsa, ben kimim ki onları tasarım becerilerimden mahrum bırakayım?"

"Doğru," diyor Violet. "Çünkü *takım oyuncular* böyle yapar. Seni koca yalaka."

Göğsümde bastırılması imkânsız, baş döndürücü, neredeyse ağırlıksız bir his yükseliyor.

Violet'in yüzü yumuşuyor, her zamanki şımarıklığı yerini daha dokunaklı bir şeye bırakıyor. "Dinle, senin adına mutluyum. Gerçekten. Eğer istediğin buysa, umarım gerçekleşir."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey kalbimi üzüyor. "Ama?" Violet iç geçiriyor. "Ama... Seni özleyeceğim. Hepsi bu."

Bu sözler beni beklediğimden daha sert vurdu. Ona bakıyorum, her zamanki şakacı tonunun altındaki samimiyeti fark ediyorum. Violet benim insanım. Benim değişmezim. Mutlu olmamı istediğini biliyorum ama geri dönmek onu tekrar terk etmek anlamına gelir.

"Henüz gitmedim. Bu sadece bir belki. Hiçbir şey kesin değil." Ama bu sözleri söylerken bile aklım Alex'e ve onunla tekrar birlikte olmanın ne anlama geleceğine kayıyor.

Şimdiden görebiliyorum; evine, kollarına giriyorum. Bir ekran yerine yanağımın altında kalbinin sabit atışıyla uykuya dalmak. Boş bir yastıkla değil, onunla uyanmak. Onunla birlikte hayat, açlık çektiğimi bile fark etmediğim bir şekilde daha dolu geliyordu. Tanrım, onu özlüyorum. Bizi özlüyorum.

Violet parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Dünya'dan Magnolia'ya." "Üzgünüm, Vi."

"Zihinsel olarak Sydney'e tek yönlü bir bilet ayırtıyor olabilirsiniz ama bazılarımızın hâlâ yapacak işleri var." Ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor. "Bütün günü notlarının kenarlarına 'Bayan Magnolia Sebring' karalayarak geçirmemeye çalış, tamam mı?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Tavsiyen için teşekkürler ama ben yedinci sınıfta değilim."

"Sen aşıksın, Mags. Ve o senin eskiden hayal etmeye bile korktuğun şeyleri düşünmeni sağladı." Bana bir öpücük konduruyor ve beni kafamdaki düşüncelerle baş başa bırakarak çekip gidiyor.

Elijah kapıda belirip kollarını kavuşturarak çerçeveye yaslandığında hâlâ düşüncelere dalmış durumdayım. "Avustralya'ya dönmeye gönüllü olman bütün gün duyduğum en az şaşırtıcı şeydi."

İçeri giriyor -davet edilmeden- karşımdaki sandalyeye oturuyor. Yüz ifadesi değişiyor, artık daha ciddi. "Gerçekten o yerde üç ay daha kalmak istiyor musun?"

Daha fazla istediğim bir şey olmamasına rağmen önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Bana ihtiyaçları varsa, neden olmasın?"

"Çünkü geri dönmeye dayanamıyorum ve senin de aynı şekilde hissetmeni umuyordum."

Bir an için onu inceledim. "Charleston'da kalmalısın. Sophie'yle birlikte ol. Bir şeyler üzerinde çalış."

Başını sallayarak kısa bir kahkaha attı. "Üzerinde çalışacak bir şey yok. Avustralya'da olanlar bir ilişki değildi. Biraz eğleniyorduk, tatsız bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorduk."

Bu adam büyüklük kuruntuları olan indirimli bir fuckboy. Kötü bir kombinasyon. "Elijah--"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu Mags?"

Muhtemelen bunu onun kalın kafasına sokmanın bir yolu yok ama denemek zorundayım. "Bu konuyu Sophie'yle konuşmalısın. Çünkü onun bunu seninle aynı şekilde gördüğünü sanmıyorum. Bence onun bakış açısı oldukça farklı."

O cevap vermeden, kapı aralığındaki hareket gözüme çarpıyor.

Sophie.

Yarım saniye donup kalıyor, sonra aniden dönüyor ve ikimiz de tek kelime edemeden koridorda kayboluyor.

Kahretsin.

"Git konuş onunla."

Bir an orada oturur, çenesi gergindir, elini yüzünde gezdirir. Sonunda ayağa kalkıyor ve gidiyor.

Gidişini izliyorum, midemde bir düğüm oluşuyor. Bu bir karmaşa olacak. Ama temizleyecek olan ben değilim.

Bölüm 4

Alex Sebring

TELEFON elimde ağır ağır duruyor, sessizliğiyle benimle alay ediyor. Göğsümde gerginlik sarmalları, bacağım yakacak enerjim varmış gibi zıplıyor. Gideli bir haftadan az oldu; onu görmeden, ona dokunmadan, onu içime çekmeden çok uzun zaman geçti.

Zaman dilimleri ve programlar iletişimimizi bir sabır oyununa dönüştürdü ve bundan nefret ediyorum. Magnolia burada, yatağında, ait olduğu yerde bana sarılmış olmalıydı. Ama elimde sadece bu lanet ekran ve onu özlemenin acısı var.

Sanki irade gücümle çaldırabilecekmişim gibi telefonuma bakıyorum.

Endişelenmem gereksiz. Arayacak -arayacağını söylediğinde her zaman arar- ama bu derimin altındaki huzursuz enerjiyi durdurmuyor. Ekranı tekrar bakarken bacağım zıplıyor, parmaklarım uyluğuma vuruyor. Hâlâ bir şey yok.

Sabırım tükenirken ekranım aydınlanıyor. Magnolia Steel--FaceTime. Geliyor. Katıl.

Cevap vermek için kaydırıldığında nabzım hızlanıyor. Ve sonra orada, parlak gözlü, gülümseyen, her zamankinden daha güzel görünüyor.

"Hey, favori."

"Hey, koca adam."

En sevdiğim. Benim kızım. Benim Amerikan güzelim.

Hâlâ iş kıyafetlerini giymiş, koltuğuna tünemiş, bir bacağını altına sıkıştırmış, saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor. Yumuşak ışık tenine altın rengi bir parlaklık veriyor ve onu bakmaktan kendinizi alamayacağınız bir tabloya aitmiş gibi gösteriyor.

"Hâlâ beni özlüyor musun?"

Gözlerini deviriyor ama sırtıyor. "Biraz bile değil. Ben her şeyi aştım."

Sırtıyorum. "Çok kötü bir yalancısın."

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyor. "Seni biraz özlemiş olabilirim."

Bu gece onda farklı bir şeyler var. Enerjisi daha hafif, gülümsemesi kalıcı. Onu fark edemeyecek kadar iyi tanıyorum. "Pekâlâ, seni bu kadar cıvıl cıvıl yapan ne?"

Gülümsemesi genişliyor ve gözlerinde bir şey var - heyecan, beklenti. Bulaşıcı bir şey, mutluluğun içime akmasına neden olan türden bir ifade.

"Şimdiye kadarki en iyi haberim var." Alt dudağını ısırarak gülümsemesiyle savaşıyor. "Tamam... *belki de* gelmiş geçmiş en iyi haber."

"Beni öldürüyorsun, bebeğim. Duyalım bakalım."

Nefes alıyor, uzatıyor ve bunu bilerek yaptığından eminim - beni bekletiyor.

"Soul Sync'in yeni ekibe yardımcı olmam için beni Avustralya'ya geri gönderme ihtimali var."

İçimdeki her şey sarsılarak uyanıyor. Daha dik oturuyorum, nabzım hızlanıyor, keskin ve ani bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

"Bu inanılmaz!" Sözcükler beni hızla, filtrelenmeden terk ediyor, çünkü lanet olsun, bu harika. Onun burada olması, aradaki mesafeyi kapatması, tekrar benim alanımda olması fikri tüm bedenimi uğultuya boğuyor.

Burada benimle olması gerekiyordu.

"Hiçbir şey kesin olmadığı için fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum. Ama şu anda bu bir olasılık."

"Olasılıklar bir şekilde gerçeğe dönüşür, özellikle de bir şeyi yeterince istediğinizde."

Gülümsüyor - o kolay, dünyanızı altüst eden gülümsemesi beni asla mahvetmiyor. "Ve sen bunu yeterince istiyor musun?"

Tereddüt etmiyorum. "Soluduğum havadan daha fazla."

Gözlerinde özel bir kıvılcım var. "Heyecanlıyım... *gerçekten* heyecanlıyım. Ama çok erken umutlanmak da istemiyorum." "Elbette, bu anlaşılabilir bir şey."

Magnolia'nın olması gereken yerin burası olduğuna kanımdan ve kemiğimden daha derinden inanıyorum. Ve bir daha gitmesine izin vermeyeceğim. Bir keresinde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vererek hata yapmışım. Kendime doğru şeyi yaptığımı, ona bir şeyleri çözmesi için alan tanıdığımı, uğruna savaşmaya değer olup olmadığımıza kendisinin karar vermesini sağladığımı söyledim.

Ama siktir et. Cevabı zaten biliyorum.

Ve geri döndüğünde, bir daha gitmeyecek.

Geriniyor ve bu hareket dikkatimi boynunun yumuşak kıvrımına, bluzunun kayarak mükemmel göğüslerini sarmasına çekiyor.

"Ee," diyor başını eğerek. "Her boş dakikanı işgal eden ben olmadan neler yaptın?"

Sanki tam zamanlı bir işmiş gibi onu özlüyorum. Burada olmadığı her saat, her dakika, her saniye kendimi kötü hissediyorum. İyi değilim. Harap olmuş durumdayım. Ama hiçbir şekilde ona gümüş tepside tüm bu lapayı sunmayacağım. Henüz değil.

"Bilmek istemez miydin?"

Gözlerini kısar. "Evet, bilmek isterim. Bu yüzden sordum." "İlginç bir şey yok--çalışıyorum, spor salonunda sinirlerimi boşaltıyorum.

En çok da seni özlüyorum."

O dolgun dudakları, gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi birbirine bastırıyor. "Beni özlüyorsun, ha?"

Bakışlarını tutuyorum. "Her lanet saniye. Ama neyi düşünmeden duramıyorum biliyor musun?"

Uzanıp köprücük kemiğine yaslanmış elmas kolyeyi okşuyor. "Anlat bana."

O anın uzamasına izin verdim, sesim alçaldı. "Dokunuşun. Seni hissetmek."

Nefesi biraz kesiliyor, bu da sikimin tepki olarak seğirmesine yetiyor.

Ve o alaycı sırtış bu sefer daha yavaş bir şekilde geri dönüyor. "Öyle mi? Öyle mi?"

Yer değiştiriyor, vücut dili değişiyor, yumuşuyor, şakacılığı daha sıcak bir şeye dönüşüyor. Daha karanlık.

"Bir saniye bekle."

Gözden kayboluyor ve ekran kararıyor. Bağlantının kopup kopmadığını merak ederek telefonumun ekranını karıştırıyorum. "Bebeğim, hâlâ orada mısın?"

Sesi kamera dışında bir yerden sesleniyor. "Bekle. Sabırlı ol."

Nabzım hızlanıyor, beklenti göğsümde sıkılaşıyor. Hasta mı? Hiç şansın yok.

Bir saniye sonra hoparlörlerden yumuşak, boğucu bir müzik yükseliyor. Alçak. Yavaş. Hipnotik. Hemen tanıdım. Portishead'den "Glory Box". Onun favorilerinden biri. Onun sayesinde benim de favorilerimden biri.

Ekran kayıyor ve o tekrar görüntüye girdiğinde tüm vücudum geriliyor.

Telefonunu mükemmel bir açıda tutuyor ve bana tam bir görüş sağlıyor. Müzikle birlikte hareket ediyor, yavaş ve kasıtlı, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

Hay sikeyim. Bu işin gidişatını seviyorum.

Bir elimle masamdaki sabit telefonu tutuyorum ve Courtney'i arama düğmesine basıyorum. İlk çalışta telefonu açtı.

"Tüm aramalarımı beklet. Ve hiçbir sebeple rahatsız edilmeyeceğim. Ben aksini söyleyene kadar."

Bir duraklama... çünkü ben asla böyle taleplerde bulunmam. "Elbette, Bay Sebring."

Telefonu kapatıp sandalyemden kalkıyorum ve odayı sadece birkaç adımda geçiyorum. Kapı, sahip olduğum son otokontrolü de bir kenara atıyormuşum gibi hissettiren yüksek ve tatmin edici bir tıkırtıyla kilitleniyor.

Sandalyeme gömülüyorum, telefonu avucumun içinde sıkıca kavriyorum, vücudumdaki her kas o kadar gergin ki hâlâ nefes alıyor olmam bir mucize.

"Birileri rahatsız edilmek istemiyor gibi görünüyor."

"Buna inansan iyi edersin."

Amerikalı güzelim saçlarıyla başlıyor, tokasını açmak için uzanıyor, kestane rengi tellerin omuzlarına dökülmesine izin veriyor. Telefonu sıkıca kavriyorum, nefesim artık daha yavaş, daha ağır geliyor.

Gömleğinin düğmelerine doğru ilerliyor ve onları teker teker çözüyor; o kadar yavaş ki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Kumaş omuzlarından aşağı kayıyor, sütyeninin narin dantelini ve Samoa güneşinin hâlâ bronzlaştırdığı teninin altın ışıltısını ortaya çıkarıyor.

Sikim seğiriyor, boştaki elim pantolonumun içindeki sert uzunluğu ovma için hareket ediyor.

Elleri yavaş ve alaycı bir şekilde vücudunun ön kısmında geziniyor, parmakları eteğinin bel bandıyla flört ediyor. Gözleri kameraya kilitlenmiş, bana. -Sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi.

Yavaş ve kasıtlı bir salınım ile etek fısıldayarak kalçalarından aşağı iniyor ve ayaklarının dibinde birikiyor. Geriye kalan tek şey dantel ve çıplak ten.

Büyüleyici. Ethereal. Ne kadar çok istesem de dokunamadığım bir rüya.

Parmakları karnından yukarı kayıyor, sonra daha yukarı, alt dudağını ısırp kalçalarını müziğin ritmine göre hareket ettirirken göğüslerini kavriyor.

İnliyorum, elim pantolonumun içine kayıyor, kalın, ağrıyan uzunluğumun etrafını sarıyor.

Bu fiziksel bir işkence ama en iyisi.

Magnolia'nın parmakları yavaş ve kasıtlı bir şekilde karnında geziniyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Arkasına uzanıp sütyenini çözüyor, askıların kollarından aşağı kaymasına izin verdikten sonra bir kenara fırlatıyor. Boğazım kuruyor, kendini bana açtığında telefonu sıkıca kavıyorum.

Sikeyim.

Başparmakları külotunun dantellerine takılıyor, külotu kalçalarından aşağıya doğru sürüklüyor ve yatağa tırmanmadan önce yere bir yığın halinde düşmesine izin veriyor.

Yastıklara yaslanmış, bir dizi bükülmüş, cildi yumuşak ışıktaki parlıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum.

"Seni özledim," diyor, parmakları aşağıya doğru iniyor, alay ediyor. "Göster bana," diyorum, sesim sert ve muhtaç.

Bacaklarını açıp elini bacaklarının arasından geçirirken başka tarafa bakmıyor. Parmakları kendi üzerinde gezinirken yumuşak, nefes nefese bir iç çekiş çıkarıyor, vücudu kendi dokunuşuna doğru eğiliyor.

"İçimde hissettiklerini özlüyorum. Beni doldurmanı ve germen
Ben."

Boğazımdan gırtlaktan bir inilti kopuyor. Fermuarımı serbest bırakacak kadar indirdim

elim kalın uzunluğumu kavıyor, onun yavaş, işkenceli ritmine uyuyor.

Hoparlörden gelen yumuşak inleme sesleri içimde keskin bir ihtiyaç dalgası yaratıyor.

"Şu anda sana neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin." Onu altımda, ellerimin onu kavradığını, ağzımın tenini öptüğünü ve emdiğini hayal ettiğimde vuruşlarım sıkılaşıyor.

"Anlat bana." Parmakları dairesel hareketler yaparken nefesi kesiliyor. "Söylediğini duymak istiyorum."

Kavrayışım sıkılaşıyor. "Seni yatağa bağladım, güçsüz bir halde, kolların başının üzerinde uzanır, yatak başlığını tutardın."

Göz kapakları titriyor. "Peki başka?"

"Acele etmeden vücudunu öperdim." Vuruşlarım yavaş, parmaklarının tembel alayına uyuyor. "Ama sabırlı olmazdın, değil mi?"

Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, boğazından yumuşak, çaresiz bir ses çıkıyor - kelimeyi söylemeden bana hayır diyen bir ses.

"Çaresiz kalırsın. Şimdiden benim için sırlıslık olurdun. Şimdiden yalvarırdın." Dudaklarından nefes nefese bir inilti döküldü. "Bu doğru."

İnliyorum, kısıtlamalarım çözülüyor. "Önce parmaklarımı içine sokar, seni gerer, ne kadar sıkı olduğunu hissederdim. Ve sonra güzel ve kaygan olduğunda, altımda titreyene kadar horozumu sana iterdim - yavaş ve derin -."

Nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor, parmakları yavaş ve kasıtlı vuruşlarla çalışıyor.

"Ve sonra ne olur biliyor musun, favori? Senin mükemmel, daracık amını mahvederdim. Ve boşaldığımda, seni her damla dölle doldurur ve sonra senden bir dere gibi damlamasını izlerdim."

İniltisi keskin, nefessiz ve lanet olsun, hareketleri daha çaresiz hale geldikçe kendimi daha fazla tutamıyorum. Bedenim de onunla birlikte, sımsıkı sarılmış, gerginlik dayanılmaz.

Aramızdaki an, ikimiz de kendimizi tutamayana kadar titreşerek ve elektrikleterek uzuyor.

Paramparça olurken adımı haykırıyor. Ben de onunla birlikte uçurumun kenarına düşerken göğsümden kopan derin, düzensiz bir inilti ile onu takip ediyorum.

Sessizlik sürüyor, yoğun ve doygun, aramızdaki boşluğu dolduran ağır nefeslerimizden başka bir şey yok.

Nefes nefese bir kahkaha attım ve karnımdaki dağınıklığa baktım. Hay sikeyim. Böyle davranmayalı uzun zaman olmuştu. Aptal, hormon sarhoşu bir ergen olduğumdan beri.

Aramızdaki sessizlik memnuniyetle dolup taşıyor. Nefes alış verişimiz yavaşlıyor, devam eden sıcaklık daha yumuşak bir şeye dönüşüyor.

Magnolia memnun bir nefes veriyor, dudakları tembel bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bu..." diye devam ediyor, kelimeleri bulamıyormuş gibi başını sallıyor.

Kıkırdıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Evet. Öyleydi."

Gülüyor. "Kahretsin, çok pis bir ağzın var. Bayıldım buna. Buna ihtiyacım vardı." Ekrana tekrar bakarken sırtıyorum. "Benim de ihtiyacım vardı, bebeğim."

Yastıklarına doğru kayıyor. Dirseklerimi masaya dayayıp telefonu daha sıkı tutuyorum, sanki bu bir şekilde aramızdaki binlerce kilometreyi kapatabilirmiş gibi.

Battaniyeyi daha yukarı çekiyor, parmakları kumaşın içine kıvrılıyor. "Sana tekrar dokunabilmek için sabırsızlanıyorum."

Sertçe yutkunuyorum, sesim sert çıkıyor. "Ben de bebeğim." İç çekiyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Bu en kötüsü."

Çenesini kapatıp yatağının sıcaklığına daha da gömülmesini, sürükleniyormuş gibi yavaşlayan nefes alışını izliyorum. Ama o buna karşı koyuyor, gözlerini kırıştırıyor, uykunun bu son birkaç dakikayı bizden çalmasına izin vermeyi reddediyor.

"Yorgunsun. Git uyu."

"Henüz değil. Ben... Ben görüşmemizin henüz bitmesini istemiyorum."

Onun yanımda olmasına duyduğum bu ihtiyaç beni alçaktan ve sert bir şekilde vuruyor. "Hiçbir şey bitmedi. Bu geçici bir durum."

Göz kapakları titriyor, uykulu bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor.

"Tekrar söyle."

"Bu sadece geçici bir durum. Yakında burada olacaksın ve bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim."

İç çekişi o kadar yumuşak ki neredeyse duymuyorum. "Mmm. Bu planı sevdim."

Onu biraz daha izliyorum, nefesinin düzleştiği anı, uykunun onu altına çektiğini belli eden kaymayı bekliyorum.

Ancak ondan sonra fısıldıyorum, "İyi geceler, favorim."

Cevabı zar zor duyuluyor. "İyi geceler, koca adam."

Ekran kararıyor ve onu özlemenin içi boş, kemirici ağırlığı hala orada, göğsümde ağır bir şekilde oturuyor.

Yakında yeterince yakın değil.

Bölüm 5

Alex Sebring

GÜNEŞ golf sahasının üzerinde yükseliyor ve çim yollara altın rengi bir parlaklık yayıyor. Hava berrak, yeni kesilmiş çimlerin hafif kokusunu ve ağustos böceklerinin uzaktan gelen uğultusunu taşıyor. Mükemmel bir gün - rahatlatıcı ve kolay olması gereken bir gün.

Ama rahat değilim. Azıcık bile değil.

Magnolia gideli iki hafta oldu. On dört gün boyunca yalnız uyandım, gecenin bir yarısı ona uzandığımda sadece soğuk çarşaflar buldum. Her şey yolundaymış gibi davranmak, oysa hiç de öyle değildi.

Golf arabasının direksiyonunu kavrayıp bizi bir sonraki deliğe doğru yönlendiriyorum. Alexander Sebring -babam ve bana golfü, ragbiyi, yatçılığı ve hayatta bilmeye değer hemen her şeyi öğreten adam- yanımda oturuyor.

"Bir sonraki deliği fazla mı düşünüyorsun?" Sesine eğlence karışmıştı. "Arayı kapatmayı planlıyorsan bunu kartal yapman gerekebilir."

Omuzlarımı yuvarlayıp nefes veriyorum. "Hâlâ ısınyorum, ihtiyar."

İçinden kıkırdıyor. "İki delik önce de böyle demiştin."

Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü o haklı. Bugün oyundan düştüm ve ikimiz de bunun nedenini anlıyoruz.

Sopama uzanamadan, tatlı ve çapkın bir ses sessizliği yarıp geçiyor.

"Sizin için bir içki, Bay Sebring?"

Başımı kaldırdığımda yanımda duran arabacı kızı görüyorum, yüzünde parlak bir gülümseme var. Genç, güzel ve sarışın; eskiden hiç düşünmeden tercih ettiğim tiplerden. Bir başka arabacı kız da onun yanında duruyor, iki çift göz sanki sahadaki en ilginç şey benmişim gibi beni izliyor.

Ağırlığını kaydırıyor, kirpiklerini kırıştırtıyor. "Sizin için bir içecek seçmemi tercih eder misiniz? Belki soğuk bir bira?"

Kibarca gülümseyerek elimi cebime attım bile. "Şu anda bir şeye ihtiyacım yok, teşekkürler."

Bir banknot çıkarıp ona uzatıyorum ve arabalarına doğru başımı sallıyorum. "Zahmetiniz için."

Sarışının gülümsemesi bir an duraksıyor, sonra onu başka bir şekerli sırtıyla örtüyor ve parayı alıyor. Arkadaşı o anı kurtarmaya çalışarak saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Fikrini değiştirirsen biz buralarda olacağız."

Kibarca gülümsedim. "Gerek yok ama minnettarım."

Sanki fikrimi değiştirmemi bekliyorlarmış gibi bir süre oyalanıyorlar. Değiştirmedeğimde, sarışın küçük bir baş selamı veriyor. İkisi de ayrılıyor, arabalarına geri dönerken konuşmaları sessizleşiyor.

Babam sopasına yaslanarak sırtıyor. "Kadınlar seni ve kardeşlerini her zaman sevmiştir."

Eldivenimi arabaya fırlatarak sırtıyorum. "Ne diyebilirim ki? Babamıza çekmişiz."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Yağcılık bu raundu kazanmana yardım etmeyecek, evlat."

Başımı sallıyorum, soğutucudan bir şişe su alıyorum. "Artık kadınları kovalamakla ilgilenmiyorum. Ya da kovalanmakla."

"Onunla tanışmadan önceki adam değilsin ve bu kötü bir şey değil."

"Magnolia benim ilgimi çeken tek kadın."

"Doğru kadın ortaya çıktığında hayatın ne kadar hızlı değiştiği komik."

Haklı, bu benim için bir değişiklik. Bir zamanlar arabacı kızların yemini yutar, kıkırdamalarına ve flört etmelerine izin verir, hatta belki de bir peçeteye karalanmış bir numarayla oradan uzaklaştırdım. Ama şimdi? Aklım tek bir kadında... ulaşamayacağım bir kadında.

Uzun bir yudum alıyorum, soğuk suyun içimdeki huzursuz enerjiyi yatıştırmasına izin veriyorum.

"Sıra sende," diyor babam, başlama vuruşunu işaret ederek.

Nefes alıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, ama vuruşumu yapmak için adım atarken bile düşüncelerim binlerce kilometre ötede başka bir yere sürükleniyor.

Sürücü keskin bir çatırtıyla vuruşunu yapıyor, ancak top sağa doğru sert bir şekilde kayarak sert zeminde kayboluyor.

Sikeyim.

Sopamı çantama geri sokarken inlememi engellemek zor.

Benim Baba sırtıyor, Eğlence titriyor içinde onun Gözler. "Sağlam teknik... eğer ağaçları hedefliyorsanız."

Arabaya tırmanırken bir cevap ısıyorum. Bu bana göre değil; bundan daha iyi oynarım.

Arabayı bir sonraki deliğe doğru yönlendiriyorum, tişört kutusunun yakınında durana kadar yuvarlanıyorum. Önce babam çıkıyor, sopasını seçerken acele etmiyor, topa doğru adım atmadan önce omuzlarını geriyor. Metodik ve sabırlı bir golfçü, gösterişli değil akıllı oynuyor. Ve bugün, iyi oynuyor.

Atışını hizalıyor, duruşu rahat. Tek bir yumuşak vuruşla topu fairway'e doğru uçuruyor ve kısa çimlerin üzerine düşüyor.

"Güzeldi."

Sopasını çantasına geri koyarak sırtıyor. "Ayak uydurmaya çalış, evlat."

Sürücümü kaptım, ayaklarımı tee'ye diktim. Bunu ezip geçebilmeliyim. Golf hiçbir zaman en iyi yaptığım spor olmadı ama ben hassas, kontrollü ve odaklanabilen bir sporcuyum. Bunlar benim güçlü yanlarım.

Nefes veriyorum, sopayı yumuşak bir hareketle geri çekiyorum ve sallıyorum. Temas sesi sağlam, ama kafamı kaldırdığım anda yanlış olduğunu anlıyorum. Top sert bir şekilde sağa doğru kayıyor, sert bir şekilde ağaçların arasında kayboluyor.

Sikeyim. Ben.

Babam kıkırdıyor, başını sallıyor. "Bu da ne? Efsanevi atlet oğlum, babasından daha iyi mi oynuyor?"

Şoförümü daha sıkı kavriyorum ve sırtıma zorluyorum. "Sen bilirsin."

Arabaya geri döndüğümüzde gülüyor ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, değerlendiriyor.

"Bugün izinlisin. Aklın başka yerde."

Arabayı tek elimle yönlendiriyorum, tekerlekler patıkada çtırdarken tekerlek avucumun altında gevşiyor. Yanılmıyor. Aklım bir sonraki delikte ya da skor kartımda değil. Dokuz bin mil uzakta, Charleston'da bir yatakta kıvrılmış, kapüşonumu giyiyorum.

"Magnolia nasıl?" Nedense sadece onu sormuyormuş gibi hissediyorum. Beni de soruyor.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "O iyi."

Yalan değil. Magnolia beni özliyor ama işine geri döndü, evdeki hayata yeniden alışıyor. Bense onsuz berbat bir haldeyim. Ve babam, her zamanki gibi anlayışlı, bunu özlemiyor.

Koltuğunda arkasına yaslanıp parkuru seyrediyor. "O gittiğinden beri nasılsın?"

Dosdoğru önüme bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse en iyisi değilim."

Bu çok hafif bir ifade.

Magnolia'nın yokluğu göğsümün üzerinde kalkmayan bir ağırlık gibi oturuyor. Telefonumu sayamayacağım kadar çok kez kontrol ediyorum ve ekranda onun adını görmeyi umuyorum. Hala onun yanımda olmasını bekleyerek uyanıyorum, ancak çarşafı soğuk ve dokunulmamış buluyorum.

Ama tüm bunları babama yüksek sesle söylemek? Bu ben değilim. "Sydney'de kalmasına imkan yok mu?"

"Amerika'da bir hayatı var - bir işi, sorumlulukları, onu seven arkadaşları. Üç aydır tanıdığı bir adam için bunlardan vazgeçmesini hiç beklemiyordum."

Babam eldivenini ayarlayarak başını sallıyor. "Bu adil. Ama bu seni nereye götürüyor?"

Soru zor. "Onu deli gibi özlüyorum."

Bir an beni inceliyor ve anlamış gibi başını sallıyor. Ve belki de anlıyor.

Babam atışını hazırlıyor, tutuşu sabit, hareketleri telaşsız. Vuruşunu yapıyor, bana dönmeden önce topu yeşil alana yuvarlıyor.

"O orada, sen buradasın. Bu ikiniz için ne anlama geliyor?"

Sopamı biraz daha sıkı kavriyorum. "İşlerin nereye gittiğini görmeye devam edeceğiz. Ama mesafenin acımasız olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

"Kolay olduğunu sanmıyorum."

"Sürekli konuşuyoruz. FaceTime, aramalar, mesajlar." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "O FaceTime görüşmelerinden bazıları *olaylı* oldu."

Babam kaşlarını çatıyor. "Olaylı, ha?"

Başımı salladım. "Bunu burada bırakacağım."

Kıkırdıyor. "Muhtemelen en iyisi."

Yürüyoruz, sohbet aramızda uzayıp gidiyor. Ve ona beklemediği bir şey söyledim. "Geri dönme ihtimali var."

Babam adımlarının ortasında durdu. "Öyle mi?"

Ona bakıyorum, golf sopamı sıkıca kavriyorum. "İşvereni onu Sydney'e geri gönderebilir."

Yüzüne yayılan yavaş sırıtış zaferden başka bir şey değil. "İşte bu bütün gün duyduğum en iyi şey." Tepkisi anında oldu, sanki çoktan karar verilmiş, Magnolia'nın dönüşü kaçınılmazmış gibi. Ve Tanrım, umarım öyledir.

"Bu kesin bir şey değil. Sadece bir olasılık."

"Kulağa çok iyi bir olasılık gibi geliyor. Annen çok heyecanlanacak."

Kesin olan bir şey var. Eğer bana geri dönerse, bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.

"Bu kızı seviyorsun." İfadesi o kadar doğrudan, o kadar gerçekçi ki, neredeyse nefesimi kesiyor.

Gerçekler ortaya çıktıkça parmaklarım sopamı sıkıca kavırıyor. "Evet, öyle. Hem de çok."

Babamın yüzü değişmiyor, en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermiyor. Onun yerine gülümsüyor; bilmiş, memnun bir gülümseme. "Annen ve ben bunu en başından beri gördük. Magnolia seni sen olduğun için seviyor. Paran ve şöhretin varsa bu çok nadirdir."

Magnolia'ya olan aşkımın yarısını ya da kalbimin haritasını nasıl yeniden yazdığını bilmiyor. Kahkahasının hayatıma nasıl işlediğini bilmiyor. Karanlıkta onu özleyerek uyanık yattığım geceleri hiç görmedi. Onun yokluğunun geride bıraktığı boş acıyı hiç hissetmedi.

Nasıl söyleyeceğimi bile bilmeden önce o benimdi. Şimdi hala benim, uzakta bile olsa.

Babam çantasına uzanıp bir golf sopası çıkardı ve bana uzattı. "Al bakalım. Bakalım en azından kısa oyununu temizleyebilecek misin?"

Sadece golften bahsetmiyor.

Ağırlığını sopasına dayıyor, istediğiniz kadar rahat olun, ama sözleri bir yumruktan daha sert vuruyor. "Asıl soru, sevdiğin kadının bu kadar uzakta olması konusunda ne yapacaksın?"

Bu konuşmanın ağırlığı değişti.

Kenara çekiliyor ve atışımı sıraya koymamı izliyor. Yeşil önümde uzanıyor, delik sadece birkaç metre ötede, ama babamın sesi odaklanmamı engelliyor.

"Annen neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu."

Şaşırarak baktım. Bu hikâyeyi hiç duymamıştım. "Nasıl?"

Kollarını kavuşturmuş, çok geçmişte kalmış bir şeyi görüyormuş gibi ufka doğru bakıyor. "Biz evlenmeden önce Malie Samoa'ya döndü. Orada bir hayatı vardı, ailesi vardı. Benimse burada bir hayatım vardı. İkimiz de doğru seçimler yaptığımızı, birbirimizden önce kurduğumuz hayatları seçtiğimizi düşünüyorduk. Ondan ayrı kaldığım aylar hayatımın en kötü aylarıydı."

Bunu çok iyi anlıyorum. "Ne yaptın sen?"

Sanki cevap çok açıkmiş gibi gülümsüyor. "Bir uçağa atladım ve Samoa'ya gittim."

"Öylece mi?"

"*Sadece öyle değildi.* Hiçbir şey kolay değildi. Burada kalmak için yüzlerce neden vardı. Ama gitmek için çok iyi bir neden vardı. Bazen sizin olanı korumak için taşları yerinden oynatmanız, gerekirse tüm tahtayı ters çevirmeniz gerekir. Neyin savaşmaya değer olduğunu bilmelisiniz."

Sözleri içime işledi. Babam bana sadece tavsiye vermiyor. Bu bir meydan okuma.

Elini omzuma vuruyor. "Aşk için ne yapman gerekiyorsa yap, Alex. Önemli olan tek şey bu."

Önümdeki uçsuz bucaksız yeşil alanı inceliyorum ve duruşuma yerleşiyorum. Göğsümdeki ağırlık azalmadı ama içimdeki bir şey değişti. Ne yapmam gerektiğini anladım.

Sopamı geri çekiyorum, sabit ve kontrollü. Sopayı salladığımda her şey yerine oturuyor. Top temiz ve yumuşak bir şekilde fırlıyor, fairway'in tam ortasına inmeden önce mükemmel bir kavisle havayı kesiyor.

Babam atışı izliyor ve kısık bir ıslık çalıyor. "İşte böyle." Sopayı biraz daha sıkı kavrayarak nefes veriyorum.

Kısa oyunumu temizlemenin ve Magnolia ile benim bir okyanus tarafından ayrılmadığımız bir gelecek için çalışmanın zamanı geldi.

Bölüm 6

Alex Sebring

OKUNMAMIŞ E-POSTALAR ÇIĞ GİBİ YIĞILDI, gelen kutumu karıştırmaya sabrımın olmadığı bir karmaşaya gömdü. Bunu kişisel asistanım halletmeli - acil olanları gereksiz olanlardan ayırmalı, spam'leri silmeli ve bana önemli olanları kaşıkla yedirmeli.

Ama artık bir asistanım yok. Onu kovduğumdan beri yok.

Ağır iş yüküne rağmen bir an bile pişman değilim. Soul Sync'le olan ilişkiyi Celeste'ye sızdırdı, bundan eminim. Yüzüme karşı yalan söyledi, yapmadığına yemin etti, ama ben aptal değilim. Ve Celeste ile eşleşmediğimi çok iyi biliyorum. Biri hile yapılmasına yardım etti ve o da bunun bir parçasıydı. Hiç şüphem yok.

Başka kime güvenilebileceğimi bulana kadar, çevremi küçük ve dar tutuyorum.

Bu yüzden pişman olabileceğim bir şey yaptım.

Ani bir gümbürtüyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Masamın üzerine büyük bir çanta düştü ve ardından kız kardeşimin sesi duyuldu. "Pekâlâ, altın çocuk. Hadi yapalım şu işi. Peki ben ne zaman zam alacağım?"

"Tanrım, Leilani."

Hiç umursamadan sırtlıyor ve karşımdaki sandalyeye oturup sanki buranın sahibiymiş gibi ayaklarını masamın üzerine uzatıyor. "Sakin ol, ağabey. Cevabı zaten biliyorum. 'Beni kızdırmayarak başla. Ya da 'Asla'."

Lanet olsun. Beni taklit etmekte iyi iş çıkarıyor. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

Uzun bir süre ona baktım. "Bu berbat bir fikirdi."

Nefes nefese, kalbini yaralamışım gibi göğsünü tutuyor. "Vay canına. Bu acıtıyor, Alex. Ama artık çok geç. Beni sen işe aldın."

Yaptım. Çünkü güvenilebileceğim birine ihtiyacım var ve şu anda tek seçenek ailem.

"Bunun gerçek bir iş olduğunun farkındasın, değil mi? Oturup beni sinir etmen ve bütün gün telefonunla oynaman için bir bahane değil."

Leilani alay ediyor. "Lütfen. *Hem* seni kızdırabilirim *hem de* üretken olabilirim. Ben çok yönlü biriyim."

"Tanrı yardımcım olsun."

Geniş bir sırtıyla göz kırpmıyor. "Oh, hadi ama. Eğlenceli olacak. Sen ve ben, kurumsal dünyayı birlikte ele alacağız. Sadece iki Sebring kardeş, hayalleri gerçeğe dönüştürmek. Hayatları değiştirmek."

Ona dik dik bakıyorum. "Senin işin iş e-postalarımı okumak."

Omuz silkiyor. "Aynı şey."

Her gün buna katlanabileceğime emin miyim?

Leilani kollarını başının üzerine uzatıyor. "Peki. Nereden başlayayım?"

Bilgisayarı işaret ediyorum. "Gelen kutum-- oradan başla. Önemli olanları işaretle, gereksizleri sil ve sakın -tekrar ediyorum, *sakın-* takvimimi *karıştıрма*. Bana haber vermeden bir şeylerin yerini değiştirmeni istemiyorum."

Leilani sahte bir selam verir. "Emredersiniz, efendim."

Masanın arkasındaki sandalyeye kayarak oturuyor ve sanki ameliyat yapacakmış gibi parmaklarını çıtlatıyor. "Yani bana senin işini yapacağımı ama çok daha düşük bir maaşla çalışacağımı söylüyorsun."

Bakışlarını kuru bir sabırla karşılıyorum. "Hayır. Zamanımı boşa harcayan saçma sapan e-postaları filtreliyorsun."

Başını öne eğiyor. "Dediğim gibi, işini yapıyorsun."

Masamdan bir kalem aldım ve ona doğru fırlattım. O da gülerken kolaylıkla savuşturuyor. "Magnolia gittiğinden beri çok huysuzsun."

İçinden mırıldanarak e-postalara tıklıyor. "Pekâlâ, bakalım neler varmış. Spam, spam, birisi size yeni ve daha büyük bir yat satmak istiyor." Duraklıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Hmm... bu sosyal medya varlığınıza genişletmekle ilgili yasal bir şeye benziyor."

"Sil onu." Mecbur olduğumdan daha fazla ilgi odağı olmak istemiyorum. ol.

Bir tanesine tıklıyor ve kıs kıs gülüyor. "Ooooh, işte performansla ilgili bir tane

geliştirme hapları. Daha güçlü, daha uzun, daha sert. Kardeşim, bunun için hapa mı ihtiyacın var?" Bir kahkaha patlattı. "Magnolia'nın buradan tek yönlü bir bilet ayırtmasına şaşmamalı."

Bir elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Kapa çeneni, Lei."

Sahte bir gözyaşı siliyor. "Bu şimdiden sahip olduğum en iyi iş."

Kendime lanet okuyarak başımı sallıyorum. Bu bir hataydı.

Kapı çalınıyor ve ben Leilani'ye uslu durmasını söyleyemeden kapı açılıyor.

Courtney bir kolunun altına sıkıştırdığı dosyayla içeri giriyor, yüz ifadesi her zamanki gibi sakin. Benden daha uzun süredir Sebring Hotels'de çalışıyor; önce babam için, şimdi de onun yerine geçtiğim için benim için çalışıyor. Bu işin tüm inceliklerini bilen biri varsa, o da Courtney'dir.

"Günaydın Bay Sebring." Leilani'ye doğru başını sallıyor. "Görüyorum ki kız kardeşinizi işle tanıştıırıyorsunuz."

Leilani sandalyesinde dönerek sırtıyor. "Kardeşimin güvenebileceği birine ihtiyacı var. Ben de buradayım."

Courtney hiç etkilenmemiş gibi sırtıyor. "Şanslı adam."

"Doğru mu?" Leilani arkasına yaslanıp ayaklarını tekrar masanın üzerine koyuyor. "Bu e-postalar konusunda şimdiden önemli bir ilerleme kaydediyoruz... ve reçeteli geliştirme seçenekleri konusundaki bilgisini genişletiyorum."

Courtney ona göz kırptı ve bana döndü. "Reçeteli iyileştirme mi?"

Şakaklarımı ovuşturarak iç geçiriyorum. "Pişmanlık yavaş yanan bir şeydir."

Courtney dosyayı bana uzattı. "Üç aylık raporlar. Baban bir sonraki yönetim kurulu toplantısından önce gözden geçirilmesini istiyor. Ayrıca saat üçte Brisbane'li mimarla bir görüşmen var."

Başımı sallıyorum, sayfaları çeviriyorum ama tek bir kelime bile okumuyorum. "Bunun için teşekkürler."

Yarım saniye kadar oyalanıyor, bakışları Leilani'ye kayıyor. "Alex için her şeyin yolunda gitmesi için elimizden geleni yapalım."

Leilani gülümsüyor, ama alaycı bir gülümseme. "Ben verimliliğin resmiyim."

"Mm-hmm," diyor nefesinin altından ve ofisten çıkıyor, beni annemin Tanrı'nın sürpriz lütfu dediği tehditle baş başa bırakıyor.

Kapı Courtney'nin arkasından kapanır kapanmaz Leilani gözlerini bana dikti. "Babam her zaman onun ne kadar harika bir kız olduğuyla övünürdü ama açıkçası ben ondan hoşlanmıyorum."

Ona bir bakış attım. "Babam haksız değil. O harika biri. Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir bu ofisi yönetiyor."

Leilani sırtıyor. "Kötülük sanatını mükemmelleştirmek için bolca zaman var. Sana söylüyorum kardeşim, örümcek hislerimi harekete geçiriyor."

"Lütfen uslu dur, Lei."

Bu sefer sırtmıyor. Şaka yapmıyor. Sadece bakışlarımı tutuyor. "İyi. Malietoa'lı bir kadının içgüdülerini görmezden gelme riski size aittir. Ama sen yine de

Hazır. Çünkü arabamı evinizin garajına çekeceğim ve haklı olduğumu anladığınızda bir sürü "*Ben sana demiştim*" lafı edeceğim."

Telefonum masamda çalıyor, ekranda Magnolia'nın adı yanıp sönüyor. Ben telefonu alamadan Leilani kapıyor ve sanki biri ona piyango bileti vermiş gibi sırtıyor.

"Leilani, yapma-"

Artık çok geç. Sesini alçak ve boğucu bir hale getirerek cevap veriyor.

"Sebring Otelleri. CEO müsait değil. İnanılmaz derecede güzel, son derece yetkin, düşük maaşlı kişisel asistanı konuşuyor."

Leilani, Magnolia'nın söylediklerini dinlerken bir duraklama olur. Leilani kıkırdar. "Şaka yapıyorum. Bu Leilani, Alex'in en sevdiği kardeşi-- belli ki."

Ona ters ters baktım. "Ver şu lanet telefonu bana, baş belası."

Elini uzatıp, ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. "Hey Alex, ben Magnolia-- saplantılı olduğun kadın, seni aşık bir köpek yavrusuna çeviren kadın."

Telefona doğru hamle yapıyorum ama beni yine atlatıyor. "Şu anda çok meşgul. Kara kara düşünüyor. Seni özlüyor. Fotoğrafına bakıyor. Senin hakkında berbat şiirler yazıyor."

"Haha. Çok komiksin. Şimdi bana lanet telefonumu ver."

Leilani'nin elinden kapmayı başarıyorum ve kulağıma bastırıyorum. "Lütfen onu görmezden gel."

Magnolia güler. "Leilani'nin görmezden gelinecek biri olduğunu sanmıyorum."

Kız kardeşim sırtıyor, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. Şüphesiz, onu işe almak bir hataydı.

Kapıyı gösteriyorum. "Dışarı."

Leilani sahte bir masumiyetle bana göz kırpmıyor. "Ne? Sadece rahatlamaya çalışıyorum."

"Dışarı," diye tekrarlıyorum, ona ters ters bakarak.

İç geçiriyor, sanki hayatının en büyük zorluğuymuş gibi sandalyesinden kalkıyor. "Peki, peki. Siz iki aşk kuşunu sohbet etmeniz için yalnız bırakayım." Kapıya doğru dönüyor ama seslenecek kadar uzun süre duraklıyor, "Magnolia, eğer reçete geliştirme seçeneklerini seninle tartışmayı seçerse, lütfen vereceği her kararı desteklediğimi bil."

"Defol git, Leilani!"

"Peki, tamam. Gidip bir kahve alayım da bu kadar aşık olduğun için beni kusmak zorunda bırakma."

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Onun için üzgünüm."

Magnolia'nın yumuşak kahkahası hat boyunca yayılıyor. İçimdeki gerginliği eritiyor. "Üzülme. O çok komik."

"Bu tartışılır."

"Yani... reçeteli geliştirme seçenekleri, ha? Ne oldu?" "Sadece kız kardeşim erektil disfonksiyon spam'i hakkında benimle dalga geçiyor. e-postalar."

Gülüyor. "Oh, buna yüzde yüz ihtiyacın yok." "Aynen öyle."

Sanki hiç yapacakmışım gibi. Onunlayken olmaz. Magnolia beni nedensiz yere tahrik ediyor, onu ilk gördüğüm andan beri. Hareket edişi, alay edişi, bana ne yaptığını biliyormuş gibi bakışı. Denemesine gerek yok. Tek bir sözyle sanki bir düğmeye basmış gibi oluyorum, tüm sinirlerim ona bağlanıyor.

"Bu gece için planlarınız nedir?"

"Violet ile akşam yemeği ve içki. Şehir merkezinde yeni bir suşi barı açıldı. Bir kontrol edelim dedik."

Keşke ben de orada olabilseydim; onun yanında bir kabine kayabilseydim, tabağından ısırlıklar çalabilseydim, ağzının kenarındaki soya sosunu öpebilseydim.

Onun yerine, bardaki her piçin bana ait olana baktığını hayal ediyorum. "Keşke orada olsaydım."

"Ben de istiyorum."

İçimde bir şeyler kasılsa da gülümsüyorum. "Benim için bir eski moda al."

"İki tane alacağım. Biri senin için, biri benim için." "Violet'in seni belaya sokmasına izin verme."

"Buna cesaret edemez. Ayrıca, tek başıma yeterince sorunluyum." Ve eğer öyle değilse lanet olsun.

Onu dışarıda, ısıl ısıl ve gülerken düşünmek bir parçamın onu kilitleyip her gülüşünü kendime saklamak istemesine neden oluyor. Ama daha zeki olan yanımda onun ışığının benim ışığım olmadığını biliyor.

Boğazımı temizliyorum, vites değiştiriyorum çünkü bu düşüncede kalırsam, bu gece lanet bir uçak bileti ayırtmak zorunda kalacağım.

"Sydney'e geri gönderilmenizle ilgili bir gelişme var mı?"

"Henüz bir şey yok. Bir süre daha bir şey duymayı beklemiyorum. Gabby Avustralya Takımı'nın biz olmadan ne yapacağını görmek istiyor."

Hayal kırıklığımı kontrol altında tutmaya çalışmak bir iş. "Özür dilerim. Endişeliyim." "Biliyorum. Aynen."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum, limana, geniş ve sonsuz gökyüzüne bakıyorum. "Geri dönmeni bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Sesi şakacı bir hal alıyor. "Umm... Alex. Benden ayrılıyor musun?"

"Asla, Lovie. Belki de sana daha sonra değil de daha erken gelmeliyim diyorum."

Bana b u n u n kötü bir fikir olduğunu, çok erken olduğunu, çok karmaşık olduğunu ve tekrar ayrılmak zorunda kaldığımızda işleri daha da zorlaştıracağını söylemesi için sabırsızlanıyorum.

Ama o diyor ki, "Evet, Alex. Lütfen gel. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve gittiği andan beri göğsüme saplanmış olan ağrının bir kısmını gevşetiyor. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Sanırım öyle sayılır." Sesi çok kesin.

İş takvimime bir göz atıyorum, kafam temizlemem gereken her şeyle dönüyor. "Ne kadar sürede orada olmamı istiyorsun?"

"Buraya gelir gelmez." Hiç tereddüt etmiyor. "Seni başka türlü davranamayacak kadar çok özlüyorum."

"İki hafta içinde özgür olabilirim. En geç üç. Burada yarım kalan birkaç işi tamamlamam gerekiyor."

"İki hafta..." Telefonda küçük, titrek bir kahkaha geliyor. "Çok yakında ama sanki sonsuza kadar sürecekmis gibi geliyor. Uzun süre kalabilecek misin?"

"Kalabildiğim kadar kalacağım."

"Bana ne kadar zaman verirsen o kadarını alırım."

Aramızdaki ağırlık değişiyor - artık hüznle ağırlaşmıyor, yeni bir şeyle uğulduyor. Beklenti.

"Yani... sokakta yeni bir asistan tuttuğunuz söyleniyor?"

Benim açımdan ne büyük bir hata. "Evet. Hayatımda yaptığım en büyük hata." "Leilani senin için ne yapıyor?"

Beni sinir etmenin dışında mı? "O benim kişisel asistanım.

Ve şimdiden pişmanlık duyuyorum."

Magnolia gülüyor, sesi o kadar tatlı ki içime işliyor. "Bence mükemmel bir kişisel asistan olacak. Seni hızada tutabilir."

"Bunu göreceğiz."

Cevap vermeden kapısı çalınır. "Bu Vi olmalı. Bekle."

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum, ardından Violet'in sesi telefondan geliyor. "N'aber, sürtük? Seni beklemek için beş yıl yaşlandım."

Magnolia güler. "Özür dilerim, Alex'le konuşuyordum. Seni hoparlöre alıyorum."

"Ohhh," diyor Violet. "Erkek arkadaş."

Erkek arkadaş. Böyle çağrılmaktan nefret etmiyorum.

"Violet, bu gece kızımı beladan uzak tutacak mısın?"

"Umarım öyle değildir. Onu suşi ve kokteyl için dışarı çıkaracağım. Umarım onu ikna edebilirim biraz da dans ederiz. Senin kışını özleyerek etrafta dolanıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu benim heyecanımı öldürüyor. Biraz bela eğlenceli olur."

"Ona iyi vakit geçirt ama çok iyi değil, tamam mı? Kız arkadaşımın tek parça halinde dönmesini istiyorum."

"*Kız arkadaş*, ha? Onu sahiplenmeye başlamanın zamanı gelmişti."

Onu uygun bir şekilde talep ettim. Güven bana. "Siz ikiniz uslu durun. Çoğunlukla."

"Deneyeceğiz," diyor Magnolia, sesi kahkahadan sıcak. "Seni seviyorum, favorim."

"Ben de seni seviyorum, koca adam."

Telefonu yere bıraktım, aptalca bir sırıtış ağzımı kapladı. Dünyanın öbür ucunda ama bunun bir önemi yok. Benim olduğunu bilmek için yakınlığa ihtiyacım yok.

Bölüm 7

Manolya Çelik

İşten çıkmadan önceki son yarım saat her zaman sürünmek gibi gelir ama bugün öyle değil. O kadar enerji doluyum ki yerimde zor duruyorum.

Az önce Gabby, Sophie ve Whitney ile bir toplantıdan çıktım - hepimizin hissettiği şeyi doğrulayan bir toplantı. Avustralya takımı zorlanıyor.

Soul Sync Avustralya zor bir hafta geçirdi. Maçlar dağıldı. Geri bildirimler acımasızdı. Ve Gabby, asla bir sorunun büyümesine izin vermeyen biri olarak, bunun üzerine oturmayağımıza karar verdi. Çekirdek ekibimizin bir kısmını, durum daha da kötüye gitmeden önce işleri istikrara kavuşturmak için Sydney'e geri gönderiyor.

Sydney'e

dönüyoruz.

Alex'e.

Sadece bu düşünce bile kalbimin teklemesine neden oluyor. Zar zor odaklanabiliyorum, şimdiden onu arayıp söyleyebileceğim zamana kadar dakikaları sayıyorum. Yakında yine dünyanın aynı tarafında olacağız ve bu sefer hiçbir şey beni benden uzaklaştıramayacak.

Masamdan kalkıp telefonumu kaptığım gibi aceleyle Violet'in ofisine doğru ilerliyorum. Kapıyı çalmadan itip açtığımda başını kaldırıp bakıyor ve pek de ince olmayan girişime kaşlarını kaldırıyor.

"Vay, vay. Magnolia Kasırgası'nın kapımdan içeri girmesini neye borçluyum?"

Yerimde duramayarak karşısındaki sandalyeye çöküyorum. "Gabby bizi Sydney'e geri gönderecek. Avustralya bocalıyor."

Yüzünde bir farkındalık beliriyor ve dudakları aralanıyor. "İmkânı yok." "Evet."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir nefes veriyor. "Vay canına, Mags. Bu--" Gülümsemeye zorlayarak başını sallıyor. "Bu harika. Yani, benim için berbat çünkü yine sensiz yaşamak zorunda kalacağım, ama--"

"Hayatta kalacaksın," diyorum, hınzır bir sırıtişla koluna bir lastik bant geçirerek.

"Oww." Lastik bandı kucağından alıyor ve sanki ileride intikam almak için dosyalıyormuş gibi tutucuya geri atıyor.

O anın içinde oturuyoruz, aramızda bir heyecan uğultusu var. Violet Sydney'e döneceğim için pek heyecanlı değil ama bunu anlıyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım Alex'e mesaj atmak için klavyenin üzerinde uçuşmaya başladı bile.

İyi haberlerim var! Bu mesajı alır almaz beni ara.

Gönder tuşuna basıyorum, midem beklentiyle çalkalanıyor. Violet kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle beni izliyor. "Önce bana söyledin, değil mi? Ben senin en iyi duygusal destek arkadaşınım. Burada bir hiyerarşi var ve ben en tepedeyim."

Gülüyorum. "Aynen öyle. İlk bilen sensin."

Memnun bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Güzel. Çünkü önce erkek arkadaşına söyleseydin, çiçeklere, çikolatalara ve hat sanatıyla yazılmış bir özre ihtiyacım olacaktı."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, çok dramatiksin."

Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Standartlarım var."

Telefonuma baktım. Mesaj iletildi, ama yanıt yok

Henüz.

Violet'in sırtışı duraksıyor. "Sakin ol Mags."

"Eminim işle meşguldür." Telefonu kucığıma koydum ve sabırsızlık düğümünün midemde sıkışmasını görmezden geldim.

Yakında bana mesaj atacak. Ve attığında, haberleri duyunca kendinden geçecek.

Tekrar birlikte olacağız. Ve bu sefer, mükemmel olacak.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çantamı koltuğa fırlatarak daireme girdiğimde güneş çoktan batmıştı. Şehrin altın rengi ışıltısı odayı boyuyor ama umursamayacak kadar dikkatim dağınık.

Son bir saattir her birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ediyorum, Alex'in yanıtını bekliyordum. Bu onun için alışılmadık bir durum. Her zaman çabuk cevap verir, özellikle de beni aramasını söylediğimde. Ama bu gece? Hiçbir şey yok. Tek bir mesaj bile yok.

Bu... garip. Ve hayal kırıklığı.

Hâlâ orada duran, güven vermekten çok can sıkıcı olan o sessiz, alaycı teslim durumuyla mesaja bakıyorum. Göğsümde bir tedirginlik titreşimi belirliyor ama onu bir kenara itiyorum. Eminim işle ya da ailesiyle meşguldür,

Ya da belki de inşa ettikleri yeni otelle ilgili bir sorun çıkmıştır. Bir düzine mantıklı açıklama var.

İç çekerek telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım ve mutfak dolabına yöneldim. Eğer burada oturup aşk acısı çeken bir aptal gibi dönüp duracaksam, bunu elimde bir kadeh şarapla da yapabilirdim. Cömert bir miktar pinot noir dolduruyorum, gug-glug sesi sessizliği garip bir rahatlıkla dolduruyor. Yavaşça bir yudum alıyorum, boğazımı ısıtmasının tadını çıkarıyorum, sonra tezgâha yaslanıp sakın kalmaya çalışıyorum.

Sorun yok. Her an mesaj atabilir. Ve
bir dakika sonra, mesaj atar.

Kahretsin, neden bu kadar uzun sürdü?

Bu ilişki benim için yürümüyor.

Bir de bana sor, koca adam. Bende de işe yaramıyor.

Onunla birlikte olmalıyım. Bir okyanus uzakta değil. İyi geceler öpücükleri yerine iyi geceler mesajlarını paylaşmaya değil. Onun yanında olmalıyım. O içimdeyken. Her gece.

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor, cevabımı yazıyor, ona beni bir an önce aramasını istediğimi çünkü ona söyleyecek harika bir şeyim olduğunu söylüyorum. Ama ben daha gönder tuşuna basamadan Alex'ten bir mesaj daha geliyor.

Bunu düşünmek için zamanım oldu ve bazı kararlar aldım. Her gece yatağымda bir kadına ihtiyacım var. Cinsel dürtülerim aramızdaki mesafeyi kaldıramıyor. Eğer bu ilişkiyi şimdi bitirmezsem, seni aldatmış olacağım ve seni bu şekilde incitmek istemiyorum.

Bekle. Ne?

G ö ğ s ü m e keskin bir acı çarpıyor, sanki enayi yumruğu yemişim gibi.
Kendimi okumaya devam etmeye zorlayarak göz kırpıyorum.

Hayır, bu doğru olamaz.

Eş olabilecek bir kadına ihtiyacım var. Ve bu sen değilsin.

Nefesim titriyor, oda etrafımda dönüyor.

Beni bir daha arama ya da mesaj atma. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Bu ilişki bitti.

Şarap kadehi elimden kayıp yere düşüyor ve kalbimin parçalara ayrılışını taklit ederek paramparça oluyor. Kırmızı şarap krem rengi halıya sızıyor, yavaş, acımasız bir çiçeklenme, kalbimin nasıl hissettiğinden farklı değil - kırık ve kanıyor.

Ellerim titriyor, basit nefes alma eylemi paniğe karşı kaybedilen bir savaşa dönüşüyor.

Bu gerçek olamaz.

Metni tekrar okudum, görüşüm bulanıklaştı, mantıklı bir şey bulmak için çaresizdim - herhangi bir şey -. Ama kelimeler değişmiyor. Anlam değişmiyor.

Boğazımda soğuk, çirkin bir panik yükseliyor. Parmaklarım otomatik pilotta hareket ederek arama düğmesine basıyor.

Hat bir kez çalıyor. Sonra doğrudan sesli mesaja.

Nabzım tekliyor. Bu doğru değil.

Tekrar deniyorum. Sesli mesaj. Tekrar. Sesli mesaj.

Tekrar.

Boğuk bir ses boğazımı tırmalıyor. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Alex bunu yapmazdı. İşleri bu şekilde bitirmezdi.

Panik beni ele geçirirken midemde şiddetli bir burkulma oluyor, nefesim sığlaşıyor ve düzensizleşiyor. Bir açıklaması olmalı. Olmak zorunda. Bununla ilgili hiçbir şey doğru değil.

Dizüstü bilgisayarımı çekip açıyorum ve titreyen ellerimle yazıyorum. *Aramaların doğrudan sesli mesaja düşmesi ne anlama geliyor?*

Ekran istemediğim cevaplarla doluyor: tek çalma, sesli mesaj, engellendi.

Engellendi mi?

Kelime bir silah sesi gibi yankılanıyor.

Keskin, kıymık gibi bir acı kaburgalarımı çatlatıyor, orman yangını gibi dışarıya yayılıyor. Alex beni engelledi. Her şeyi bitirdi ve beni kesti. Beni sildi.

Hıçkırıklara boğuluyorum, ağırlığı beni ezerken bir elimi ağzıma bastırıyorum. Sadece bir saat önce Sydney'e dönüş planları yapıyordum. Onunla bir gelecek planlıyordum.

Peki ya şimdi? Geri döndüğümü bile bilmeden bitirdi.

Onu.

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor. Tuvalete zar zor gidebildim.

Mide sefilleşiyor, mide içeriğini ve aynı zamanda olduğum her şeyi kusuyor,

Hissettiğim her şeyi.

Kendimi banyoda nasıl yerde bulduğumu hatırlamıyorum. Bir an dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyorum, *bloke* kelimesi yanıp sönen bir neon tabelası gibi beynimi yakıyor, bir an sonra ise sanki beni acıdan koruyacakmış gibi vücudum kendi üzerine katlanmış bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum ama bunun hiçbir faydası olmuyor. Panik içime baskı yapmaya devam ediyor -kaburgalarımın etrafında sıkı, ciğerlerime karşı keskin. Telefonumu tekrar ararken ellerim titriyor.

Hiçbir şey yok. Uyarı yok. Vardiya yok. Kaçırdığım bir birikim yok.

Günlerdir konu üstüne konu açıyorum, *seni özliyorum. Seni seviyorum. Sana tekrar sarılmak için sabırsızlanıyorum.* Sesi yazılı olarak, vaatlerin ve planların dijital bir yankısı. Sonsuza kadar.

Ve sonra bu.

Bitti artık.

Beni bir daha arama ya da mesaj atma.

Kelimeler orada duruyor, benimle alay ediyor. Soğuk. Son.

Bu, bana aya asılmışım gibi bakan adama benzemiyor. Benimle her şeyi istediğini söyleyen adam. Bu o değil. O olamaz.

Onu tekrar aradım. Sesli mesaj.

Tekrar. Sesli mesaj.

Tekrar. Tekrar.

Hala sesli

mesaj.

Boğazımdan kırık bir hıçkırık kopuyor ve başımı dizlerimin üzerine düşürüyorum, telefon hala titreyen ellerimde. Mesajlarımı tekrar açıp yazarken çaresizlik göğsümü pençeliyor.

Alex. Lütfen bana bunun bir hata olduğunu söyle. Lütfen beni ara. Lütfen.

Gönder tuşuna bastım. Hiçbir şey çıkmadı. Teslim edildi durumu bile yok. Tekrar deniyorum. Hiçbir şey yok. Sanki uzaya gidiyor. *Engellenmiş.*

Kelime kafatasıma çarparak şu anda önemli olan tek gerçeği ortaya çıkarıyor.

Alex Sebring

Sevdiğim adam.

Bana en sevdiği kişi olduğumu söyleyen adam.

Bana Amerikan güzelim diyen adam.

Beni hiç durmak istemiyormuş gibi öpen adam. Beni mesajla terk etti.

Ve beni engelledi.

Kalbim sadece acımıyor, paramparça oluyor. Parça parça, çatlak çatlak, ta ki geriye içi boş bir kabuk ve inançsızlığın dayanılmaz ağırlığı kalana kadar.

Yumruklarımı şakaklarıma bastırıp kendimi tutmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Her şey kırılıyor. Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sadece boğazımdaki düğümünden geçen havanın kırık sesi çıkıyor.

Hayır. Bu şekilde bitemez. Geri döndüğümü bile bilmiyor. Ona doğru gittiğimi bile bilmeden bizi bitirdi.

Bunun acımasızlığı bildiğim her şeyden daha keskin. Hiç kimse, hiç *kimse* beni böyle incitmemişti. Robin bile.

Tekrar telefonuma uzanıyorum ama parmaklarım kayıyor ve keskin bir takırtıyla parkeye yuvarlanıyor. Göğsüm kabarak bir süre ona bakıyorum, sonra ona doğru hamle yapıyorum ve beynimin sisin içinden çıkarabildiği ilk isme basıyorum.

Bir kere çalıyor. İki kere.

Violet telefonu açar, sesi parlak ve yüksektir. "Eee? Aşık çocuk ne dedi? Baş nedime konuşmamı yazmaya başlayayım mı artık?"

Sözleri beni doğruca kesiyor ve bu benim felaketim oluyor. Parçalara ayrılıyorum. Hıçkırıklar hızlı ve acımasız, gürültülü, soluk soluğa ve kırık dökük geliyor.

"Magnolia!? Neyin var?"

Konuşma çabalarım kontrolsüz hıçkırıklardan başka bir şey değil.

"Geliyorum, Mags. Bana on beş dakika ver, orada olacağım."

Arama sona eriyor, ama ben orada yerde kalıyorum, telefon elimde, acı her nefesi boğuyor. Duvara yaslanıyorum, sanki her şeyi engelleyebilecekmişim gibi kendime doğru kıvrılıyorum.

On beş dakika saatler gibi uzuyor. Kapı açıldığında Violet fırtına gibi içeri giriyor; savaşmaya, tamir etmeye, ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Ama beni gördüğünde tüm vücudu yumuşuyor.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Magnolia--"

"Vi." Bir sonraki dalga üzerime çökmeden ve onun kollarına düşmeden önce söyleyebildiğim tek şey bu.

Parçaları bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bana sarılıyor. Parmakları saçlarımı okşuyor ve ben boğuluyormuşum gibi ona sarılıyorum.

"Ne olduğunu anlamıyorum."

Çocuğunu kucaklayan bir anne gibi sallıyor beni. "Sorun yok. Bir yolunu bulacağız."

Ama birinin tek bir mesajla hayatınızdan çıkıp gittiğini nasıl anlarsınız?

Kararsız ellerle telefonuma uzanıyorum ve ona veriyorum. Tekrar bakamıyorum ya da kelimeleri söyleyemiyorum.

Bir an okuyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. "Ne. Ne. Siktir."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve hıçkırıklar yeniden başlıyor. "Bu hiç mantıklı değil." "Katılıyorum. Mantıklı değil." Sesi öfkeli ve keskin. "Bu o değil. O o l a m a z . Birinin telefonu var ve seni dövüyorlar. Ama bu o değil. komik."

Kimsenin telefonu yok.

Kimse beni dövmüyor.

Ona her şeyi anlatıyorum - mesajlarımın ulaşmadığını, aramalarımın doğrudan sesli mesaja gittiğini. Ve beni engellemesiyle ilgili şüphelerimi dile getirdiğimde, yörüngeye fırlatmaya hazır gibi görünüyor.

"Bu yanlış. Çok yanlış." "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Violet omuzlarımı tutuyor ve benimle göz göze geliyor. "Evet, öyle. Şu anda ofisini arıyorsun."

Tereddüt ediyorum, parmaklarım yanlarımda yumruk haline geliyor. Hiçbir zaman kendimi birilerinin üzerine iten bir tip olmadım. Bu bir hayatta kalma yöntemi - başka kimsenin rahatsız etmediği parçalarımı koruma yöntemim. Eğer sormazsam, eğer ulaşmazsam, o zaman reddedilmenin soğuk acısıyla yüzleşmek zorunda kalmam. Kendim hakkında bunu biliyorum. Kemiklerime kazınmış.

Ve bundan sonra onu aramak? Engellendikten sonra mı? Hayır.

Aşk dolu bir silahtır. Umut, silahı onun ellerine teslim etmenize neden olur. Tetiği çeken onun reddidir. Ve kalp kırıklığı asla ıskalamayan bir kurşundur.

"Yapamam, Vi-"

"Evet, yapabilirsin. Cevapları hak ediyorsun. Sana bu kadarını borçlu."

Telefonumu açıp rehberimde gezinirken ellerim titriyor. Bunu yapmak istemiyorum. *Kahretsin*, bunu yapmak istemiyorum.

Alex'in ofisinin numarasını buluyorum ve numaraya basmadan önce uzun bir süre tereddüt ediyorum.

Telefon bir kez çaldı. İki kere.

"Sebring Hotels Kurumsal Merkezini aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Courtney. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi sakindi. Tanıdık. Kontrollü.

Şu anda benim tam tersim.

Telefonu kulağıma daha sıkı bastırarak doğruluyorum. "Merhaba, Courtney? Ben Magnolia. Beni Alex'e bağlar mısın lütfen?"

Bir duraklama oluyor, tüm sinirlerimi gerecek kadar uzun. Sesi daha soğuk, kırılmış, mesafeli bir şeye dönüşüyor. "Bay Sebring telefonlarınıza cevap vermiyor."

Midem bulanıyor. "Onunla biraz konuşmam gerek." "Özür dilerim."

Kelimeleri söylüyor ama sesinde empati yok.

"Bay Sebring bunu açıkça belirtti. Sizinle konuşmak istemiyor."

Altımdaki zemin eğiliyor ve dünyam yanlara doğru kayıyor.

"Talimatlarında oldukça netti Bayan Steel. Arama yok. Mesaj yok. İstisna yok." Sözlerinin her biri buz gibi soğuk.

Violet öne atılıp telefonu elimden aldığı anda olduğum yerde donup kalmıştım, telefon hâlâ kulağımdaydı. "Dinle, Courtney." Sesi bir bıçak kadar keskin. "Hemen şu anda telefona sarıl."

"Korkarım bu mümkün olmayacak."

Violet tersledi. "Saçmalık... Kahretsin..."

Courtney." "Ben sadece onun talimatlarını uyguluyorum."

Violet bir nefes alır, Courtney'nin ağzını burnunu kırmaya hazırdır, ama tek kelime edemedi telefon görüşmesi sona erer.

"Siktir git, Courtney!" Violet telefonuma bağırıyor ve sonra onu yakmış gibi kanepeye fırlatıyor. "Ne kaltak ama."

Violet nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor, o kadar karışık ve öfkeli ki sanki dillerde konuşuyormuş gibi geliyor.

"Orospu çocuğu."

Sessizim çünkü söyleyecek söz bulamıyorum.

Alex kalbimi kırdı ve ona ulaşamayayım diye aramıza bir duvar ördü.

Bu sadece kalp kırıklığı değil. Silinme. Beni hayatından sildi.

Ardından gelen sessizlik sonsuz, sanki dünya sadece benim parçalanışımı izlemek için durmuş gibi. Violet önümde dar ve öfkeli daireler çizerken, elleri sanki bir şey fırlatmaktan ya da birinin boynunu sıkmak için Sydney'e uçmaktan alıkoyuyormuş gibi iki yanında kenetlenmiş, uyuşmuş bir halde hiçbir şeye bakmadan oturuyorum.

Her nefes acıtıyor. Her saniye kalbimin ham kenarlarında sürükleniyor. Hiçbirini nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Ayrılık mesajını değil. Doğrudan sesli mesaja düşen aramalar değil. Ve özellikle de Courtney'nin sesi, sakın ve mesafeli, Alex'in benden bir daha haber almak istemediğini söylüyor.

Ona her şeyimi verdim.

Aşkımı.

Güvenim.

Bedenim.

Geleceğim.

Sonsuza kadar evet demeye hazır değildim ama onu deneyecek kadar seviyordum. Denemek istedim. Ve o beni tek kullanımlıkmışım gibi geri çevirdi.

Göğsümde keskin ve çirkin bir şey kıvrılıyor ve sisi yarıyor-öfke, kalp kırıklığı, utanç. Hepsi bir anda, asla dışarı çıkamayacak bir çığlık gibi çarpıyor.

Violet adımlarının ortasında duraklar. "Mags?"

Ona bakıyorum, boş ama kararlı. "Eğer benimle işi bittiyse, *benim* de onunla işim bitmiştir."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

Telefonumun kilidini açıyorum ve *Alex Sebring*'in adı ekranda silinemeyen bir marka gibi yanıyor. Arayanı Engelle'ye basmadan önce başparmağım sadece bir saniye havada kalıyor. Kişiyi engelleme onayı beliriyor.

Final. Kesinlikle.

Onaylıyorum.

Violet'in nefesi kesilir. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" "Kesinlikle."

Telefonu yere bıraktım, sanki onu fırlatmama eylemi beni çözülmekten alıkoyan tek şeymiş gibi. "Bana aramamamı söyledi. Mesaj atmamamı. Ben de atmayacağım."

"Düzgün düşünemiyor. Bunun o olmadığını biliyorsun."

"Fark etmez. İletişimi kesti. Bilmem gereken tek şey bu."

Önümde çömelmiş, gözlerimin arkasında bir şey kalıp kalmadığını görmek istercesine yüzümü inceliyor. Ama yok. Şu anda yok. Boşum. Berbat durumdayım.

Bu bir ayrılık, ama aynı zamanda daha fazlası. Terk edilme. Unutulmak.

Benim hayat hikayem.

Eskiden olduğum kız -istenmek isteyen, parmaklarının arasından kayıp giderken bile aşka tutunan- artık yok.

Tekrar o olamam. Olmayacağım. Çok acıtıyor.

Bu yüzden boğazıma düğümlenen çığlığı yutuyorum, biraz daha dik oturuyorum ve gözyaşlarımı geri akıtmaya zorluyorum.

Aşkımı istemiyor mu? İyi. Bir daha olmayacak. Gitmesine izin vermek beni öldürse bile.

Violet hiçbir şey söylemedi. Sadece yanıma oturdu ve elini benimkinin içine soktu. Ve birlikte, sonsuzluğum olduğunu düşündüğüm şeyin sessiz enkazında oturuyoruz.

Aşk beni kirletti.

Bölüm 8

Alex Sebring

Nefret ettiğim bir işe gitmekten daha kötü olan TEK ŞEY, yanımda hayatımın aşkı olmadan nefret ettiğim bir işe gitmektir.

Kyle McKearney'nin "Love" şarkısı hoparlörlerden alçak sesle mırıldanıyor. Her notasında onu taşıyan şarkılardan biri. O çaldığı için değil. En sevdiği şarkı olduğu için değil. O bu tür müzikleri dinlemez bile. Ama bu şarkıyı her duyduğumda onu görüyorum. Onu hissediyorum. Sanki sözleri, birini benim Magnolia'yı sevdiğim gibi sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilen bir adam tarafından yazılmış gibi.

Sebring Hotels'in kurumsal otoparkına, rugby sahasına adım atan ama maç için kalbi kalmamış bir adamın enerjisiyle giriyorum. Adrenalin yok. Cesaret yok. İstedğim tek şey tamamen farklı bir sahada olmakken, onun kenarda bekleyip beni alkışladığı bir sahada.

Binanın şık cam cephesi sabah güneşini etkileyici bir şey yapıyormuş gibi yansıtıyor ama tek yaptığı kulağımda onun tatlı Güneyli tınısı olmadan her şeyin ne kadar soğuk olduğunu hatırlatmak.

Kalktığımda ve işe giderken onu aramayı denedim. Cevap vermedi. Öğleden sonra olduğu için muhtemelen işle meşguldür. Aramam sesli mesaja düştüğünde kendime böyle söylüyorum.

Muhtemelen dirseğine kadar yastıklara, kumaş örneklerine ve mobilya düzenlerine gömülmüştür. Setlerdeki kaosu hiçbir şey yokmuş gibi çözüyor. Magnolia bu. Odaklanmış. Zekice. Boş alanları güzel bir şeye dönüştürüyor.

Onun sesi sabahın en sevdiğim parçası haline geldi. Bulunduğu yerde öğleden sonra olsa bile sesimin onun için aynı şeyi yaptığını söylüyor. Aradığımda ulaşamayınca ona sesli mesaj bıraktım.

Keşke her güne senin sesini duyarak başlayabilseydim. Kahretsin, seni özledim. Seni seviyorum, favorim.

Belki molasında dinler ve bu onu gülümsetir.

Binaya giriyorum, üst kata çıkmadan önce lobideki resepsiyon görevlisine başımla selam veriyorum. Ofisimde çantamı masanın yanına bırakıyor ve ceketimi silkiyorum. Mekân modern; cilalı parke, çelik aksanlar ve koridorun sonundaki dinlenme odasından gelen hafif espresso kokusu. Eskiden bu dünyada kendimi bir sahtekâr gibi hissederdim. Bazı günler hâlâ öyle hissediyorum. Ama son zamanlarda, ağırlığı o kadar da boğucu gelmiyor.

Çünkü aşkın keskin kenarları yumuşatma gibi bir özelliği vardır.

Yumuşak bir kapı sesi düşüncelerimi böldü. Courtney içeri giriyor, her zamanki gibi cilalı, elinde bir dosya. "Günaydın. İşte günün özeti - saat on birde Wyndham-Hawthorne Strateji Grubu ile toplantı, ikide bir yatırımcı görüşmesi ve annen iki kez aradı. Acil olmadığını söyledi, bu da muhtemelen acil olduğu anlamına geliyor."

Bana yazılı bir ajanda vermiyor, sadece babamın uzun süre elinde tuttuğu dizginleri ele geçirdiğimden beri yaptığı gibi sözlü bir özet sunuyor.

Belki de bu iş için biçilmiş kaftan olmadığımı düşünüyordur. Eğer öyleyse, haklı. Babamın yerini asla dolduramam. Onunki çok cilalı. Çok dar. Ve dürüst olmak gerekirse, 14 numara ayaklarım için çok küçük.

"Teşekkürler."

Telefonumu tekrar çıkarıp başparmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum. Magnolia'dan hâlâ ses yok. Masama koyuyorum ve e-postalarımı açıyorum.

Anında pişmanlık.

Gelen kutusu tam bir felaket. Konu satırları arasında gezinirken çenem titriyor. Neden bu kadar çok lanet insan bana e-posta gönderme ihtiyacı hissediyor? Bunların yarısı beni dahil etmeden de halledilebilirdi.

Leilani son birkaç gündür hasta. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onun gürültülü ağzını ve acımasız alaycılığını özlüyorum. O olmadan bu gelen kutusunda boğuluyorum ve su üstünde kalmak için onun yardımına ne kadar ihtiyacım olduğu açık.

Dizlerime kadar e-postalara gömülmüş, kafamı karıştırmak için tasarlanmış kurumsal jargon arasında geziniyorum. Ekranın üstündeki okunmamış sayısı gözümü her kırışımda yükseliyor, sanki benimle alay ediyor. Birini daha sonrası için işaretliyorum, diğerini siliyorum, ama bu batan bir gemiden yüksükle su çıkarmak gibi bir şey. Geride kalıyorum. Her zamanki gibi.

Bu sabah üçüncü kez pes etmeye hazır bir iniltiyle sandalyemde arkama yaslanıyorum; o sırada koridordan yumuşak bir bebek miyavlaması geliyor, ardından tanıdık bir ses ve sessiz bir kahkaha geliyor.

Parmaklarım trackpad'in üzerinde donuyor. Merakımı yenemeyerek masadan uzaklaşıyorum ve koridora çıkıyorum.

Hallie -şu anda doğum izninde olan en zeki pazarlama yöneticimiz-Courtney'nin masasının yanında, bir kalçasında bebek taşıyıcısı ve yüzünde ofise getirdiği kaosu tadını çıkardığını gösteren bir sırıtışla duruyor.

"Şu haline bak, Sebring. Elektronik tabloların ve kötü kahvenin altına gömülmeyi bir sanat haline getirmişsin."

"Çünkü ben gömüldüm. Eğer bir e-posta daha *son e-postamla* başlarsa, yanabilirim."

Gülüyor, bebek yumuşak bir mırıltı çıkarırken yere bakıyor. "Ruby'yi ziyarete getireyim dedim. Sihrin nerede gerçekleştiğini görmek için can atıyordu."

Taşıyıcıya yerleştirilmiş pembe pakete kaşlarımı kaldırıyorum. "Küçük patron bu mu?"

"Tek ve biricik," diyor gururla. "Gelecekteki okul masraflarını ve pahalı kreş masraflarını karşılayacak insanlarla tanışmasının zamanı geldi diye düşündüm."

Kıkırdıyorum, yaklaşıyorum. "Kurumsal hayata hazır olduğuna emin misin?" "Şimdiden delegasyon konusunda ekibin yarısından daha iyi."

Sırıtarak bebeğe doğru başımı sallıyorum. "Dean babalık hayatına nasıl alışıyor?"

"Öğürmeden bezini nasıl bağlayacağını öğreniyor, bu da bir kazanç." Gözleri şefkatle kırışıyor. "Aşık oldu. Onu camdan yapılmış gibi taşıyor ve ben zorlamadıkça yere bırakmıyor."

Kıkırdıyorum, tavandaki ışıklara göz kırpan bebeğe bakıyorum. "Peki ya sen? Yeni doğan kaosundan sağ çıkabiliyor musun?"

"Zar zor. Ama bugün gerçek kıyafetler giydim, yani bu bir zafer." Ruby'yi taşıyıcıdan çıkardı ve bana doğru uzattı. "Onu tutmak ister misin? Keyfi yerinde. Bu sabah hiç ağlamadı."

Telefonum elimde vızıldıyor ve içgüdülerim devreye giriyor; Magnolia'nın aramasını umarak kalbim bir an için tekliyor. Ama arayan Magnolia değildi. Sadece bir takvim hatırlatıcısı. Telefonu Courtney'nin masasının köşesine koyarken hayal kırıklığı içimi sızlatıyor.

"Neden olmasın? Bugün bir galibiyet işime yarayabilir."

Hallie Ruby'yi kollarıma bıraktı ve her şey durdu. Minik bedeni bana doğru kıvrılıyor, sıcak ve ağırlıksız, ve içimde bir şey derinlere çekiliyor - keskin, sessiz bir acı. Magnolia'nın ela gözlerine sahip bir bebeği kucağıma almanın nasıl bir şey olacağını düşünmeme izin vermiyorum.

Hallie sırtarak bir süre beni izliyor. "Kahretsin, Alex. Kucağında bir bebekle çok iyi görünüyorsun."

Sessiz bir kahkaha attım. "Annemin bunu söylediğini duymasına izin verme. Patik örmeye ve vaftiz töreni planlamaya başlar."

"Malie senin bilmediğin bir şey biliyor olabilir," diyor göz kırparak.

Başımı sallıyorum, hâlâ bebeğe bakıyorum. O kadar küçük ve mükemmel ki, yine de içimi eritecek bir güce sahip.

Ruby onu kucağıma aldığımda yumuşak, uykulu bir ses çıkarıyor ve göğsümde gülünç bir sıcaklık oluşuyor.

Kendime oraya gitmememi, beynimin boşlukları doldurmasına izin vermememi söylüyorum. Ama Ruby kollarımda yumuşak ve ağırlıksız bir şekilde kaydığı anda düşüncelerim yine de kayıyor -Magnolia kalçasında dengede duran bir bebekle, birlikte yarattığımız hayata aşıkmiş gibi bana gülümsüyor.

O kadınla bir hayat yaşamaktan başka bir şey istemiyorum.

Hallie Ruby'yi kollarımdan özenle indiriyor, bebek göğsüne yaslanınca gülümsemesi yumuşuyor. "Çok rahatlamadan önce onu geri götürsen iyi olur. Dean kızının sabahı başka bir adamın kollarında geçirdiğini öğrenirse kıskanabilir."

Kıkırdıyorum, bebek bezi çantasını omzuna atarken kenara çekiliyorum. "Ona kız arkadaşını çalmayacağıma söz verdiğimi söyle."

Hallie neşeli bir vedalaşmanın ardından koridorda kayboluyor. Ofisime dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Koltuğuma gömülüp monitöre düşmanımış gibi bakıyorum.

Bugünün okunmamış kırk yedi e-postası, tırmanacak araçlara ya da sabra sahip olmadığım bir duvar gibi bana bakıyor. Birkaç konu başlığına göz gezdiriyorum, şimdiden gözlerimin arkasında bir baş ağrısının nabzının attığını hissediyorum.

İşin bu kısmından nefret ediyorum. Kelimeler birbirine karışıyor. Cümleler birbirine karışıyor. Sayılar sırasız kayıyor. Bu yeni bir şey değil -bütün hayatım boyunca bununla uğraştım- ama bu onu daha az sinir bozucu yapmıyor. Bu saçmalığı okumaktan daha kötü olan tek şey, üç kahve içmeden önce anlamaya çalışmak.

Son zamanlarda daha fazla güvenmeye başladığım metin okuma yazılımına tıklıyorum. Sakin İngiliz sesi devreye giriyor ve bir satıcı teklifini yüksek sesle okurken dinlemeye koyuluyorum. Ses birkaç kelimeyi karıştırıyor ve irkiliyorum.

"...üç aylık gelir marjları güçlü bir analitik yükselişi yansıtıyor..."

İnledim. "Hayır. Bu çeyrekte güçlü anal yükselişler yapmıyoruz ama teşekkürler."

Magnolia burada olsaydı, şu anda kahaahalarla gülüyor olurdu - kahvesine homurdanıyor, kafası karışmış bir robota küfürler savururken beni kaydetmek için telefonuna uzanıyordu bile.

Silkeleniyorum, sandalyeyi geriye itiyorum ve ayağa kalkıp boynumdaki gerginliğı hafifletmeye çalışıyorum. Ama bu basit bir gerginlik değıl. Bunu katlanılabılır kılan tek kişi bu kadar uzaktayken devam eden bir ağırlık.

Yeni bir mesaj ya da cevapsız arama umuduyla masama bakıyorum ama telefonum orada değıl. Ceplerimi yokluyorum ve masamı tekrar tarıyorum.

"Courtney?" Kapiya doğıru ilerlerken seslendim.

Telefonum elindeydi. "Masamın üzerinde bırakmışsın."

Başımı sallayarak aldım. "Teşekkürler."

Kapiyı arkamdan kapatıyorum ve ekrana bakarak kilidi açıyorum.

Nihayet! Magnolia bana mesaj attı.

█

İyi haberlerim var! Bu mesajı alır almaz beni ara.

Ağzımın kenarından yavaş bir gülümseme geçiyor. Göğsüm rahatlıyor, sabahdan beri taşıdığım gerginlik biraz gevşiyor. İyi haberleri var. Bahse girerim Sydney'e dönme konusunda onay almıştır.

Bir sonraki mesajı uzun bir paragraf. Bu kadar çok kelimeyi kendi başıma okumak için doğıru kafa yapısında olmadığımı zaten biliyorum, bu yüzden metinden sese seçeneğine dokunarak robotik sesin benim için okumasına izin veriyorum.

Ama sonra duyduğum şey ciğerlerimdeki havayı alıyor.

"Alex, bazı şeyleri düşünmek için zamanım oldu ve şunu fark ettim.

mesafe şeyi çalışmıyor. Bir süredir biliyordum ama sana söylemeye

cesaretim yoktu. Charleston'da biriyle tanıştım.

beni mutlu ediyor. Bağlanmak istemiyor ve şu anda ihtiyacım olan şey de

bu. Onunla birlikte olmak istiyorum. Bu ilişki bitti. İstedğin eşi bulmanda

sana başarılar dilerim, ama o ben değılim. Benimle iletişime geçme. Bu

ilişki bitmiştir."

Sessizlik çöküyor.

Kalbim küt küt atıyor. Sonra bir tane daha.

Ekrana göz kırpyorum, zihnim az önce duyduklarımı işlemeyi reddediyor.

Ne?

Sanki ikinci seferde farklı bir anlam bulacakmışım gibi mesajı tekrar dinliyorum. Ama değişmiyor. Hala orada. Soğuk. Son. Acımasız.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Yukarı kaydırıyorum ve ilk metni tekrar okuyorum.

■

İyi haberlerim var! Bu mesajı alır almaz beni ara.

Sonra da bu. Ne tür bir iyi haberin sonu böyle biter?

Nefesim kesiliyor, ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyorum. Parmaklarım telefonun etrafında seğirirken sırtımdan soğuk bir ter akıyor, şakaklarımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Hayır. Hayır, bu doğru değil.

Magnolia bunu yapmazdı. Bu şekilde değil. Her şeyden sonra olmaz. Aramadan olmaz. Lanet bir mesajla olmaz.

Ama mesaj hâlâ orada, bana bakıyor, bildiğimi sandığım her şeyle alay ediyor.

Midem burkuluyor, görmezden gelemediğim keskin, iç gıcıklayıcı bir ağrı. Ellerim uyuşuyor. Donmuş bir şekilde oturuyorum, gözlerim kelimelere kilitlenmiş, yok olmalarını istiyorum. Bunun bir şaka olmasını diliyorum. Bir hata olmasını. Bir şey olmasını.

Göründüğü gibi değil.

Çünkü eğer değilse... Eğer bu gerçekse... Sevdığım kadını kaybettim. Ve bunun olacağını tahmin bile edemezdim.

Mesajının son satırı bir yumruk gibi çarpıyor. *Benimle iletişime geçme.*

Bu iş bitti.

Kapı hafifçe vurulduğunda hâlâ ekrana bakıyordum. Cevap vermedim ama kapı yine de açıldı.

"Alex? Oakridge Grup sözleşmesi hakkında hızlı bir soru."

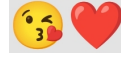
Courtney'e bakmıyorum. Beynim sözleşmeleri, lojistiği ya da Magnolia'nın nasıl olup da parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini anlamayı içermeyen hiçbir şeyi işleyemiyor.

"Şimdi olmaz." Sesim düz çıkıyor. Sharper: "Çıkarken kapıyı kapat."

Göz ucuyla, bakışlarının telefonuma düştüğü kısa bir titreşim yakalıyorum. Başka bir şey söylemeden geri çekiliyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Ekranın üst kısmına geri dönüp tekrar konuya bakıyorum.

İyi haberlerim var! Bu mesajı alır almaz beni ara.

Ve sonra, hemen altında, o soğuk, hesaplı çıkış. İlk mesajdan otuz dakika sonra ikinci mesajı gönderdi; önce gülümsüyor, sonra bıçaklıyordu. Arada ne oldu?

Takip etmiyor.

İlk mesajı ben Hallie ve Ruby'yi ziyaret ederken gelmiş olmalı. Ben görmedim. Cevap da vermedim. Sonra lanet telefonumu dikkatsiz bir aptal gibi Courtney'nin masasında bıraktım.

Ellerim titreyerek adını tuşluyorum. Çevir sesi bile gelmedi. Sadece soğuk, steril bir ses bana müsait olmadığını söylüyor.

Direkt sesli mesaja.

Tekrar deniyorum. Ve

tekrar. Hala bir şey

yok.

Beni engelledi mi?

Magnolia -kızım, geleceğim, lanet olası kalbim- unutmaya çalıştığı bir yabancıymışım gibi beni engelledi.

Daha dün gece yatmadan önce FaceTime'da konuşuyorduk. En sevdiği örtünün altına kıvrılmıştı, saçları dağınıktı, gözleri uykudan yumuşacıktı. Birbirimizi ne kadar özlediğimizden, aradaki mesafenin ne kadar zor olduğundan ve kapatmak için ne kadar sabırsızlandığımızdan bahsettik. Her zamanki gibi. Bana onu hayal etmemi söyledi. Ben de zaten öyle yaptığımı söyledim.

Başlığımıza geri dönüyorum, parmaklarım uyuyor ve kaydırıyorum. Daha bu sabah ona bir sesli mesaj bıraktım - her zamanki günaydın, seni seviyorum, sonra konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ya şimdi bu?

Böyle bir şey olamaz.

Ama öyle. Ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Ofisimin içine sıkışmış özel banyoya doğru tökezliyorum, duvarlar her adımda içime kapanıyor. Kapıyı iterek açıp arkamdan kapatmadan önce elim kapı koluna dolanıyor, kilidin yumuşak tıkırtısı sessizlikte sağır edici bir ses çıkarıyor.

Lavaboya doğru ilerliyorum, kenarları öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Yansımam bana bakıyor - perişan gözler, soluk bir ten, kanlı bir maraton koşmuşum gibi göğsüm inip kalkıyor. Kendimi tanıyamıyorum. Musluğu açıp yüzüme soğuk su çarpıyorum ama faydası olmuyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Göğsümdeki basınç artmaya devam ediyor, sıcak, ağırlı

Kaburgalarımın arkasına saatli bir bomba gibi yerleşen ağırlık.

Ve sonra çatlarım.

Dizlerim soğuk fayansa çarptığında çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir sesle -yarım hırıltı, yarı hıçkırık- iki büklüm oluyorum. Öne doğru eğildim, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım, parmaklarım saçlarımı çektişirdi.

Az önce ne oldu öyle?

Charleston'da biriyle tanıştım ve beni mutlu ediyor. Bağlanmak istemiyor ve şu anda ihtiyacım olan şey de bu. Onunla birlikte olmak istiyorum.

Akla yatkın değil. Hiçbiri tutmuyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor, yüksek sesle ve çılgınca. Midem bulanıyor. Midem bulanmadan önce tuvalete zor gidiyorum.

Mide bulantısı geçtikten çok sonra bile kambur ve titreyerek orada kalıyorum. Sessizlik bir deli gömleği gibi etrafımı sarıyor, içime bastırıyor, kalan azıcık nefesimi de çalıyor.

Ben iyi değilim.

Daha önce hiç bu kadar iyi olmadığımı sanmıyorum.

Sürünerek ayağa kalktığımda ağzımı çalkalıyorum ve çenemden su damlayarak tezgâha yaslanıyorum.

Bir şekilde ofise geri dönüyorum, her adım bir öncekinden daha ağır. Sandalyeme çöküyorum, telefonumu tekrar kaldırırken ellerim titriyor.

İletişim fotoğrafı bana göz kırptıyor-Magnolia, Bondi'de geçirdiğimiz o günkü hasır şapkasıyla, rüzgarda savrulmuş ve gülüyor, yanakları güneş ve mutlulukla kızarmış.

Başparmağım ekranın üzerinde geziniyor, sanki onu geri getirebilirmiş gibi. Sanki ona biraz daha tutunabilirmişim gibi.

Ama o gitti.

Ve onsuz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

Bölüm 9

Manolya Çelik

VIOLET GECE BURADA KALDI. Bana çok fazla şarap içirdi, neredeyse hiç dokunmadığımız yağlı yemekler sipariş etti ve yalnız ağlamama izin vermedi. Kanepemde horlama sesiyle uyandım, makyajı dağılmıştı ve sanki kalp kırıklığının ağırlığından kendini koruyormuş gibi kolunu gözlerinin üzerine sarkıttı.

Ya da akşamdan kalma.

Ama o oradaydı. Orada kaldı. Ve bir şekilde, bu her şeyden daha önemli.

Ama şimdi?

Şimdi sis dolu bir kafa ve parçalanmış bir kalple işe gidiyorum.

İki.

Yol bir bulanıklık içinde; ışıklar ve sokak tabelaları birbirine karışıyor. kırmızı ve yeşil çizgiler. Ellerim direksiyonu çaresizlikle kavıyor, parmak eklemlerim sertleşiyor ve tırnaklarım avuç içlerime batıyor, sanki yeterince sıkı kavrarsam parçalarımı bir arada tutabilmişim gibi.

Hasta olduğumu söylemeliydim. Bir gün izin almalıyım. Belki de bir hafta.

Ama o dairede, sessizlik ve beni istemeyen bir adamın etrafında inşa etmeye başladığım bir geleceğin yankısıyla çevrili bir saniye daha geçiremezdim.

FaceTime üzerinden ilişkimizi bitirecek kadar bile ciddi değildim. Beni sadece ekrandaki birkaç uzak satıra layık görüyordu -klinik, kopuk, sanki hiç önemli değilmişim gibi.

Kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor. Hayatımda hiçbir cümleden bu kadar nefret etmemiştim. Hiç bu kadar canım yanmamıştı.

Soul Sync'in otoparkına giriyorum. Motor altımda uğulduyor ve sabah güneşi kendini beğenmiş bir piç gibi ön cama vuruyor, çok parlak, çok neşeli. Titrek bir nefes alıyorum ve titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Dikiz aynasına bakıyorum. Gözlerim şişmiş, gülümsemem yalan, ama elimde kalan tek şey bu.

İyisin.

Berbat görünüyorsun ama iyisin. İyi olmak zorundasın.

Omuzlarımı dikleştirerek kapı koluna uzandım. İşe gitme ve dünyam yıkılmamış gibi davranma zamanı.

İnsanlar yanlarından geçerken bana gülümseyip selam veriyorlar ama sesleri başka bir dünyadan gelen yankılar gibi uzak geliyor. Her zamanki sabah vızıltıları -telefonlar çalıyor, klavyeler takırdıyor, sıradan kahkahalar-kulaklarımdaki gümürtüye karışıyor. Ofisime doğru attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Kapıyı arkamdan kapattığımda, duvarlar çok sıkı, hava çok ince geliyor ve yorgunluk kemiklerimin derinliklerine sızıyor.

Sandalyeme gömülüyorum, çantamı yanımdaki yere bırakıyorum ve masama bakıyorum. Masamın üzeri tasarım teklifleri ve müşteri portföyleriyle dolu; bu da hayatın ben olsam da olmasam da devam ettiğinin bir kanıtı.

Kapının hafifçe çalınmasıyla başımı kaldırıp baktığımda Violet'in elinde en sevdiğim kafeden aldığı fincanla içeri süzüldüğünü görüyorum. Yüz ifadesi nazik, gözleri sadece en yakın arkadaşınızın sunabileceği nazik bir anlayışla dolu.

"Günaydın," diyor fincanı masama koyarken. "Bunu kullanabileceğini düşündüm."

Tanıdık karamel ve espresso kokusu yükseliyor ama rahatlatmak yerine midemi bulandırıyor. "Teşekkürler Vi, ama hiçbir şeyi mideme indirebileceğimden emin değilim."

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Özür dilerim, Mags."

Yeni bir acı dalgası üzerime çöküyor ve göz kırparak dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum. "Artık onun hakkında konuşamam."

O cevap veremedi ofisimin kapısı sessiz bir tıkırtıyla açılıyor ve Elijah buraya aitmiş gibi içeri giriyor. Bakışları üzerimde geziniyor, yavaş ve değerlendirci.

"Yorgun görünüyorsun." Sanki bugün ne kadarına tahammül edebileceğimi test ediyormuş gibi yaklaşıyor, çok yaklaşıyor. "Zor bir sabah mıydı?"

Violet koltuğunda doğrulur ve ona uyarıcı bir bakış fırlatır, ama Elijah onu kabul etmez.

Daha dik oturuyorum. "Harika bir sabah olmadı."

Masamın etrafında dolaşıyor ve kenarına tünüyor. "Senin için endişeleniyorum, Mags. Kendini çok zorluyorsun. Her zaman yapıyorsun."

Çenemi sıkıyorum, sabrım tükeniyor. "Ben iyiyim."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Seni bu şekilde görmekten nefret ediyorum."

Violet boğazını temizliyor, sesi her zamankinden daha keskin. "İyi olduğunu söyledi, Elijah."

"Elbette." Masamı itiyor ve ayağa kalkıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa buralarda olacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Violet ayağa kalkar ve açık bıraktığı kapıyı kapatır. "Elijah'ı unut. Şimdilik diğer her şeyi unut. Bırak bunu hisset. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Masamın üzerindeki el değmemiş fincana bakarak başımı sallıyorum. "Teşekkürler Vi. Her zaman burada olduğun için."

Elime uzanıyor ve sıkıyor. "Her zaman. Ve bunda ciddiyim. Eğer dağılman gerekirse, kendini toparlamana yardımcı olmak için burada olacağım."

"İşler o noktaya gelebilir."

"Süpürgem, koli bandım ve Goril Yapıştırıcım hazır." "Sen en iyisisin, Vi."

"Biliyorum."

O gidiyor ve ben başımı ellerimin arasına alıyorum, parçalanmadan önce kendimi daha ne kadar bir arada tutabileceğimi merak ediyorum.

Sabah, cevaplanmamış e-postalar ve yarım kalmış eskizlerle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor, beynim telefon ekranımda bir delik açan metinden başka bir şeye odaklanmayı reddediyor.

Beni bir daha arama ya da mesaj atma. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Bu ilişki bitti.

O kadar çok okudum ki, gözlerimi kapattığımda bile kelimeleri görebiliyorum, kapatamadığım bozuk bir plak gibi zihnimde dönüp duruyor.

Tabletimde parlayan ruh hali panosuna bakıyorum, kumaşların, renk örneklerinin ve mobilya örneklerinin düzeni ilham vermeyen bir karmaşa içinde birbirine karışıyor. Bunları en az bir düzine kez yeniden düzenledim, ama hiçbirini tutmadı. Her kombinasyon yanlış, birbirinden kopuk ve cansız.

İşim, beni her zaman temellendiren şey, bugün yabancı geliyor. Sanki orada olmayan bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Tableti bir kenara bırakıp kaşlarımın arasında oluşan ağrıyı ovuyorum.

Titrek bir nefes alıyorum ve gözlerimdeki acıya karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Anlamıyorum. Anlamıyorum işte. Biz iyiydik. Değil miydik?

Telefonumu o kadar sıkıyorum ki çatlamaması mucize. Neyi yanlış yaptım?

Beynimin mantıklı kısmı bana bunu takıntı haline getirmenin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini söylüyor. Ama mantık ve kalp kırıklığı el ele gitmez.

Telefonumu masanın üzerinde ters çeviriyorum, sanki bu bir şekilde ona tekrar uzanmamı engelleyecekmiş gibi itiyorum. Odaklanmaya, çalışmaya, üretken bir şeyler yapmaya ihtiyacım var.

Bunun yerine, orada oturup hiçbir şeye bakmıyorum, kalbim kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde acıyor.

Gabby'nin sesi düşüncelerimin uğultusunu yarıp geçerek beni sıçratıyor. "Magnolia, bir dakikalığına ofisime gelebilir misin?"

Midem bulanıyor. İşte bu, Gabby bana Sydney'e döneceğimi söyleyecek. Ve heyecanlanmalıyım. İstedğim buydu. *Bizim istediğimiz*. Ama şimdi? Şimdi ne hissedeceğimi bilmiyorum. Onun olduğu şehre geri dönüp onu nasıl göremem? Ve daha kötüsü... Ya onu görürsem? Ne diyeceğim? Ne yapardım? Kalbim hâlâ paramparça ve Alex Sebring ile aynı şehirde iyiymişim gibi davranma fikri imkânsız görünüyor. Ama Gabby'ye nedenini söylemeden gitme konusunda bu kadar kararlı olduktan sonra nasıl reddedebilirim? Bunun hangi versiyonunun beni daha çok kıracağından emin değilim.

Zorla başımı sallıyorum ve ellerim titreyerek kendimi masamdan kaldırıyorum. Gabby'nin ofisine doğru yürüyüşüm her zamankinden daha uzun sürüyor, topuklarım karo zemine sabit bir ritimle vuruyor.

İçeri girdiğimde çoktan oturmuştu, kapıyı kapatmamı işaret ederken yüz ifadesi okunmuyordu. Yapıyorum, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Gabby ellerini masasının üzerinde birleştiriyor. "Oturun."

Kendimi onun karşısındaki sandalyeye bırakıyorum, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Nefes veriyor, tabletini masanın üzerine kaydırmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Bu sabah bir e-posta aldım. Bir şikâyet."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı. Gözlerimi kırıştırdım, ağzım aniden kurudu. "Şikâyet mi? Odasından memnun olmayan biri mi var? Her neyse düzeltebilirim."

Gabby başını sallar. "Bu senin işinle ilgili değil, Magnolia." Ses tonundaki bir şey kalbimin durmasına neden oluyor.

Doğruldu ve yüz ifadesi omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi. "Seninle ilgili. Birisi seni bir Soul Sync müşterisiyle arkadaşlık ettiğin için ihbar etmiş."

Dünya altımda eğiliyor. Yüzümdeki kan o kadar hızlı boşalıyor ki başım dönüyor. Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Arkadaşlık. Bu kelime tüm kariyerimi paramparça etmeye hazır bir el bombası. Çünkü arkadaşlıktan çok daha fazlasını yaptım.

Aşık oldum.

Zihnim dönüyor, akla gelebilecek en kötü senaryolara kilitleniyorum.

Gabby'ye ne söylendi?

Sesimi sabit tutmak için zorlukla yutkunuyorum. "Şikâyetinde ne yazıyor?"

Gabby tabletinin ekranına dokunuyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce metni tarıyor. "Sydney'deyken bir Soul Sync müşterisiyle uygunsuz bir kişisel ilişkiye girdiğinizi belirtiyor."

Kahretsin.

Hava keskin bir nefesle ciğerlerimi terk ediyor. Parmaklarım sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavıyor, tırnaklarım batıyor.

"Sessizsin. Ben daha ileri gitmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

Midem düğümleniyor, korku göğsümde kıvrılıyor. "Ben neyle suçlanıyorum?"

Gabby tabletine dokunup e-postayı açmadan önce gözleri bir an benimkileri arıyor. Okudukça ifadesi sertleşiyor.

"Kimi İlgilendiriyorsa. Soul Sync'in müşteri ilişkileri ile ilgili politikalarının ciddi bir şekilde ihlal edildiğini bildirmek için yazıyorum.

Magnolia Steel, Sydney'deki görevi sırasında, uygunsuz bir şekilde müşterisi Alex Sebring ile romantik ve cinsel ilişkiye girmiştir. Bu davranış Soul Sync'in hizmetlerinin bütünlüğünü tehlikeye atmış ve ciddi bir çıkar çatışması yaratarak personelinizden beklenen profesyonelliği baltalamıştır. Bu güven ihlalinin, şirketin itibarını korumak ve Soul Sync'in itibarını korumak için ele alınması Soul Sync'in yararınadır.

Kendinizle gurur duyduğunuz standartlar. Saygılarımla. Endişeli Bir Taraf."

Tüm vücudum uyuşuyor, kelimeler beni nefessiz bırakan bir güçle içime çarpıyor.

O biliyor.

O her şeyi bilir.

Ellerim kolçakları kavırıyor, tutarlı bir düşünce oluşturmaya çabalarken oda eğiliyor.

Gabby tableti indiriyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Magnolia?" İnkâr etmenin bir anlamı yok. Yalan söylemek durumu daha da kötüleştirir.

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum, sesim zar zor sabitleniyor. "Bu doğru. Hepsi doğru."

Gabby'nin ifadesi sertleşir. "Bana neler olduğunu anlat. Gerçekleri senden duymam gerek."

Yavaş ve sabit bir nefes alıyorum, parmaklarım kucagımda dönüyor. "Bunun olmasını hiç istememiştim. Alex -Bay Sebring- benimle randevu odasında konuşmak istedi. Randevusundan önce konuşma pratiğı yapmak istedi."

Gabby kaşlarını çattı. "Bu bizim hizmetlerimizin bir parçası değil."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Doğru, ama o zaman zararsız görünüyordu."

Kendimi savunmak isteyerek omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bizden yeni roller üstlenmemizi istedin Gabby. Esnek olmamızı, müşterilerimizi rahatlatmamızı istedin. Onun isteğini yerine getirerek işimi yaptığımı sanıyordum."

"Bir müşterinin rahat etmesine yardımcı olmak ve onunla çıkmak iki farklı şeydir."

"Onunla ıkmıyordum... en azından başlangıçta. İstediği gibi ona yardım ediyordum. Sonra bana sütlerin dışında buluşmayı teklif etti. Bunun bir şeye dönüşeceğini düşünmemiştim."

"Buluşmak mı istedi?"

Sanırım tam olarak böyle olmadı. "Bana o gece nerede olacağını söyledi."

"Ve sen de gitmeyi kendine görev mi edindin?"

Böyle söylediğinde kulağı çok daha kötü geliyor. "Bunu bir davet olarak algıladım."

Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor, yüzünde hayal kırıklığı titreyiyor. "Görünüşe göre onu takip etmişsin."

Bunun için meşru bir argümanım yok.

Gabby iç geçiriyor ve tabletini yumuşak bir gümbürtüyle masaya bırakıyor. "Bunun Soul Sync için nasıl bir karmaşa yarattığına dair bir fikrin var mı? Bu sadece sen ve onunla ilgili değil." Sesi keskin, ama altında daha kötü bir şey duyuyorum - hayal kırıklığı.

Bunun nereye gittiğini zaten anlıyorum, ama kendimi hazırlayarak sessiz kalıyorum.

"Almadığı bir maç için ödeme yapan bir müşteri var." Bana sert bir bakış fırlattı. "Bunun farkındasın, değil mi? Bu sadece senin kişisel tercihlerinle ilgili değil. İşi ve müşterileri nasıl etkiledikleri ile ilgili."

Alex sessiz kalması için Celeste'e yüklü miktarda para ödedi. Peki bu bana nasıl geri dönüyor?

"Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Düşünmemiştim-"

"Hayır, Magnolia. Hiç düşünmemişsin." Basılı şikâyeti masama fırlattı, kâğıt önümde kayarak durdu. "Bu şikâyeti gönderen kişinin bunu kamuoyuna açıklayıp açıklamayacağından emin değiliz."

Gabby sandalyesinde arkasına yaslanıyor, hayal kırıklığı yüzünün her çizgisine kazınmış. "Senden bunu hiç beklemezdim. Sen benim en iyi çalışanlarımdan biriydin."

Vardı. Geçmiş zaman bir bıçak gibi keskin ve affetmez bir şekilde içimi kesiyor.

Sanırım başım ciddi belada. "Şirketi zor bir duruma soktum ve çok üzgünüm."

Gabby iç çekerek şakağını ovuşturuyor. "Davranış kurallarını çiğnedin ve şirketin itibarını riske attın."

Ellerime bakıyorum, içimde bir huzursuzluk var - yaptığım şey için değil, her şeyin nasıl bittiği için.

Alex sıradan bir müşteri değil. O, ben farkına varmadan önce aşık olduğum adam. Uğruna her şeyi riske attığım adam.

Gabby'nin gözleriyle buluşuyorum ve bundan sonra olacaklara hazırlıklı oluyorum. "Her şey bitti." Gabby'nin yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor, sonra çelik gibi sertleşiyor.

"Bu, şirket politikasını ihlal ettiğiniz gerçeğini değiştirmiyor ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşıyoruz."

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. "Çok özür dilerim."

Gabby ellerini masanın üzerinde kavuşturarak uzun bir nefes veriyor. "Başka seçeneğim yok. Soul Sync'teki iş akdiniz derhal geçerli olmak üzere feshedilmiştir."

Kelimeler fiziksel bir darbe gibi çarptı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı.

"Ne?" Sesim küçük ve titrek çıkıyor, sanki duyduklarıma tam olarak inanamıyormuşum gibi.

Gabby'nin ifadesi yumuşuyor ama ses tonu değişmiyor. "Üzgünüm ama bunun başka bir yolu yok."

Başka bir şok. Hayatımın bir parçası daha parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor. Duvarlar yaklaşıyor ve göğsüm panikle daralıyor. İşim bitti. Alex-

Gitti. İnşa ettiğim her şey, güvenebileceğimi düşündüğüm her şey önümde parçalanıyordu.

"Başka bir yolu olmalı. Beni azarla Gabby, ama lütfen kovma."

"Bunun geri dönüşü yok." Gabby başını sallıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Güvenlik şimdi size dışarı kadar eşlik edecek."

Güvenlik. Sanki bir suçluymuşum gibi. En büyük aşağılanma.

Bu sandalyede parçalanıyor olsam da başımı sallıyorum. "Eşyalarım mı?"

"Onları kutulayıp size göndereceğiz."

Gözümü kırpıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Aynen böyle. Bu şirkette altı yıldan fazla çalıştım ve buradan hiçbir şey almadan çıkıyorum. Saygınlığımı bile.

Ofisime geri dönerken utanç yürüyüşü gibi hissediyorum. Güvenlik arkamdan geliyor, onların varlığı bunun gerçek olduğunu hatırlatıyor - sanki bir tehlikeymişim gibi binadan çıkarılıyorum.

Masamdan çantamı alıyorum, göğsüme bastırırken parmaklarım titriyor.

Böyle bir şey olamaz. Gerçekleşiyor olamaz.

Ama oluyor.

Koridora adım attığımda Violet'in ofisinden çıktığını görüyorum. Bakışları beni buluyor ve peşimden gelen iki güvenlik görevlisine kayıyor. Gözleri açılıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Magnolia? Neler oluyor?"

Başımı salladım. "Şimdi olmaz." Sesim zar zor bir araya geliyor. "Sonra konuşuruz."

Kaşları çatıldı, gözlerinde panik titreşiyordu. "Daha sonra mı? Hayır, şimdi konuşacağız. Neden onlar-"

İzliyorlar. Hepsi izliyor. Violet ve benim en iyi arkadaş olduğumuzu biliyorlar. Bir müşterimle olan ilişkimden haberdar olduğundan ve bunu bildirmediğinden şüphelenirlerse, sıradaki o olabilir.

"Lütfen," diyerek sözünü kestim. "Sadece işine geri dön."

Violet'in ağzı açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sanki bunu anlamlı kılacak bir açıklama arıyormuş gibi bana bakıyor. Ama bir açıklama yok. Ona verebileceğim bir açıklama yok, burada değil.

Çevresel görüş alanımdaki hareket dikkatimi çekiyor; iş arkadaşlarım neler olduğunu görmek için toplanıyor, meraklı bakışları beni kesiyor

Binlerce küçük kesik gibi. Fısıltıları şimdiden duyabiliyorum. Saklamaya bile çalışmıyorlar.

Dışarı çıkarılıyor. Ne yaptığını merak ediyorum.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

O her zaman Gabby'nin evcil hayvanıydı.

Utanç içimi yakıyor, beni canlı canlı yiyen kederden daha sıcak. Çenemi kaldırıyorum, kırıldığımı görmelerine izin vermiyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Ama içim parçalanıyor. Tüm hayatım -işim, ilişkim, geleceğim- birkaç gün içinde darmadağın oldu ve başvurmak istediğim tek kişi artık bir seçenek değil.

Gözlerim yaşıyor ama onları bastırıyorum. Sonra ağlarım. Şu anda, kalan haysiyet kırıntılarım bu binadan çıkmak zorundayım.

Güvenlik görevlisi boğazını temizler. "Bayan Steel."

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum ve her şeyi geride bırakarak beni götürmelerine izin veriyorum.

Bölüm 10
Alex Sebring

Onsuz nefes alamıyorum.

Bölüm 11

Manolya Çelik

Artık hangi gün olduğundan bile emin değilim.

Bölüm 12

Alex Sebring

EV KARANLIK. Durgun. Boğucu bir sükûnet, dönmeyi bırakmış bir dünyadaki tek kırık insan olup olmadığınızı sorgulamanıza neden olan bir sessizlik.

Daha erken uyumayı denedim ama Magnolia'nın yattığı taraf hâlâ onun gibi kokuyor; vişne çiçeği ve vanilya.

Bayıldım.

Ama aynı zamanda nefret de ediyorum.

Artık yatak odasında durmaya dayanamadığım için kanepeye uzandım, ayaklarımı sehpaye dayadım, başımı minderlere yasladım. Televizyon ve ışıklar kapalı. Hareket ettiğimden beri saatler geçti.

Telefonum karnımın üzerinde duruyor, ekran siyah. Bir kez dokunuyorum, başparmağım tereddüt ediyor ama müzik uygulamasını açıyorum.

Evimde sürekli müzik çalardı. Sessizlik fazla düşünmesine neden olduğu için kafasını boşaltmasına yardımcı olduğunu söylerdi ve yardım almadan bu konuda zaten çok iyiydi.

Şarkı isimlerini asla hatırlayamadım, ama sesi hatırlıyorum... ve çıplak ayaklarının zeminimde nasıl gezindiğini. Tiz söylemediği zamanlarda sesinin nefesinin altında nasıl mırıldandığını.

O buradayken nasıl hissettiğimi, müziğin dünyanın sınırlarını nasıl yumuşattığını hatırlıyorum. Ve benim sınırlarımı da yumuşattı.

Telefonum hâlâ onun hesabında kayıtlı. Çıkış yapmadım çünkü yapamadım. Bu bizi çok... *bitirdi*. Aramızdaki son kapıyı kapatmak gibi.

Kaydırıp en sevdiği şarkı listesini buluyorum. Sayısız kez dinlediğim listeyi çünkü durmadan çalışıyordu.

Tanıdık bir şeyler duyma ihtiyacıyla tam dokunacaktım ki başka bir çalma listesi gözüme çarpıyor. Kalbim tökezledi.

Koca Adam'ı özliyorum. Bir hafta önce yaratıldı - bana başka biriyle tanıştığını, hayatına devam ettiğini ve benim de aynısını yapmam gerektiğini söyledikten tam iki hafta sonra.

Gözlerimi kırıştırarak listeye bakıyorum, sanki hayal görüyor olabilmişim gibi. Ama işte orada, hesabında... *Kayıp Koca Adam*'ın şarkı listesine adanmış koca bir şarkı listesi.

Play tuşuna bastım. Birinci şarkının ilk birkaç notası yumuşak ve yavaş bir şekilde odaya yayılıyor. Bu çok fazla... ve hala yeterli değil.

Gözlerimi kapatıp beni sarmasına izin veriyorum. Onun şarkı listesi. Onun acısı. Çünkü eğer bu benimle ilgiliyse, o da iyi değil.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama rastgele değil.

Ve bunu anlamama yardımcı olabilecek bir kişi var.

Her zaman insanlar hakkında altıncı hissi vardı, özellikle de Magnolia hakkında. Biz daha ne olduğunu anlamadan aramızdaki değişimi fark etti. Gürültünün ötesini duyup bu müziğin içinde gömülü gerçeği bulmama yardım edebilecek biri varsa o da Laurelyn'dir.

Kendimi bundan vazgeçiremeden anahtarlarımı aldım. Kıyafetlerimi değiştirmeye ya da saçımı düzeltmeye zahmet etmiyorum. Sadece arabayı sürüyorum, müziğin ağırlığı hala göğsümde bir çapa gibi duruyor.

McLachlan'ların evine vardığımda güneş ağaçların arkasından alçalıyor ve üzüm bağıni kehribar rengi bir ışıltıya büründürüyordu. Jack'in ATV'den indiğini görüyorum, botları kirden kalınlaşmış, haki iş pantolonu uzun bir gün boyunca üzümlerle uğraşmaktan buruşmuş ve lekelenmiş. Düğmeli gömleği bol, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, toz kumaşı lekeliyor. Geniş kenarlı şapkasını çıkarıyor, terden düzleşmiş ve kıvrılmış saçları ortaya çıkıyor.

Bana bakmadan önce bir elini gömleğine sildi. "Bu beklenmedik bir sürpriz. Her şey yolunda mı?"

Yalan olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Evet. Laurelyn'i görmeye geldim. Ona soracak sorularım var."

Rahat tonu yerini daha sessiz bir tona bırakıyor. "İyi misin, dostum?" "Bir şeyim yok. Sadece bir konuda onun görüşüne ihtiyacım var. Kadın meseleleri.

Sanırım öyle diyebilirsiniz."

"*Magnolia ürünlerini* mi kastediyorsun?" Yargılama yok. Sadece anlayış.

"Beni okumak o kadar kolay mı?"

Başını evin yan tarafına doğru sallıyor. "Doğru yere geldiniz. L stüdyoda çalışıyor."

Onu arkadan takip ediyorum, ayaklarımızın altında çakıllar çıtırdıyor.

McLachlan'ın stüdyosu yumuşak öğleden sonra ışığında parıldıyor; tavandan tabana pencereler bebek kuyruklu piyanonun üzerine güneş ışığı saçıyor, enstrümanlar kutsal eserler gibi duvarları kaplıyor. Laurelyn piyanonun başında oturuyor, parmakları dans ediyor.

narin ve yavaş bir şey aracılığıyla. Kapının sesini duyunca başını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Hey sen. İnziya deliğinden çıktığını gördüğüme sevindim." Elimi gönülsüzce salladım. "Sadece bir iyiliğe ihtiyacım olduğu için. Bu konuda bana güleceksiniz, ikiniz de, muhtemelen Jack senden daha çok gülecek."

Kaşları çatılıyor, eğleniyor ama merak ediyor. "İlgimi çekti."

Jack mutfaktaki buzdolabına gider ve iki bira alır. Birini açıyor ve ikincisini uzatıyor.

"Teşekkürler."

Başını sallıyor ve bir kolunu arkaya atarak deri koltuğa uzanıyor, birasından büyük bir yudum alıyor.

Odayı geçip Laurelyn'e telefonumu uzattım. "Bunun beni aşk acısı çeken bir genç kız olarak nitelendirdiğine eminim."

Laurelyn telefonumu inceliyor. "Neye bakıyorum?" "Magnolia'nın müzik koleksiyonuna. Hâlâ onun hesabına giriş yapmış durumdayım." Gözleri listeleri tarıyor. "*Koca Adam kayıp mı?*"

"Bir hafta önce yarattı. Ayrılık mesajından iki hafta sonra."

"Sanırım sen büyük adamsın?"

"Evet, bana hep öyle derdi."

Laurelyn'in gözlerinin arasında bir çift kırışıklık oluşur. "Bu, hayatına devam eden bir kadının şarkı listesi değil."

Midem düğümleniyor. "Emin misin?"

Gökyüzünün mavi olup olmadığını sormuşum gibi bana bakıyor. "Bu müzik formunda bir kalp kırıklığı. Yas tutuyor ve kaybetmek istemediği birini özleyiyor."

Jack koltukta öne doğru kayıyor ve birasını sessiz bir gümbürtüyle sehpanın üzerine bırakıyor. "Ama seni engellediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Bana yeni biriyle tanıştığını ve ilişkimizin bittiğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Bağlanmak istemedi. Onunla bir daha iletişime geçmememi söyledi."

Jack alçak sesle ıslık çalar. "Senin mesajınla onun mesajı arasında müthiş bir değişim var."

"Hiçbiri mantıklı değil."

Laurelyn telefonuma bakmaya devam ederken başını sallıyor. "Ne olduğundan emin değilim. Tek bildiğim Magnolia'nın sana aşık olduğu. Bundan eminim. Bunu ben de gördüm, Jack Henry de. Böyle bir duyguyu ya da seninle birlikteyken yüzünde beliren ifadeyi taklit edemezsin."

"Fikrini değiştirmiş olmalı. Olur böyle şeyler."

"Gerçek olduğunda değil," diyor Laurelyn.

"Bunun bu kadar acıyla biteceğini bilseydik, Laurelyn ve ben seni cesaretlendirmezdik. Bizim bulduğumuz gibi aşkı bulmanı umduk."

"İlişkimizin ters gideceğini bilmene imkan yoktu." Ve bilseydim bile, yine de o üç ayı onunla geçirmeyi seçerdim.

Laurelyn piyanonun üzerindeki telefonuna uzandı. "Seni engellemiş olabilir ama beni engellemedi. Senin için onu arayabilirim."

Evet demek çok kolay olurdu. Bir arama.

Bir konuşma.

Netlik için bir şans.

Ama başımı sallıyorum. "Hayır.

Yapma." "Alex-"

"Bana onunla iletişime geçmememi çünkü ilişkimizin bittiğini söyledi. Onu aramanın bir anlamı yok."

Laurelyn'in başparmağı Magnolia'nın numarasının üzerinde geziniyor. "Biri işi bittiğinde böyle davranmaz."

Elinde tuttuğu telefona bakıyor ve gözleri bana kayıyor. "Hâlâ giriş yapabiliyorsun, değil mi? Çalma listesi yapabiliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım"

"Onun hesabına onun hakkında bir tane yapmalısın. Ona fark edeceği bir isim verin."

Jack sırtıyor. "Bebeğim, bu çok zekice."

Laurelyn başını sallar. "Umarım **b u n u** görür ve senden geldiğini anlar. Belki o anlar."

"Biraz acınası görünüyor. Sence işe yarayacak mı?"

"Sadece bir yol için bulmak dışarı." Laurelyn diyor. "Ve sen onunla müzik aracılığıyla iletişim kurabilir."

Bu pek bana göre bir şey değil. "Adını ne koyayım?" "Kalbinden gelen bir şey." Laurelyn telefonumu uzattı. "Sadece biraz düşün. Aklınıza gelecektir."

Başımı salladım. "İkinizin benim için yaptığı her şeyi takdir ediyorum."

Laurelyn gülümser. "Hâlâ sizin için çabalıyoruz. Umudumuzu yitirmedik."

Umut aptalcadır. Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Bu sadece gerçekleşmeyi bekleyen başka bir tür kalp kırıklığı. Aynı bıçağın daha yumuşak bir kenarı. Sizi kurtaracağını, taşıyacağını, enkazdan çekip çıkaracağını sanırsınız ama çoğu zaman sadece düşüşü geciktirir.

Ve yine de... kalbimde hala orada.

Sessiz. İnatçı. Göğsümün kenarlarında kıvrılıyor. Ya o da acı çekiyorsa?

Kanıtım yok. Bir planım yok. Ama bırakmaya hazır değilim. Hazır değilim. Henüz.

Eve dönerken Magnolia'nın çalma listesini tekrar dinliyorum.

Koca Adam'ı özliyorum. Sesi açıyorum ve sessiz boşlukları doldurmasına izin veriyorum. Her şarkı hiç almadığım bir mektup gibi geliyor. Sanki seçtiği sözlerle benimle konuşuyor.

Bu şarkılarla ne demek istediğini bilmiyorum ama anlamak istiyorum.

Yatmadan önce hesabını tekrar açtım.

Henüz çalma listesi için bir isim bulamadım. Ama bir tane bulacağım. Çünkü onunla konuşabilmemin tek yolu buysa... Söylemem gereken her şeyi söyleyeceğim.

Bölüm 13

Alex Sebring

Müzik hesabında gezinip yeni bir çalma listesi oluşturun. Aptalca, saçma ve aynı zamanda yapacağım en önemli şey gibi geliyor. Şarkılar üzerinde fazla düşünmüyorum. Sadece bana onu hatırlatanları seçiyorum: yavaş, acılı baladlar; sert kenarlı rock; hatta nefret ettiğini iddia ettiği ama parmaklarını vurduğu ya da bakmadığını sandığında kalçalarını sallayarak tempo tuttuğu country parçalar.

İsim verme zamanı geldiğinde tereddüt ediyorum. Bu sadece rastgele bir çalma listesi değil. Bu bir mesaj. Bir yaşam çizgisi. Nerede olursa olsun, hala burada olduğumu, hala onun olduğumu, hala beklediğimi hatırlatan bir şey.

Başlığı yazıyorum -Sen *Benim Her Şeyimsin, Magnolia*- ve ikinci bir tahmin yapmadan kaydet tuşuna basıyorum.

En yaratıcısı değil, en cilalı değil. Ama gerçek bu.

Belki onun kalbine giden yolu bulur, tıpkı benim kalbime kazındığı gibi.

Belki görür ve anlar. Ya

görmezse?

Kalbim onsuz kırılmaya başladı bile. Enkaz hakkında

biraz daha dürüst olmanın nesi var?

Bölüm 14

Alex Sebring

MAGNOLIA'NIN YOKLUĞU geride bıraktığı şeylerle bana haykırıyor -çamaşır sepetinde bulduğum yıkanmamış bir çift külot... yatmadan önce sürdüğü yarım kullanılmış çilekli dudak kremi... lavabonun altındaki tampon kutusu.

Onları atmaya kıyamıyorum. Acınası bir durum, farkındayım. Ama onları çöp kutusuna her götürdüğümde donup kalıyorum. Sanki onun pamuk roketlerini atmak, asla geri gelmeyeceğini kabul etmek demek.

Yani evet. Tamponlar kalıyor.

Magnolia ilişkimizi bitireli dört hafta oldu. Onun için o çalma listesini oluşturup yanıt almayalı iki hafta oldu. Gerçek bir insan gibi davranmamın üzerinden bir ay geçti.

Aşık bir aptaldan başka bir şey değilim.

Telefonum çalıyor. Arayan yine Tinā, ama cevap vermiyorum. Ailem, Jack, Laurelyn, hepsi iyi niyetli. Hepsi beni kontrol etmek için arıyor ve mesaj atıyorlar. Ve ben her birini görmezden geldim.

İyiymişim ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranacak enerjim yok.

Dün gece Magnolia'nın günlüğünü okumaya çalıştım - Sydney'de geçirdiği zamanlara ait tüm özel düşüncelerini içeren günlüğünü. Dağınık ilmekler ve kahve lekeleriyle dolu sayfalar ve tanıdığımı sandığım onun parçaları.

Bırakmak zorunda kalmadan önce sadece iki yazı okudum. Çok fazla iş olduğu için değil. Ama beni mahvettiği için.

Beni güvende hissettiriyor. İstedığimi. Alex gibi biriyle tanışmamıştım. Birine bu kadar derinden aşık olabileceğimi düşünmemiştim. Ama onunla, bu kaçınılmazdı.

Beni seviyordu.

Tüm kalbiyle.

Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve o artık yoktu.

Hafif bir bip sesi sessizliği kesiyor; keskin, tanıdık. Birisi şifreyi girdiğinde arka kapıdan gelen türden.

Hareket etmiyorum. Çünkü kim olduğunu zaten biliyorum. Tuş takımını başka kimse kullanmıyor. Kimse evimin sahibiymiş gibi evime giremez.

Sadece bir kişinin davetiyeğe ihtiyacı yok.

Tinā.

Ayak sesleri evin içinde sakın bir otoriteyle ilerliyor, altı çocuk büyütmenin ve evi sessiz bir imparatorluk gibi yönetmenin getirdiği türden. Bana seslenmiyor. İzin istemez. Nerede olacağımı biliyor.

Sanırım sabahın geç saatleri ama panjurlar hâlâ kapalı. Saati kontrol etme zahmetine girmedim.

Sessizce kapı çalındı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kapı aralığında duraksıyor, tek kelime etmeden beni içeri alıyor. Ne gördüğünü hayal edebiliyorum. Battaniyeler belime dolanmış. Sakallarımın sertliği geçip umutsuzluğa yakın bir hal almış. Bedenim çok hareketsiz. Ruhum sessizleşti.

"Oh, Aleki."

Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum ve gözlerimiz buluştuğu anda, kaşlarının yumuşak çatıklığında, ağlamamak için ağzını nasıl sıkıttığında görüyorum. Kalp kırıklığı. Gürültülü olanından değil. Annelerin, çocuklarının alınına konduracakları bir öpücük ve sıcak bir tabak yemekle düzeltmeyecekleri bir duruma düşmesini izlerken taşıdıkları sessiz, acılı türden.

"Pazar gününü aileyle geçiremedin. Yine kaçırdın. Ve kiliseyi. Dört hafta üst üste Aleki."

Yastığı başımın altına doğru çekerek yer değiştiriyorum. "Şu anda çok şey yaşıyorum."

Odaya gelir ve yatağın kenarına oturur. "Dün seni üç kez aradım."

Konuşmak yapmak istediğim son şey. "İyi olduğumu bilmen için mesaj attım."

Parmaklarını kucağında sıkıca kavuşturuyor. "Ya ondan önceki gün? Jack mesaj attığında? Ya da Sefina hayalindeki işe girdiğini öğrendiğinde ve hepimiz kutlamak için evde toplandığımızda?"

Başka tarafa bakıyorum. "Onun adına mutluyum."

Boğazında alçak sesle mırıldanıyor. "Cevap bile vermedin

Aleki." "Şu anda boşluğa ihtiyacım var."

"Acı çektiğinde hep kendini geri çektin. Kapıları kilitleyip iyiymiş gibi davranıyorsun ama aslında çöküyorsun."

Ne diyeceğimi bilemeden tavana doğru göz kırpıyorum. Çünkü haksız değil. "Sen her zaman kardeşlerinden daha derin şeyler taşıdın.

Tutunuyorsun

Daha uzun. Daha çok hisset. Bu sizin en büyük gücünüz ve en büyük yükünüz."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, yüzümü yastığa dönüyorum. Eli omzuma geliyor, parmakları sıcak, topraklıyor.

"Kalp kırıklığının neye benzediğini biliyorum. Kederin kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama bu ondan daha fazlası."

Cevap

vermiyorum.

"Aleki."

Boğazım düğümleniyor.

"Kendine zarar vermeyi mi düşünüyorsun?"

Sözleri göğsüme bir taş gibi oturdu. Böyle bir korkuyla dolu olmasından nefret ediyorum.

"Hayır, ama böyle acı çekmekten yoruldum. Bu çok fazla."

Gözlerinde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve elini uzatıp çocukken yaptığı gibi saçlarımı okşuyor. "Tamam. Duymak istediğim buydu."

Elini çeker. "Şimdi kalk. Bir duş al. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Henüz hazır olmayabilirsin ama yine de kendini göstermelisin."

Bir yanıt beklemiyor. Girdiği odadan aynı kararlılıkla çıkıyor, ayak sesleri koridorda kayboluyor, arkasında hindistan cevizi kokulu losyon ve gücünün yankısını bırakıyor.

O gittikten sonra uzun süre kapıya baktım.

Kendim için ortaya çıkmak, söylemesi yapmaktan daha *kolay*.

Ama bunu ona borçluyum. Ve belki bunu Magnolia'ya da borçluyum. Aşık olduğu adam yatakta çürümeyecekti. Sessizliğin ve tozun içinde kaybolmayacaktı.

Birkaç dakika geçiyor ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, çıplak ayaklarım soğuk döşeme tahtalarına çarpıyor. Bu muazzam bir çaba ama yapıyorum.

Tenekem için.

İçimde sönmeyen o küçük titreşim için.

Duş alıyorum, cildim kızarana ve ciğerlerim her nefeste sıkışmayı bırakana kadar sıcak spreyin altında duruyorum. Sakalımı keserim, havlumu alırım.

Temiz kıyafetler.

Ben mutfağa girdiğimde Tinâ tek kelime etmiyor. Sandalyeyi işaret ediyor ve herhangi bir sabahmış gibi önüme bir tabak koyuyor. Ama bu benim her zamanki kahvaltım değil.

Panikeke, sıcak ve altın rengi, hâlâ hindistan cevizi yağı kokuyor. Yanında kızarmış yumurta, sote taro yaprakları ve kalın papaya dilimleri ile birlikte bir yığın oka oturuyor. Geleneksel bir Samoa kahvaltısı. Vücudunuzdan daha fazlasını besleyen türden.

Bunların hiçbirinin buzdolabımdan çıkmasına imkan yok. Haftalardır market alışverişi yapmadım. Her şeyi yanında getirmiş olmalı.

O böyle biri. Ortaya çıkan bir kadın. Soramayacak kadar kırıldığınızda sizi besleyen. Nasıl ayakta duracağınızı unuttuğunuzda size nereden geldiğinizi hatırlatan.

Ben yemeklere bakarken, o mutfakta kendi mutfağıymış gibi dolaşüyor. Tezgahtaki boş bardakları temizliyor. Silinmesi gerekmeyen yüzeyleri siliyor. Meyve kasesini yeniden dolduruyor, tuzluk ve biberlikleri sanki simetri içimdeki bozukluğu düzeltebilirmiş gibi düzeltiyor.

Tinâ hiçbir şey söylemiyor. İtmiyor. Bir amaç uğruna hareket ediyor - sessiz, istikrarlı bir sevgi, ortalığı toparlama kılığına bürünmüş. Hak etmediğiniz ama yine de ortaya çıkan bir sevgi.

Bir saniye onu izliyorum, sonra tekrar tabağıma bakıyorum. Ve bir şekilde yemeye devam ediyorum.

"Bunu anlamaya çalışıyordum," diyorum, sesim kullanılmamaktan dolayı pürüzlü.

Tinâ silmenin ortasında duraksıyor, elini tezgâhın üzerine koyuyor. "Neyi anlamlandırmak?"

"Okumanı istediğim bir şey var."

Tam bıraktığım yerde; yumuşak, yıpranmış kenarları olan ve iç kapağına Magnolia'nın el yazısı kazınmış küçük, deri ciltli bir günlük. Dokunduğum anda göğsüm sıkışıyor. Çok sıkı tutarsam paramparça olacakmış gibi onu mutfağa geri götürüyorum.

Zorlukla yutkunarak günlüğü onun ellerine bırakıyorum. "Magnolia bunu bana Sydney'den ayrıldığı sabah verdi. Kalbinin, yüksek sesle söyleyemediği kısımlarının içinde olduğunu söyledi."

Tinâ, sadece annelerin birinin acısıyla ilgilenirken olabileceği şekilde saygılı bir şekilde onu alır.

"Bana aşık olduğunu yazmış. Benim için ne kadar önemli olduğumu. onu."

Tinā günlüğü açıyor, ilk birkaç sayfayı sessizce çeviriyor. Bir sayfada duraklıyor, gözleri bir pasajı tarıyor. Sonra boğazını temizliyor ve yüksek sesle okuyor.

"Bazen ona bakıyorum ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Bunu beklemiyordum. Kimseye aşık olmak istemedim. Ama o bana görüldüğümü hissettiriyor. Ve güvende. Ve istendiğimi. Bu kadar hızlı onun olmam şaşırtıcı."

Tekrar duraklıyor, bana bakıyor ama gözleriyle buluşamıyorum.

Bir sonraki satırı okurken sesi yumuşuyor.

"Sadece içeri girmeme izin vererek beni ne kadar iyileştirdiğinin farkında bile değil. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bana baktığında, belki de o kadar da kırılmamış olduğumu hissediyorum."

"Anlamıyorum. Birini hayatından bir hiçmiş gibi silmeye nasıl karar verirsin?"

Tinâ günlüğü kapatıyor ve elini günlüğün üzerine koyuyor. "Ciddi olmadığın sürece böyle kelimeler yazmazsın. Ve insanlar mürekkeple yalan söylemez Aleki. Sana olan sevgisi gerçektir."

"Ama eğer gerçek olsaydı--" Durdum, aynı soruyu tekrar tekrar sormaktan yoruldum.
bitti.

"Her şeyden sonra onu nasıl hala bu kadar çok sevebiliyorum?"

Bana sanki eskiden olduğum çocuğu görüyormuş gibi bakıyor.

Sonra masanın öbür ucuna uzanıyor, eli benimkini kapatıyor.

"Çünkü birini onu sevdiğiniz gibi sevdiğinizde, bu sevgi yok olmaz. Sadece öldükleri için değil. Bu tür bir sevgi yok olmaz Aleki. Kalır. Ve seni değiştirir."

Sözleri içimi parçalıyor. Ama bir şekilde beni bir arada tutuyorlar.

"Temiz havaya ihtiyacın var. İçinde oturduğun bu keder dolu Sydney sessizliğine değil. Topraklanmaya, aileye ve dünyanın o kadar da ağır olmadığı bir yerde nefes almaya ihtiyacın var."

Yukarı bakıyorum, zaten bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Evine, Samoa'ya dön Aleki. Bırak deniz yaralarını temizlesin ve köklerin sana her zaman kim olduğunu hatırlatsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Sonra ne olacak?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Kim olduğunu unutma."

Bölüm 15

Manolya Çelik

Perdeler kapalı ve televizyon oturma odamda donuk bir parıltı yayıyor. Haftalardır yıkanmamış bir yığın battaniyenin altında gömülüym.

Gün ışığına en son ne zaman çıktığımı söyleyemem. Bazen ışınlar panjurlardaki çatlaklardan sızıyor -çok mutlu, çok parlak- sanki onların bir parçası olmak istemediğimi anlayamıyorlarmış gibi.

Etrafım zar zor dokunulmuş paket servis kapları ve mendillerle dolup taşan bir çöp kutusuyla çevrili. Çok fazla mendil. Sehpanın üzerinde boş bir şarap kadehi duruyor; kadeh numarası... Emin değilim. Bana onu unutturacak kadar değil. Sadece kenarları bulanıklaştırmaya yetiyor.

Televizyon YouTube'da otomatik oynatmada, şu anki takıntısına takılmış durumda: Alex Sebring'in rugby özetleri. Bunu çoktan izledim. İki kez. Önemli değil. Onu tekrar izleyeceğim.

O elektrikli.

Hızlı. Acımasız. Emredici. Topla sahaya her hücum ettiğinde, göğsüme çarpıyor. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi oynadı, sanki her saniye önemliymiş gibi. Yorumcular ona "Duvar" diyor. Bir canavar. Durdurulamaz.

Bana profesyonel rugby oynadığını ve önemli biri olduğunu söyledi. Ama bir efsaneye aşık olduğumu bilmiyordum.

Dünyanın geri kalanı için o bir süperstar. Ama *benim* için o... *benimdi*.

Ve şimdi değil.

Bugün ağlamadım. En azından bu da bir şeydir. Ama iyi olduğum ya da daha iyiye gittiğim için değil. Çünkü içimde hiçbir şey kalmadı.

Hüzün günler önce kemiklerime yerleşti. Artık gözyaşlarımın acısını fark etmiyorum.

En son ne zaman düş aldığımı hatırlamıyorum ve o zamandan beri önemli bir şey yemedim... şey, ne zaman olduğunu söyleyemem.

Violet bu hafta çorba getirdi. Sanırım. Geçen hafta da olabilir. Midem bana h    var olduğumu hatırlatmak istercesine gurulduyor ama duymazdan geliyorum. Her Şeyin tadı hiçbir Şeye benzemiyor.

  n kapı açıldı, kapı alınmadı. Violet, g  revdeki bir kadının enerjisiyle oturma odama girdi. "Yemin ederim. Seni o lanet kanepeden bir spatulayla sıyırmak zorunda kalacağım."

Durdu. Havayı bir kez kokluyor ve y  z    pl Ğe adım atmış gibi buruşuyor. Başımı evirmiyorum ama çıkardığı iğrenç sesi duyuyorum. "Tanrım, Mags. Spor orapları, eski g  zyaŐları ve duygusal hasar gibi kokuyorsun."

"Git baŐımdan."

"Hayatta olmaz."

Odayı geçti, kumandayı elimden çekip aldı ve televizyonu kapattı. Sessizlik sağır edici.

"Hey! Ben de onu izliyordum."

"Hayır. Bu kadar saçmalık yeter."

Kumandayı sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi sandalyeye fırlatıyor. "Haftalardır burada bir ceset gibi yatıyorsun, sanki saat başı para alıyormuŐsun gibi YouTube'da eski sevgilini izliyorsun. Saçların bir sincapla kavga etmiş gibi g  r  n  yor. Cildin o kadar solgun ki seni makyajsız bir vampir filminde oynatabilirim. DıŐlerini en son ne zaman fışaladın? D  r  st ol. Gerçekle başa çıkabilirim."

Cevap vermeyeceğim.

"Aynen   yle." Battaniyeyi kaptı ve   zerimden yırttı. "LeŐ gibi kokuyorsun. Tıbbi açıdan endişe verici bir kokudan bahsediyorum."

G  venlik battaniyemi çekip almış gibi geri çekiliyorum. "Violet, dur."

Yapmıyor. Kolumdan tutup beni yukarı çekti. O kadar g  s  z  m ki, ona karşı koyamıyorum bile. V  cudum bir bez bebek gibi   ne doğru d  Ő yor.

"Ne anlamı var ki? Sevdiğim her Şey gitti."

Violet'in y  z  yumuşar, ama sadece biraz. "*Sen gitmedin. Ben de gitmedim. Ve o ortadan kayboldu diye siz de ortadan kaybolamazsınız.*"

Beni banyoya itti ve duŐu açtı. "Yıkan.

Hemen Şimdi. Yoksa seni kendim keselerim ve s  z veriyorum bundan zevk *almayacaksın.*"

Kapı arkamdan kapanıyor ve uzun bir s  re hareketsiz durup sanki bana cevaplar verecekmiş gibi fayansa bakıyorum. Açık olmak gerekirse, vermiyor.

Alex'in içinde yaŐadıĐım b  y  k boy tiŐ rt  n   çıkarıyorum, taytımı çıkarıyorum ve elime uzanıp kolumda asılı duran elmas kolyeye dokunuyorum.

Boyun.

Parmaklarım etrafına dolanıyor ve bir saniyeliğine nefes alamıyorum. İyileşmiş gibi davranmaya çalıştığım bir yarayı deşmek gibi.

Kolyeye ve elmasların bu loş banyoda bile ışığı nasıl yakaladığına bakıyorum. Hâlâ güzel görünüyor. Hala umut gibi görünüyor. Ama değil. Artık değil.

Alex... Bu çok güzel. Asla çıkarmayacağım. Bu sözlerde ciddiydim. Ama işlerin bu şekilde gideceğini nereden bilebilirdim ki?

Zinciri çözerken göğsüm ağrıyor, sanki değerli bir şeyi bırakıyormuşum gibi.

Çünkü ben öyleyim.

Bu acıtıyor. Ve bu bir kapanış değil, ama bir başlangıç. Kederimin etrafına sardığım zırhta bir çatlak. Sonsuzluğumuzun gerçekleşmeyeceğini kabullenmenin ilk adımı.

Duşa girdiğimde sıcak su tenimi haşlıyor ama irkilmiyorum. Orada duruyorum, yanmasına izin veriyorum, artık tanıyamadığım parçalarımı durulamasına izin veriyorum.

Saçımı yıkarım. Bacaklarımı tıraş ederim. Dişlerimi lavaboda fırçalarım.

Aynadaki bu çukur gözlü kız kim? Onu tanıyamadım.

Omuzlarıma yapışan ıslak saçlarım ve temiz pijamalarım banyodan çıktım. Buhar beynime bir şeyler yaptı, birkaç örümcek ağını yerinden oynattı. Hâlâ boş ve bitkinim ama daha az hayalet gibiyim.

Violet mutfakta, kollarını sıvamış, sanki elektrikli bir aletmiş gibi panini makinemin başında duruyor. Omzunun üzerinden bakarken erimiş peynir ve kızarmış ekmek kokusu havayı dolduruyor, ben çıplak ayakla içeri girerken yüzünde rahatlamış bir ifade var.

"Bakın kim temel hijyenden kurtulmuş."

Teşekkür anlamına gelebilecek bir şeyler homurdanıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek bar taburesine çöküyorum.

İki üçgen şeklinde kesilmiş bir ızgara peyniri önüme koyuyor. "Wickles turşusuyla, sevdiğin şekilde. Ye."

Yemek görünce midem bulanıyor. "Aç değilim."

Kollarını kavuşturur. "Şey, umurumda değil. Nasıl olsa yiyorsun. Sanki biri vücudunu photoshopla küçültmüş ve kafanı ayarlamayı unutmuş gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Tabağı işaret ediyor. "Çiğne. Yut. Tekrarla. Bu iş böyle yapılır."

İç çekerek sandviçin yarısını elime alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Midem gerçek bir yemekle ne yapacağından emin değilmiş gibi kasılıyor ama tereyağlı çıtır tat alma tomurcuklarıma çarpıyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

"Aferin kızıma," diyor Violet.

Çiğneyip bir ısırık daha alıyorum. Sonra bir tane daha.

Karşımda duruyor, o keskin gözleriyle beni izliyor. "Çok fazla kilo vermişsin."

Omuz silkiyorum. "Ayrılık diyetleri işe yarar."

"Ayrılık sarmalları yapmaz. Ödümü kopardın."

Gözlerim tabağımdaki yarısı yenmiş sandviçe kayıyor, parmaklarım kabuğun etrafında kıvrılıyor. "Sanırım kırık bir kalple doğmuşum, sanki içimde hep kırık kalacak bir şey varmış gibi."

Violet irkilmiyor. Bana acıyan gözlerle bakmıyor ya da sessizliği doldurmak için acele etmiyor. Bir süre beni izliyor ve gözlerinde daha yumuşak bir şeyle eğiliyor. Sert bir şey. "Muhtemelen, ama sen de dişlerle doğdun."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum.

"Sen sert doğmuşsun. Olmak istemediğinde bile. Canın acıdığına bile. O kalbin kırıklarla gelmiş olabilir ama aynı zamanda ateşle de geldi. Ve sen hâlâ buradasın. Bu da bir şeydir."

"Böyle acı çekmeyi nasıl durduracağımdan emin değilim."

Violet tezgâhın karşısına uzanıyor, sesi bütün gün olduğundan daha yumuşak. "Belki de bugünün amacı acı çekmemek değildir. Farklı hissetmek için ateş edelim."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimdeki acıya karşı gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Nasıl?"

Bir an için düşünceli görünüyor. "Sizi her zaman mutlu eden şeyi yaparak başlayın."

Kaşlarımı çatıyorum. "İş mi?"

Violet başını sallıyor. "Yaratırken her zaman canlanıyorsun. Tasarlarken. Düzenlerken. Kaostan güzellik çıkarmak. Senin olayın bu. Ve sana kim olduğunu hatırlatacak bir şey varsa, o da budur."

Uzun bir süre ona bakıyorum, sonra ellerime bakıyorum. Titriyorlar. Ama belki -sadece belki- hala bir şeylerin nasıl inşa edileceğini hatırlıyorlardır.

Violet tabakları temizleyip mutfağı toplarken ben hâlâ temiz pijamalarım, nemli saçlarım ve ham kalbimle tezgâhta tünemiş bir şekilde duruyorum.

Yarım dönüyor, bakışları benimkileri yakalıyor. "Para durumunuz nasıl?"

Kaşlarını çatıyorum. "Net değerimin dökümünü mü istiyorsun?"

Bana bir bulaşık havlusu fırlattı. "Kanepemde uyumana bir kira ödemesinin bile kalmadığından emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Beni bilirsiniz. Akıllı davrandım. Yatırımlarım var. İyi birikimim var. Yakın zamanda kanepende yatmayacağım. Söz veriyorum."

Violet memnun bir şekilde başını sallıyor. Ama o daha ağzını açmadan bir sonraki adımın ne olacağını söyleyebilirim.

"Peki ya iş?"

Çekiniyorum. "Hiçbir fikrim yok. Bakmadım. Bakmam gerektiğini biliyorum, ama ben--" Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Konuyu benim için toparlıyor. "Kalbini başka bir şirkete, başka bir patrona vermekten korkuyorsun, sadece hiç önemli değilmişsin gibi tekrar dışarı atılmaktan korkuyorsun."

Başımı salladım. "Doğru."

Bir süre sessiz kaldık, tek ses buzdolabının yumuşak uğultusuydu.

Violet tezgâhta öne doğru eğiliyor. "Kalbini başkalarına vermeyi bırakıp kendine ait bir şey inşa etmenin zamanı gelmiş olabilir."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bir iş

kurmak mı?" Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Kendi kişisel kıyametimden yeni çıktığım için mi?"

Sırıtarak beni işaret ediyor. "Bu da onu mükemmel bir zaman yapıyor. Zaten dibe vurdun ve tek yönün yukarı. Şimdi düşme korkusu olmadan inşa edebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlattığın için teşekkürler." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Emin olamadan bu düşüncüyü çiğniyorum. "Çekmecede bekleyen bir iş planım yok ki."

"Hayır, ama yeteneğin var. Vizyonun. Öldürücü bir iş ahlakı. Bağlantıların var. Stil seçimlerine hiç girmeyeyim bile. İnsanlar senin gözlerin için adam öldürür, Mags."

Sessizliğin uzun bir süre uzamasına izin veriyorum. Ve sonra, tereddütle, aklımdan geçeni söyledim. "Emekliliğimden çekebilirim. Vergi yükü çok ağır olur ama tek yol bu."

Violet'in gözleri parlıyor. "İşte benim sevdiğim Magnolia Steel bu."

İçimde küçük bir amaç koru parlıyor. Başımı sallıyorum, itirafım ben süzmeden dudaklarımdan dökülüyor. "Nereden başlayacağımı ya da ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ama bunu çözmek istiyorsun, değil mi?"

Yarım saniye tereddüt ettim... sonra başımı salladım.

"Evet, biliyorum." "İhtiyacın olan tek şey bu."

Violet dokuzdan hemen sonra ayrılıyor, yarın kontrol edeceğine söz veriyor ve ona mesaj atmazsam bedensel zarar vermekle tehdit ediyor. Başımın üstünü öpüyor, spor ayakkabılarını giyiyor ve savaşın bitmediğini bilen bir kadın gibi koridorda kayboluyor - ama belki de gidişat değişti.

Daire yine sessiz, ama artık farklı. Daha az perili. Sanki küllerin arasında bir şeyler kıpırdanıyor gibi.

Bir anka kuşu.

Oturma odasına geri dönüyorum, depresyon yerine deterjan kokan bir battaniyeyle kanepeye kıvrılıyorum. Televizyon ekranı artık siyah değil. Violet ben duştayken YouTube'u kapatmış. Şimdi ekran koruyucusunda karda göbek üstü yayılmış, bir pençesi havada kameraya el sallıyormuş gibi duran yavru bir kutup ayısının fotoğrafı var. Huzur verici. Gülünç derecede sevimli. Ve bir şekilde tam da ihtiyacım olan şey.

Bana hiçbir şey hissettirmemesi gerekiyor ama hissettiriyor. Göğsümde küçük bir çekilme. Bir sessizlik titreşimi.

Huzurun en küçük nefesi.

Alex'i tekrar açmıyorum. Kumandaya uzanmıyorum. Bir süre orada oturup sessizliği dinliyorum. Yerleşmesine izin verdim.

Ve sonra dizüstü bilgisayarına uzandım. Bu gece başka hayalet yok.

Boş bir tarayıcı açıp kendi iç tasarım şirketinizi nasıl kuracağınıza dair bir arama yapmadan önce parmaklarım trackpad üzerinde tereddüt ediyor.

İlk başta aptalca geliyor, hatta aptalca. Ama devam ediyorum. Yeni bir sekme açılıyor. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Notlar alıyorum. Fikirler. İsimleri. Kıvılcım yaratan kelimeler. Sevdiğim renk paletlerini ve mekanları sabitlediğim bir Pinterest panosu başlatıyorum. Ruh hali panoları. Markalaşma fikirleri. Yapılandırılmış, kalıcı hiçbir şey yok - sadece kim olduğuma ve kim olmayı umduğuma dair küçük parçalar.

İçimdeki yara hala ağrıyor - hassas ve çürük - ama artık hissettiğim tek şey o değil.

Hareket.

Umut.

Bir hesap tablosu şablonuna tıklıyorum, bir bütçenin başlangıcını girerken yarı gülümsüyorum. Rakamlar bulanıklaşıyor ve ellerim mouse pad'in üzerinde titriyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Birkaç satır sonra yeni bir sekme açıyorum ve yeni bir arama başlatıyorum: Charleston'da kiralanacak ticari alanlar. Bu çok saçma, henüz iş için bir isim bile bulamadım. Ama boş vitrinlerin ve havadar çatı katlarının fotoğrafları arasında gezinmek bana bir şeyler yapıyor.

Boş duvarlarda renk paletleri hayal ediyorum. Kumaş örnekleri sık çalışma masalarına yayılmış. Kapıda benim adım.

Daha çok erken. Çok belirsiz. Ama en azından göğsümdeki ağrı sadece keder değil. Bu bir olasılık.

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda sabah yaklaşıyordu.

İyi değilim. Henüz değilim. Ama olacağım.

Bölüm 16

Alex Sebring

BAKIR VE ALTIN gökyüzünü çiziyor, dünyanın kenarlarında sıcaklık çiçek açıyor. Burada güneş sadece doğmuyor; nefes alıyor, ışığını denize ve tepelere yayıyor.

Uyuyamadım. Büyükannem ve büyükbabamın evindeki yatak sağlam ve tanıdık ama içimdeki sızı buranın yatıştırdığı bir şey değil.

Tinā'nın önerdiği gibi buradayım. Temiz hava soluyorum. Okyanus tuzunun tenime işlemesine izin veriyorum. Sessizliğin Sydney'de geride bıraktığım gürültüden daha yüksek sesle konuşmasına izin veriyorum.

Geleli günler oldu. Büyükbabamla vakit geçirdim, büyükannemle oturdum. Sıcak taro yedim, taze hindistancevizlerinden içtim ve dalgaların sahili öpüşünü izledim.

Ve bugün, buraya yapmak için geldiğim şeyi yapıyorum.

Köyün arkasında, palmiyelerin gölgelediği ve tarihle iç içe bir dövme merkezi bulunuyor. Mürekkep ve hindistancevizi yağı havada asılı duruyor, kokuları sazdan çatıya ve hasırlara sinmiş. İçerideki adam artık yaşlı, hatırladığımdan daha yaşlı, ama gözleri hala keskin - hala söylediklerinden daha fazlasını görüyor.

"Aleki," diye selamlıyor beni, Samoa dilindeki ismimi kullanarak, kalın bir sesle. "Yine kan akıtmaya gelmişsin."

Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor, kelimeler boğazımdan zorlukla çıkıyor. "Bu acı geçmedi. Çok derin. Sanırım derime ait."

Bir an beni inceliyor, sonra yavaş ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Kalp çok fazla yük taşıdığında, beden yardım etmelidir. Mürekkep sadece sanat değildir Aleki, hafızadır. Gerçektir. Bizi yıkmaya çalışan şeylerden böyle kurtuluruz."

Oturmamı işaret ediyor ve aletlere doğru ilerliyor. Makine değil. Steril bir dükkandaki steril bir tabanca değil. Bunlar au tapulu-el yapımı taraklar. Kemik, tahta ve mürekkep.

Gelenek. Acı. Onur.

"Bunu nereye yerleştireceğiz?"

Göğsüme, kalbimin hemen üstüne dokunuyorum. "Burası. Burası onun yaşadığı yer."

Kim olduğunu sormuyor. Belki de zaten biliyordur. Belki de kalp kırıklığı bu minderde oturan her adamda aynı görünüyor.

Parmakları o noktanın üzerinde geziniyor, sessiz bir anlayışla haritasını çıkarıyor. "Buraya ne taşıyacaksın?"

Sadece tasarım hakkında soru sormuyor. Kapladığı yara hakkında. "Manumea. Ömür boyu çiftleşen hayalet kuş."

Gözleri parlıyor, derinliklerinde kadim ve bilgili bir şey parlıyor. "Tehlike altında ama soyu tükenmiş değil."

Yavaş ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Manumea sadece bir eş için şarkı söyler.

Eşini kaybetse bile yine de şarkı söyler."

Bu adam beni hayatım boyunca tanıdı. Hikayemi tenime kazıdı. Ve bugün, yeni bir bölüm duymak üzere. "O benim için kayboldu."

O mürekkebi karıştırırken, çırağını çağırırken ve kutsamaya başlarken arkama yaslanıyorum, dokuma hasır tenimi ısıyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve ilk vuruş gök gürültüsü gibi iniyor. Keskin. Kasıtlı.

Yavaş ve titiz elleriyle çalışıyor. Tıkırtı sesi kemiklerimde yankılanıyor. Manumea'ya dönüşecek her bir çizgi ve kıvrım özenle yerleştiriliyor.

Mürekkep derine battıkça, düşüncelerim sürükleniyor.

Magnolia'nın kahkahasına - nasıl da yumuşak başlayıp bir dalga gibi yükseldiğine, her zaman beklediğinden daha yüksek sesle çıktığına.

Sevişirken bana bakışına. Ya da sert sikiştiğimizde.

"Seni seviyorum" dediği zamana kadar.

Günlük kayıtlarını düşünüyorum. El yazılarını. Kimsenin görmesini istemediği ama bana verdiği yanlarını. Ve o kelimeleri titreyen ellerimle nasıl okuduğumu ve haftalar sonra gelen soğuk mesajla nasıl bağdaştıramadığımı.

Bu acının her santimini hissediyorum. Ve bir şekilde, hak edilmiş gibi hissediyorum.

"Bu kuş eşini aramaktan asla vazgeçmiyor," diyor dövmeçi, başını işinden kaldırmadan.

Boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Bu mürekkep başkası için değil. Gösteriş için değil, mecaza bürünmüş bir anlam için değil. Hepsi benim.

Yara izim. Yeminim. Onun var olduğuna dair kanıtım. Onu sevdiğimin.

Hala da öyle.

Uzun bir süre sessizlik içinde çalışıyor, tek ses kemiğin tene ritmik vuruşları. Nefesim sıkılmış dişlerimin arasından geçiyor, her vuruş onu içimde daha da derinleştiriyor.

Bittiğinde arkasına yaslanır, gözleri mürekkebi tarar, sanki şimdi tam olarak anlatılan bir hikayeymiş gibi. Çırağı ona küçük bir kâse yağ uzatıyor; babasının ve ondan önceki babasının kullandığı türden kalın ve hoş kokulu.

Taze yaranın üzerine bir merhem gibi sürerek cildime yediriyor. Sonra katlanmış bir tapa bezi şeridini göğsüme yerleştiriyor, yağ battıkça kenarları koyulaşıyor.

"Kutsal olanı korumak için" diyor.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. Çünkü öyleydi. Hâlâ da öyle.

Ayağa kalkıyor ve bana işimizin bittiğini ama bitmediğini söyleyen bir baş selamı veriyor. Acı gitmedi ama artık bir yeri var. Görebildiğim ve dokunabildiğim bir şey. Solmayacak bir şey.

Oturuyorum, kaburgalarım ağrıyor, nefesim kesiliyor. Ama şimdi göğsümde farklı bir şey var. Daha hafif değil, iyileşmiş değil. Ama demir atmış.

Gömleğimi topluyorum ama giymiyorum. Kumaş dövmenin üzerine bastırıyor, aynı anda hem yatıştırıyor hem de acıtıyor. Fale'den çıkıp havanın tuz, toprak ve anlatılan hikâyeler gibi koktuğu ikindi güneşine adım atıyorum.

Ve haftalardır ilk kez tam bir nefes alıyorum.

Dedemlerin evine döndüğümde gökyüzü alacakaranlığın tonlarına bürünmüştü. Köy sakinleşmiş, akşamın sessizliği ağaçların ve çatıların üzerine bir lütuf gibi çökmüştü. Rüzgâr bile artık daha yavaş esiyor, sanki dünyanın huzura ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu biliyor.

Her adımda göğsüm ağrıyor, taze mürekkebin sızısı kumaşın altındaki kalp atışlarımla aynı anda atıyor. Ama bu iyi bir sızı.

Basit evleri, geniş açık panjurları ve havada hala devam eden tatlı bir şeyin kokusuyla yamaca sıkışmış durumda. Tinā her zaman kendimizi kaybettiğimizde buraya geldiğimizi söyler. Ve sanırım haklı.

Arka kapıda sandaletlerimi çıkarıp içeri giriyorum. Tui ön verandada oturmuş okyanusu seyrediyor. Nana mutfakta ilerlerken mırıldanıyor. Uzun zamandır nerede olduğumu sormuyor. O biliyor.

Yanıdaki sallanan sandalyeye rahatça oturuyorum, ahşap iskeleti altımda gıcırıyor. İlk başta konuşmuyoruz. Sadece birlikte oturuyor, kıyıya vuran dalgaların ritmik sessizliğinin aramızdaki sessizliği doldurmasına izin veriyoruz.

Bir süre sonra Nana bize katılıyor, sıcağa rağmen omuzlarına dokuma bir battaniye örtmüştü. Yanımdaki sandalyeye oturuyor, gözleri ufukta. "Bu sefer kendini neyle işaretledin?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim hâlâ denizde. "Manumea."

Bir süre sessiz kalıyor, sonra başını sallayıp anlıyor. "Ömür boyu çiftleşen kuş."

"Ben de öyle sanıyordum." Sesim biraz çatlıyor ve bundan nefret ediyorum.

Tui pek sık konuşmaz ama konuştuğunda da sözleri bilgecedir. "Manumea hâlâ dışarıda. Arıyor. Şarkı söylüyor. Tek başına bile durmuyor. Çaresiz olduğu için değil, bulunmanın sesini hatırladığı için."

Uzanıp alınımdaki bir tutam saç sanki hâlâ beş yaşıdaymışım gibi tarıyor. "Acı sana neyin önemli olduğunu söyler. Ve eğer bu kadar önemliyse, henüz bitmemiş demektir."

Bu beni biraz çözüyor. Sözlerinin hala ham ve açık olan tüm yerlere yerleşmesine izin veriyorum.

"Onsuz nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum."

"Şu anda bilmek zorunda değilsin," diyor Nana. "Sadece hareket etmelisin. Gerisi gelecektir."

Boş olmaktan ziyade dolu hissettiren bir sessizlikte bir süre daha birlikte oturuyoruz. Denizden bir esinti geliyor ve kumaşın altındaki yarayı öpüyor. Acıtıyor ama hoş karşılıyorum.

Çünkü anlamı olan acı, anlamı olmayan acıdan daha az acıtır.

Döndüğümde SYDNEY daha soğuk geliyor. Hava değil ama bu evin içindeki hava. Eskiden içinde boğulduğum sessizlik artık o kadar acı vermiyor - sadece alçak sesle mırıldanıyor, birlikte yaşamayı öğrendiğim bir ses gibi.

Çantamı kapının içine bırakıyorum. Ayakkabılarımı çıkardım. Ev aynı görünüyor. Ama sevdiğimden emin değilim.

Hareket etmek biraz zaman alıyor. Duş almak. Yemek yemek. Ama sonunda, en uzun süre kaçındığım odaya giriyorum.

Spor salonuna.

Hâlâ tebeşir ve çelik gibi kokuyor. Disiplin gibi.

Bir süre kapının önünde duruyorum, kalbim kardiyo ile ilgisi olmayan nedenlerden dolayı güm güm atıyor. Sonra eşiği geçiyorum, ayaklarım paspastaki tanıdık olukları buluyor.

Hoparlörler yavaş bir vuruşla açılıyor; alçak ve titreşimli bir şey. Geriniyorum, kaskatı ve dengesiz, ama hareket ediyorum. Kaldırıyorum. Önce yavaşça. Sonra daha ağır. Daha sert.

Ve aynadaki yansımamı yakaladığımda -alnımda boncuk boncuk ter, ağırlığın altında kaslarım geriliyor- tişörtümün boynundan görünen dövmenin kenarını görüyorum.

Hâlâ derimin altında yaşayan bir aşkın hatırlatıcısı. İçimi açan bir kadının... ve bu sayede olmaya çalıştığım adamın.

Çubuğu sıkıca kavriyorum. Ve aynen böyle, sesi beni buluyor. Gerçek değil, sadece günlüğüne bizim hakkımızda yazdığı kelimeler. Benim hakkımda.

Bu yolculuktan sonra eve dönmeye hazır olacağımı düşünmüştüm. Ama aniden, gitmekle ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor. Gitmeye hazır değilim. Onu terk etmeye hazır değilim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum.

Tekrar kaldırıyorum. Ve tekrar. Ta ki v ü c u d u m d a k i ağrı göğsümdekini bastırana kadar.

Bu kefarete değil. Kapanış değil. Ama yavaş yavaş ölmekten başka bir şey.

O artık benim olmayabilir.

Ama ben hâlâ buradayım. Ve henüz kendimle işim bitmedi.

Bölüm 17

Manolya Çelik

Yeni ofisimin tavandan tabana pencerelerinden süzülen ^{yumuşak} bir sabah ışığı, yaratmak için çalıştığım alana sıcak bir parıltı yayıyor. Masamın üzerindeki küçük aranjmandan gelen taze çiçek kokusu, karamelli lattemin zengin aromasına karışarak yeni başlangıcımı işaret ediyor.

Kendi tasarım firmam planın bir parçası değildi. Ayrıca kariyerimin zirvesinde olmam gereken bir dönemde Soul Sync'ten kovulmak da planlarım arasında değildi. Ama işte buradayım, iki ayağımın üzerinde duruyorum. Üzerime yapışan yorgunluk, uzun geceler boyunca iş planlarını incelemekten kaynaklanan iyi bir yorgunluk.

Bugün, her şey gerçek oluyor. İlk resmi müşteri toplantım.

Bluzumu üçüncü kez düzeltiyorum, derimin altında gergin bir enerji uğulduyor. Bilinmeyenle ilgili heyecan verici bir şey var - hala çözmeye çalıştığım bir geleceğe balıklama dalmakla ilgili.

Ofisin kapı zilinin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Haftalardır mükemmelleştirmeye çalıştığım gülümsememi takınarak doğruluyorum. "Buyurun, Magnolia Steel," diyorum nefesimin altında, masamdaki kumaş örneklerini yüzüncü kez düzeltiyorum.

Kafamı kaldırdığımda nefesim bir anlığına kesiliyor.

Müşterim kapı aralığını dolduruyor, şaka değil. Çerçevenin kendisinden daha genişmiş gibi görünen geniş omuzlar, yıllarca süren sıkı bir eğitimden söz eden kaslı bir yapıya sahip yüksek bir varlık. Kendini taşıma şeklinden dudaklarında oynayan kendinden emin gülümsemeye kadar her şeyi güç yayıyor. Özel dikim kömür rengi takım elbisesi formuna mükemmel bir şekilde uyum sağlarken, altındaki bembeyaz gömlek gösterişe gerek duymayan bir zenginliğe işaret ediyor.

Sadece iri değil. O komuta ediyor.

İfadem cıvalı ve profesyonel bir hale getirerek öne çıkıyorum ve elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Magnolia Steel. Siz de Bay McRae olmalısınız."

Tokalaşması sert, avuç içi benimkine karşı sıcak. "Tyson," diyor, derin sesine Avustralya aksanı karışmış.

O aksan. İçime bir dalga gücüyle çarpıyor ve bir an için etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor.

Kalbim göğsümde tekliyor ama hiçbir şeyin belli olmasına izin vermeyerek ifademi kontrol ediyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Başını sallıyor, keskin bakışları hızlı bir değerlendirmeye ofisi tarıyor. "Güzel bir yer. Yeni mi?"

"Çok yeni."

Bakışları odayı tarıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Şık ve sofistike. Tam da beklediğim gibi."

"Şıklık benim tarzım."

Karşımdaki şık deri koltuğu işaret ediyorum. "Lütfen, oturun."

O yerleşirken ben de bir nefes alıyorum ve konuşmama başlıyorum. "Proje vizyonunuz hakkında daha fazla şey duymak isterim. Bu alanla ne elde etmek istiyorsunuz?"

Planlarından - butik otel, konsept, dahil etmek istediği lüks dokunuşlar - bahsederken rahat bir özgüvenle dolu. Özel ve ısmarlama gibi kelimelerle iyi bir oyundan bahsediyor, ancak konuşma tarzında hesaplanmış gibi gelen bir şey var.

O *ses* -onun sesi- kafamın içinde, kurtulamadığım korkunç bir şarkı gibi tekrarlanıp duruyor. Ritim, güven, kibir. Ve yüzü.

Ve sonra aklıma geldi.

Tyson McRae.

Herhangi bir Tyson McRae değil. *O* Tyson McRae.

Sydney'den gelen ve Alex'i o gece düğünde uçuruma sürükleyen kişi. Onu sürekli kışkırtan kişi. Ondan o kadar nefret ediyor ki, bilerek ona zarar verip kariyerini bitiriyor.

Onu nasıl daha önce tanıyamadım?

Kendimi savunmam gerekirse, o gece onu sadece bir anlığına görebildim. Karanlıktı ve odağım Tyson'da değildi. Alex'e, onu geride tutmaya, geri alamayacağı bir hata yapmasını engellemeye odaklanmıştım.

Şimdi karşımda oturuyor, hayattan daha büyük, birden fazla şekilde yer kaplıyor.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum, ama içimde zihnim dönüyor.

Onun burada ne işi var?

Tyson sandalyede arkasına yaslanır, kasıtlı olduğunu hissettiren bir şekilde gerinir

-Sanki tüm o geniş omuzlu, kaslı fiziğini benim için rahatça sergiliyor. "Baştan aşağı yeniden yapılmasını istiyorum. Ve bunu senin yapmanı istiyorum."

Şüphe düşüncelerimin sınırlarını zorluyor.

Charleston, kendilerini kanıtlamak için yıllarını harcamış deneyimli tasarımcılarla dolup taşıyor. Daha büyük portföyleri, daha güçlü bağlantıları ve emrinde koca bir ekibi olan tasarımcılar. Tyson McRae gibi bir adam için paranın önemi yoksa -ki olmadığını biliyorum- neden bana gelsin ki?

Bunun tek bir cevabı var.

Parmaklarım döndürdüğüm kalemin etrafında sıkışıyor, bu hareket kendimi topraklamak için kötü bir girişim. "Kulağa heyecan verici bir proje gibi geliyor. Ama sormak zorundayım, neden ben? Charleston'da butik alanlarda uzmanlaşmış pek çok köklü firma var."

Dudakları kıvrılıyor ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Araştırmamı yaptım ve yeteneği gördüğümde tanırım. Tasarımlarınız taze ve karmaşık değil. Bayat, çerez kesici otel tasarımlarıyla ilgilenmiyorum. Eşsiz bir şey istiyorum... ruhu olan."

Sakinmiş gibi davranarak başımı sallıyorum. "Bunu takdir ediyorum. Amacım her zaman müşterilerim için kişisel ve anlamlı bir şeyler yaratmaktır."

"Bu yüzden sana geldim."

Kibarca başımı sallamaya zorladım, ama şüphe beni iğneledi. Charleston'daki onca tasarımcı arasından *benim* kapımdan mı girdi? İki ay önce sahip bile olmadığım bir kapı. Bu işi yürütemezsem açık kalmayacağından korktuğum bir kapı.

Kafamdaki uyarı zillerine rağmen defterimde temiz bir sayfa açıyorum. "Bana mekândan biraz daha bahset."

"Cazibeli bir lüks. Charleston'ın tarihi ile dolu ama modası geçmiş değil. Şık ve davetkar. Geleneksel dokunuşlarla modern. İnsanların içine girdiklerinde özel bir yerde olduklarını hemen anlayacakları bir yer istiyorum. Asla unutamayacakları bir yer."

Doğru kelimeleri söylüyor, ancak bunun, her ne ise, otellerle hiçbir ilgisi olmadığı ve her şeyin benimle ilgili olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi olduğunda hissettiğim gibi, içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Bu muazzam bir yatırım. Herhangi bir tasarımcıyı seçebilirdiniz, firması emekleme aşamasında olan birini değil. Sanırım ikimiz de bunun başka bir şeyle ilgili olduğunu biliyoruz."

Tyson'ın kaşları kalkıyor, o lanet sırtışı hiç değişmiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarım onunkilerle doğrudan buluşuyor. "Alex'le bir geçmişiniz var ve iyi bir geçmiş değil. Ben onun eski sevgilisiyim."

İşte orada -gözlerindeki titreşim, ağzının köşesindeki hafif seğirme bana hedefi vurduğumu söylüyor.

Kahkahası sinirlerime dokunan zengin, hoşgörülü bir ses. "Ne olmuş yani? Sebring'in umursayacağını mı sanıyorsun? Bunu size söylemekten nefret ediyorum Bayan Steel, ama o hayatına devam ediyor."

Midem bulanıyor ama belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Taşındın mı?" Tyson başını sallıyor, sırtışı genişliyor, sanki bundan çok keyif alıyormuş gibi.

"Duyduğuma göre ciddi bir ilişkisi varmış. Şanslı *herif* aradığını bulmuş. Her an onunla evlenebilir."

Bir tane.

Her an onunla evlenebilir.

Tepki vermemek, acının keskin bıçak darbesinin yüzümde görünmesine izin vermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bunun yerine, kendi kulaklarıma bile boş gelen bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Aferin ona."

Tyson beni neredeyse eğlenceye benzeyen bir şeyle izliyor. "Alex tamamen evlilikle ilgili. Aile. İstikrar. Tam olarak istediğini elde ediyor... *yine*. Bu konuda her zaman çok iyi olmuştur. İstedikini elde etmekte."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve sertçe yutkunuyorum, ona sözlerinin ne kadar acı verdiğini görme zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Bakın, Bayan Steel. Bu işi almanın Alex'e zarar vereceği bir senaryo yok. Artık onun aklında bir düşünce bile değilsiniz." Elini küçümser bir tavırla salladı.

"Bu bir iş. Hepsi bu."

Başımı sallıyorum ama içten içe kalbim parçalanıyor. "Doğru. İş iştir."

Göğsüme keskin bir ağrı yerleşiyor, ağır ve amansız.

Artık onun aklında bir düşünce değilsin.

Bu kadar acıtmamalıydı. Buna hazırlıklı olmalıydım, Alex'in bir zamanlar sahip olduklarımızın enkazına tutunmama ihtimaline.

benim yaptığım gibi. Ama bunu yüksek sesle, bu kadar açık bir şekilde duymak, hazır olmadığım bir şekilde gerçek kılıyor.

"Aferin ona," diyorum ikinci kez, ama kelimelerin tadı acı, pişmanlık ve aşağılanma gibi.

Alex beni umursamıyor. Belki de hiç umursamadı. Çünkü başka nasıl bu kadar hızlı hareket edebilir? Beni nasıl bu kadar kolay değiştirebilir, sanki geçici bir kaçamaktan başka bir şey değilmişim gibi başka birinin hayatına ve yatağına nasıl girebilir?

Bir aptal. Ben buyum işte. Tam ve mutlak bir aptal.

Aşk aptalca bir oyundur. Aptalca oyunlar oynayın ve aptalca ödüller kazanın. Ve kırık bir kalp, aptalların en büyük ödülüdür.

Ve lanet olsun, büyük kazandım.

Kalemimi tutuşum eklemlerim ağrıyana kadar sıkılaşıyor.

Tyson McRae'nin parçalandığımı görmesine izin vermeyeceğim. Sinirime dokunduğunu görmesine izin vermeyeceğim.

Yüz hatlarımı alıştırılmış bir kayıtsızlık maskesine dönüştürerek daha dik oturuyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Onun için en iyisini diliyorum."

Acı faturaları ödemiyor. Kalbim ne kadar ağrırsa ağrısın, kiranın karşılanması gerekiyor ve işim kendi kendini inşa etmeyecek. Alex Sebring ile olan geçmişimde debelenmeyi göze alamam.

Tyson beni izliyor, blöfümü görüp görmeyeceğini tartışıyormuş gibi dudakları seğiriyor. Ama ona bu şansı vermiyorum.

Yeni bir sayfaya geçiyorum ve kalemimi sayfanın üzerine koyuyorum. Parlak bir gülümsemeyi zorluyorum ve vites değiştiriyorum. "Aklınızda öngörülen bir zaman çizelgesi var mı?"

"Agresif bir program umuyorum. Altı ay ideal olur." Başım havaya kalktı. "*Altı ay mı?*"

"Evet, Bayan Steel."

Bana tarihi Charleston'da hiç tadilat yapmadığınızı söylemeden, tarihi Charleston'da hiç tadilat yapmadığınızı söyleyin.

"Bu iddialıdan da öte. Daha çok imkansız gibi."

"İşi yapmak için bütçeniz varsa hiçbir şey imkansız değildir." Aynı fikirde değilim.

"Özellikle tarihi bölgelerde izinler zaman alabiliyor. Tadilatlarla ilgili pek çok kısıtlama var - malzemeler, yapısal değişiklikler, hatta boya renkleri. Sadece inceleme süreci bile zaman çizelgenizi geriye itebilir."

Sırıttıyor, şaşırmamış. "İddialı zaman çizelgesini seviyorum."

Tabii ki öyle. "Bu izinleri erkenden almaya öncelik vermemiz gerekecek. Bazı onaylar işin kapsamına bağlı olarak aylar sürebilir. Korumak istediğiniz unsurlar var mı?"

Gözlerinin arkasında bir şey titreşiyor. "Bu konuda senin kararına güveniyorum."

"Cazibesini kaybetmeden modern konforlar istediğinizi söylemiştiniz. Bir şeyler eklemeyi düşünüyor musunuz-" Duraksıyorum, not defterime göz kırpyorum, kelimeler aklımdan uçup gidiyor.

Kahretsin. Ne söyleyecektim ki?

Tyson öne doğru eğiliyor, gözleri eğlenceye çok yakın bir şeyle beni izliyor. "İyi misiniz Bayan Steel?"

Başımı hızlıca sallıyorum, çok hızlı. "Evet, tabii ki. Yüksek sesle düşünüyordum." Yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Doğru."

Bir parmağını kalçasına vuruyor, bir yapbozu parça parça çözer gibi beni inceliyor. "Dinle, seni kızdırmak istememiştin. Alex'in evliliğini zaten bildiğini sanıyordum."

Sertçe yutkunuyorum, sıkı bir gülümsemeye zorluyorum. "Sorun değil."

"Öyle olduğunu sanmıyorum ve bunun için üzgünüm. Seni sarstığını görebiliyorum." Sesi yumuşak, empatik bir tona bürünüyor.

Sözlerinin ne kadar derine indiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum. "Bu sadece şaşırtıcı. Hepsi bu. Ben iyiyim."

Beni izliyor. "Belki de başka bir zaman buluşup sana kendini toparlama şansı vermeliyiz."

"Hayır." Bu fırsatı kaybetme düşüncesi içimde panik yaratıyor.

Daha dik oturuyorum ve ses tonumu sertleştirmeye çalışıyorum. "Buna gerek yok. Yola devam etmeliyiz."

"Sadece eminseniz."

Şu anda beni dağılmaktan koruyan tek şey işim. Bunun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem. Alex için Tyson McRae kim olursa olsun -aralarında nasıl bir geçmiş olursa olsun- bu çok önemli.

Onun gibi müşteriler her gün kapıdan içeri girmiyor. Buna ihtiyacım var.

Zoraki görünmediğini umduğum bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Lobi hakkında konuşalım."

Tyson bir süre beni inceledi. "Benim bir fikrim var. Neden bu tartışmayı daha rahat bir yerde yapmıyoruz?"

Şaşıracak göz kırpyorum. "Daha rahat mı?"

Omuz silkiyor, geniş omuzları özel dikim ceketinin altından kayıyor. "Akşam yemeği. Yarın akşam. Şık bir yemekte detayları konuşuruz."

Tyson McRae ile akşam yemeği - bu fikir midemi bu kadar bulandırmamalı.

Alex arkamda ne sadakat ne de bağlılık bırakarak yoluna devam etti. Ama her nasılsa, benim ona olan bağlılığım hâlâ içimde, inatçı ve acılı bir şekilde duruyor. Hâlâ hissetmemeliyim. Hissetmek de istemiyorum. Ama orada, o kadar derine kök salmış ki kurtulamıyorum.

Bu dört duvarın dışında, içkili bir ortam, az önce üzerime yıktığı her şeyin ağırlığını üzerimden atmama yardımcı olabilir. Düşünmek, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var ama çok uzun süre tereddüt edemem.

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Yemekli bir toplantı kulağa hoş geliyor."

Tyson'ın sırtışı biraz daha genişliyor ve bu sırtıştaki bir şey tenimin karıncalanmasına neden oluyor. "Mükemmel. Detayları sana mesaj atarım."

Ayağa kalkıyor, istediğini elde etmeye alışmış bir adam gibi ceketini düzeltiyor. "Dört gözle bekliyorum, Bayan Steel."

"Ben de."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve tüm bedenim ipleri kopmuş bir kukla gibi sarkıyor. Duvardan aşağı kayarak sert bir şekilde yere düşerken boğazımdan çiğ, kırık bir hıçkırık kopuyor. Kendi üzerime kıvrılıyorum -dizlerim göğsümde, kollarım onların etrafında sıkıca kilitlenmiş- sanki yeterince sıkarsam her şeyi bir arada tutabilmişim gibi. Ama yapamıyorum. İplik iplik çözülüyorum ve bunu durdurmanın bir yolu yok.

Göğsüm kabarıyor ve gözyaşlarım hızla akıyor, tutmaya gücümün yetmediği bir sel halinde yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Titreyen bir elimi ağzıma bastırıyorum ama bu, benden kaçan kırık sesleri bastırmak için hiçbir işe yaramıyor. Her şeyin ağırlığı -Alex'i kaybetmek, işimi kaybetmek, sahip olduğumu düşündüğüm geleceği kaybetmek- üzerime çöküyor ve beni altında eziyor.

Hayatına devam etti. O mutlu. Aşık. Evleniyor.

Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıyor, derinlere saplanıyor, her tekrarda bıçak biraz daha saplanıyor. Alex beni düşünmüyor. Ben onun hikâyesinde bir dipnottan, çoktan geride bıraktığı geçici bir anıdan başka bir şey değilim. Ve işte buradayım, kiralık bir ofisin zemininde paramparça olmuş, asla bana ait olmayan bir şeyin enkazında boğuluyorum.

Başım kapıya yaslanıyor, bir hıçkırık daha bedenimi sarsmadan önce serin ahşap kısa bir süre için beni topraklıyor. Hareket ettiğimi sanıyordum.

üzerinde. Yeni ve sağlam bir şey inşa ettiğimi sanıyordum. Ama Tyson McRae ile yaptığım bir konuşma beni yeniden paramparça etti.

Bu benim hayatım olamaz. Olmasına izin vermeyeceğim.

Avuçlarımı yere bastırıyorum ve kendimi yukarı itiyorum. Bacaklarım kararsız, sanki artık tam olarak bana ait değillermiş gibi, ama beni tutmaları için onları zorluyorum.

Bir ayak diğerinin önünde. Her seferinde bir gün. Kalp kırıklığını böyle atlatırsın.

Banyonun ışığını yakarak uzun, titrek bir nefes alıyorum ve kendimi yansımaıla karşılaşmaya zorluyorum.

Kırmızı çerçeveıi gözler. Lekeli yanaklar. Dağınık.

Yüzüme soğuk su çarpıyorum, en azından yüzeydeki çöküşümün kanıtlarını temizlemesine izin veriyorum. Saçlarımı düzeltiyorum, bluzumu düzeltiyorum ve titremeleri durana kadar dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yavaş yavaş kendimi toparlıyorum.

Bölüm 18

Manolya Çelik

CHARLESTONIN AKŞAM HAVASI tenime yapışıyor, kaldırıma adımımı atarken ellerimi siyah elbisemin zarif hatlarında gezdiriyorum. Profesyonel ama zarif. Hesaplanmış bir seçim. Bu gece işle ilgili; ne daha fazlası ne de daha azı. Topuklarımın restoranın önüne giden kaldırıma her vuruşunda kendime bunu hatırlatıyorum.

İçeride, sohbetin kısık uğultusu ve kadehlerin şingirtisi cazın yumuşak tınılarıyla birlikte örülüyor. Loş ve altın rengi aydınlatma, zengin maun mobilyalar ve derin kadife kabinlerin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Burası, insanların ipotek ödemeleri gibi fiyatlandırılan şarap eşliğinde vaatler fısıldadığı ve sırlarını paylaştığı türden bir yer.

Tyson McRae'nin seçtiği bir yer. Ve işte orada.

Tyson McRae özel dikim lacivert bir takım elbise giymiş, net ve keskin, geniş omuzları heybetli bir figür oluşturuyor. Gözleri benimkileri bulduğu anda dudaklarında kendine özgü bir gülümseme beliriyor ve reddedilmeyi hiç tatmamış bir adamın rahatlığıyla ilerliyor.

"Bayan Steel." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Cesurca bir hareket.

Bu hoşuma

gitmedi. "Bay

McRae."

Pahalı kolonyasının kokusu etrafımı sarıyor; karanlık ve baharatlı bir şey. Bu davetsiz samimiyet gösterisi karşısında omurgam kaskatı kesiliyor, ama kibar bir gülümsemeyi zorlayarak, sanki hiç rahatsız olmamışım gibi geçiştiriyorum.

Sanki tüylerimi diken diken etmiyor.

Aramızda bir boşluk yaratarak geri çekiliyorum, ama sırtışı daha da derinleşiyor, sanki halihazırda devam eden oyundan hoşlanıyormuş gibi.

Gözlerden uzak bir köşeye sıkışmış özel bir masada oturuyoruz, aramızda mum ışığı titreyiyor. Çok romantik. İş konuşmak için uygun bir ortam değil.

Tyson McRae karşımdaki sandalyeye yerleşiyor, gözleri uzun süre üzerimde kalıyor.

Neyle oynuyor?

Ortam onun aşırı farkında olmamı sağlıyor - eğilme şekli, hareketlerinin kasıtlı yavaşlığı, bakışlarının ağırlığı sanki çoktan kıyafetlerimi soyuyormuş gibi. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve menüye uzanıyorum, onu aramıza bir kalkan olarak koyuyorum.

İş için buradayım. Hepsi bu kadar.

Ancak ortamın samimiyeti aksini söylüyor, sanki bu toplantı iç tasarım ve otel yenilemeleriyle ilgili değilmiş gibi. Alttan alta başka bir şey var, kişisel bir şey. Ve bu tehlikeli.

Bu anlaşılmaya ihtiyacım var. Ateşle oynamak gibi gelse de, bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Tyson'ın gözleri menüsünün üstünden benimkilere kayıyor ve ben midemde kıvrılan huzursuzluğu görmezden gelerek bir gülümsemeyi daha zorluyorum. İçten içe, bu gece hakkında söyleyecek bir şeyi varsa, hiçbir şeyin her zamanki gibi olmayacağını biliyorum.

Tyson bir şişe kırmızı sipariş eder. Pahalı. *Çok pahalı*. Bunu altı ay önce bilemezdim, ama insan üç ay boyunca bir milyarderle çıkınca hayattaki güzel şeylerle tanışıyor.

"Bu güzel kadın için sadece en iyisi," diyerek şarap listesini uzatıyor sunucuya.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, boğazımda yükselen öfkeyi yutuyorum. Servetini, hâkimiyetini göstermesi, onun ortamı ayarlama şekli. Ama bu geceyi rotasından saptırmasına izin vermeyeceğim.

"Jestiniz için minnettarım ama ben su içsem de olur."

Tyson küçümseyici bir el sallıyor. "Saçmalama. Buna bayılacaksın."

Bakışları karanlık ve değerlendirci. "Ne istediğini bilen kadınları severim, ama bu gece seni şımartmama izin ver."

Sıkı gülümsememin ardında hayal kırıklığı kaynıyor ama onu derinlere gömüyorum. "Otel hakkında ayrıntılı konuşmayı tercih ederim."

Not defterimi almak için çantama uzanıyorum ve hazırladığım soru listesini açıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni izliyor. Eğleniyordu. "Seninle her zaman doğrudan iş konuşuyoruz, ha?"

"Bu yemeğin amacı da bu, iş."

Başını sallıyor, alçak sesle kıkırdıyor. "Çalışmalarının bu kadar cesur olmasına şaşmamalı. Unutulmaz... tıpkı senin gibi."

Omurgam sertleşti.

Müşterilerden gelen iltifatlar olağandışı değil, ancak bunu söyleme şekli - sanki bahsettiği benim tasarımlarım değilmiş gibi- içimde bir huzursuzluk yaratıyor.

Kibar bir gülümsemeyle bakışlarına karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim. Yaptığım işten çok gurur duyuyorum."

"Gurur. Odaklanma. Kendini adama. Dikkat dağınıklığına çok az yer bırakıyorsunuz."

Elimdeki kalemi sıkıca tutmaya devam ediyorum. Dikkatli ol, Magnolia.

Alex'in uyarısı kafamda yankılanıyor - Tyson'ın şöhreti ve oyunları hakkında dişlerini gıcırdatarak söylediği sözler. Adil oynamaz. Sana her açıdan saldırır. O kadarını biliyorum.

İçgüdülerim Tyson McRae'den hızla kaçmamı söylüyor ama bu işe ihtiyacım var.

Başını eğiyor, çok keskin, çok ilgili bir ifadeyle beni izliyor. "Söyleyin bana, Bayan Steel... her zaman bu kadar ciddi misiniz? Yoksa sadece zoru mu oynuyorsunuz?"

Ne zaman bir adam *elde edilmesi zor* bir oyun oynadığını söylese, tek bir şey görürüm. Kırmızı. Kahrolası. Bayrak.

İrkilmiyorum ama hissediyorum; zihnimde alarm zilleri yüksek sesle çalıyor.

Soğukkanlı bir gülümseme sunuyorum ve defterimi kapatıyorum. "İşim benim için önemli Bay McRae. Eğer bu bir sorunsa, bana hemen bildirin."

Gözleri meydan okumayı andıran bir şeyle parlıyor. "Hiç sorun değil."

Neden burada olduğumu kendime hatırlatarak düzenli bir nefes alıyorum. Odaklan. Profesyonel kal. Kontrollü ol. Tyson McRae şarap yudumları ve biftek ısıkları arasında flörtöz sözler söyleyerek bu çizgileri bulanıklaştırmaya kararlı görünse bile.

Kendine güveni boğucu.

"Söyleyin bana Bayan Steel, insanları her zaman kol mesafesinde mi tutarsınız, yoksa ben özel miyim?"

Kibarca gülümseyerek onun oyununa gelmeyi reddediyorum. "Müşterilerimle ilişkilerimi profesyonel tutarım."

"Şimdi biliyor musun?"

Daha iyi bilmesem, bana laf sokmaya çalıştığını düşünürdüm - Alex'le işleri profesyonelce yürütmediğimi ima ediyordu. Ama bu hiç mantıklı değil. Tyson, Alex'in benim müşterim olduğunu bilmiyor. Ya da en azından bilmemeli.

Celeste'in de bilmemesi gerekiyordu.

Yine de bana bakışında *ikimizin de bundan daha iyisini bildiğimizi* söyleyen bir şey var.

Eğiliyor, parfümü ince bir tuzak gibi etrafımı sarıyor. "Hayatta işten daha fazlası var. Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Tasarım yapıyorum. Sevdiğim şey bu, bu yüzden iş gibi hissettirmiyor. Tutkumu bir kariyer haline getirebildiğim için şanslıyım."

Bir süre beni izliyor, dudakları kenarlarından kıvrılıyor. "Tutku. Bunu sevdim."

Israrla içmemi istediği şarabı yudumluyorum, kendimi sakinleştirmek için bir an satın alıyorum. "Tutkudan bahsetmişken, sizinkinden, otel için vizyonunuzdan bahsedelim."

Kıkırdıyor. "Bunu da halledeceğiz."

Tyson McRae, ister iş ister eğlence olsun, istediğini elde etmeye alışkın bir adam. Ve şu anda, hangisinin onu daha çok ilgilendirdiğini açıkça ortaya koyuyor.

"Peki ya özel hayatınız? Bu programda biraz eğlenceye yer var mı?"

Tabağıma bakıyorum, iştahım çoktan kaçmış. "Bugünlerde zamanımın çoğunu işim alıyor."

"Çok yazık. Hayattan biraz keyif almalısın." "Hayattan zevk alıyorum."

Mırıldanıyor, şarabını tekrar yudumluyor. "Dizginleri başkasına bırakmak hoşuna gidebilir."

Dizginleri ele almak mı? Bu kelimelerin altında bir kamyon dolusu anlam yatıyor gibi.

Tanrım, ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum.

Tasmalı bir ödül gibi emredeceği bir kadın arayan başka bir Andrew Tate özentisiyle mi karşı karşıyayım?

Belki de bunu cinsel anlamda söylüyordur - kibar bir konuşmanın içine gizlenmiş bir tür baskınlık sapkınlığı.

Ya da belki de her şeyin ve herkesin kendi davulunun ritmine göre dans etmesini isteyen sıradan bir kontrol manyağıdır.

Her neyse, benden bir hayır. Sert, yankılanan bir hayır.

Bu kendimi içine soktuğum tehlikeli bir durum. Onu susturmak istemek ile sözleşmeyi imzalayacak kadar ilgisini çekmeye devam etmek arasında sıkışıp kaldım.

Pahalı yemekler, lüks ortam, beni kazanılacak bir ödölmüşüm gibi izlemesi...
Onun oyununu oynamayacağım.

"Haberleri özömsemek için biraz zamanın olduğuna göre şimdi nasılsın?"

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, omurgam dikleşiyor. "Ne haberi?"

"Hadi ama Bayan Steel. Bana heceletmeyin."

Omuz silkiyorum, neyi kastettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

O eğilir içinde, gözler parıldayan ile bir şey
karanlık ve Bilerek. "Sebring'in nişanı."

Ciğerlerimdeki hava kurşuna dönüşüyor ve parmaklarımın titremesini
gizlemek için şarap kadehimi daha sıkı kavırıyorum. "Sana söyledim. Onun adına
mutluyum."

Tyson bir süre daha beni inceliyor, sırtışı derinleşiyor. "Doğru."

Alex konusunda beni rahat bırakması gerekiyor. "Eğer kaçırdıysan,
Alex'i terk eden *benim*. Tam tersi değil." Yalan değil. Ama
gerçeğin tamamı da değil.

Zırhımda yeni bir çatlak oluşuyor ve bunu görmesine izin veremem.
"Sanırım aradığını buldu."

"Bir sarışın." Eğlenerek mırıldanıyor, ne yaptığını bilen birinin havasıyla
sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sebring'in güzel kadınlara karşı hep bir ilgisi
olmuştur."

Alex bana tercihinin bu olduğunu hiç söylemedi ama sanırım doğruluk payı
olabilir. Celeste bir sarışın.

"Senin gibi biriyle çıkmasına şaşırdım."

Kelimeler bir tokat gibi iniyor, sıcak ve acı. *Senin gibi biri*. Sanki ben
ibretlik bir hikayeymişim *gibi*. Sanki daha azmışım gibi. Tek kullanımlık.

Dişlerimi sıkarak hakareti bir ağız dolusu kırık cam gibi yutuyorum.
"Sanırım kısa bir süreliğine istisna oldum."

Tyson McRae'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Önünde duran
şeyi görememesi ne kadar yazık."

"Alex ve ben farklı şeyler istiyorduk. Aramızdaki ilişki asla yürümezdi."

Yalanlarımın ağırlığı kaburgalarımın baskı yapıyor, boğucu ve kaçınılmaz, ama
soğukkanlılığımı koruyorum. Yapmak zorundayım. Tyson McRae
Bir köpekbalgı gibi ve ihtiyacım olan son şey onun suda kan görmesi. "Bil diye
söylüyorum... Esmerleri tercih ederim."

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, Tyson tek kelime etmeden bardağımı
dolduruyor, reddedemeyeceğim kadar yıpranmış olduğum sıvı merhamet.

Gözleri eğlenceyle dans ediyor, beni izliyor. "İçin, Bayan Steel. Çok gerginsin."

Yarısı boş bardağa bakıyorum, başım şimdiden olması gerekenden daha hafif hissediyor. Beni gevşetmek istediği için mi şarabı zorluyor? Yoksa beni yatağa atmayı umduğu için mi?

Her iki durumda da, aklımı başımda tutacağım. Çünkü Tyson McRae gündemi olmadan hiçbir şey yapmaz. Ve şu anda, planının merkezinde olduğumdan oldukça eminim.

Yemek, sandalyemi geriye itip çantama uzanırken üzerimden tam olarak atamadığım bir gerginlikle sona eriyor. Önce o ayağa kalkıyor, her zamanki centilmenliğiyle bana yardım etmek için elini uzatıyor.

Dışarıda, gece havası kalın ve sıcak, ağır bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tyson McRae yanımda yürüyor, kaldırıma adım attığımızda eli sırtımın alt kısmında duruyor. Bu samimi dokunuş içimde bir huzursuzluk dalgası yaratıyor ama geri çekilmiyorum. Henüz çekmedim.

"Lütfen sizinle arabanıza kadar yürümeme izin verin."

"Teşekkür ederim ama bu gece araba kullanmadım. İçki içeceğimizi biliyordum."

Tyson durur, dudakları bütün gece takındığı o kendinden emin gülümsemeye dönüşmeden önce kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkar. "Seni eve bırakmaktan mutluluk duyarım."

Telefonumu kaldırıp ekrana bakıyorum. "Zaten bir Uber talep ettim. İki dakika uzaklıkta."

Bakışları bana dönmeden önce telefona kayıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Her zamanki gibi verimli."

Sokak lambalarının yumuşak ışıltısı aramızda uzun gölgeler oluşturuyor. Beni izlediğini hissediyorum. Ve sonra yaklaşıyor -çok yaklaşıyor- sesi daha ipeksi, daha samimi bir şeye dönüşüyor.

"Bu gece çok güzelsin," diyor gözleri yüzümde gezinirken.

Ağırlığımı değiştiriyorum, içgüdülerim bana daha fazla boşluk bırakmamı söylüyor.

Biz.

"Teşekkür ederim." Şimdi bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için mükemmel bir zaman.

"Ama bir karışıklık olmasın diye söylüyorum... Bu bir iş ilişkisi. Bir şey aradığım yok. Tüm odağım işimi kurmak ve başka hiçbir şeye ayıracak vaktim yok."

Sırıltısı bozulmuyor. Aksine, derinleşiyor. Sanki reddedilmemi bekliyormuş gibi. Meydan okumayı seviyor gibi.

"Ben çok sabırlı bir adamım, Magnolia."

Bayan Steel değil, Magnolia. Çok samimi. Çok küstahça. Kendisine ait olmayan bir alana adım atmaya çalışıyor ve kendisini bekleyen bir karşılama bulamayacak.

Cevap veremeden farlar kaldırımı süpürüyor ve Uber'imın kaldırımı yanaştığını görüyorum. Rahatlama beni bir gelgit dalgası gibi sarıyor ve bir adım daha geri çekiliyorum.

Yaklaşan arabaya doğru bir el kaldırıyorum. "Bu benim aracım."

"İzin verin." Öne doğru bir adım atarak arabanın kapısını benim için açtı.

"Teşekkür ederim." Arka koltuğa kaydım. "İyi geceler, Bay McRae."

"Bana Ty de."

Eli kapının pervazında, bekliyor. "İyi geceler, Ty."

O kapıyı kapatırken ben arka koltuğa çöküyorum. Geri çekilip arabanın uzaklaşmasını izliyor.

Ona dönüp bakıyorum, nabzım hâlâ hızlı atıyor. Sokak lambalarının ışıltısı altında duruyor, elleri ceplerinde, o lanet sırtış hâlâ dudaklarında, sanki çoktan kazanmış gibi.

Bölüm 19

Manolya Çelik

Ben yer değiştirirken masa sandalyesi gıcırıyor, parmaklarım trackpad'in üzerinde kayarak kumaş örnekleri arasında geziniyor. Güneş ışığı tül perdelerin arasından süzülerek odanın yıpranmış zarafetini aydınlatıyor; solmuş duvar kâğıtları, antika pervazlar, daha iyi günler görmüş ağır ahşap mobilyalar. Otel eski, ama en iyi şekilde; tarih ve potansiyel açısından zengin. Sadece ihtişamını geri kazanması için dikkatli bir ele ihtiyacı var.

Alışkanlığım, binadaki farklı odalardan çalışmak, mekana yerleşmeme izin vermek, onu yeniden şekillendirmeye çalışmadan önce atmosferini özümsemek haline geldi. Bu özel odanın bir ton cazibesi var, ancak katı ve davetkar değil. Kemikler iyi ama hayat eksik. Geri getirmem gereken şey de bu.

Mezurama uzanıyorum, metali karyola çerçevesi boyunca uzatırken koparıyorum ve defterime hızlıca not alıyorum. Kalemim sayfanın üzerinde kayarak ayrıntıları sıralıyor: pelüş yatak takımları, sıcak aydınlatma, koyu lacivert ve fırçalanmış altın vurgular. Klasik ama boğucu değil. Sofistike ama yaşanabilir.

Dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve ruh hali panomda topladığım görselleri inceliyorum. Bu proje bir işten çok daha fazlası; kendimi kanıtlamak ve bu yeni sektörde adımları duyurmak için bir şans.

Kendime her şeyimi kaybetmediğimi hatırlatmak için.

Madonna'nın "Love Don't Live Here Anymore" şarkısının yumuşak uğultusu dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden süzülüyor ve kalemimin defterime sürtünmesiyle karışıyor. Melankolik melodi odayı dolduruyor ve ben tasarımımla ayrıntılarına ince ayar yaparken etrafımı sarıyor.

İşime dalmış bir halde, restore edilmiş panellere karşı nasıl görüneceğini düşünerek renderımdaki bir aksanlı sandalyeyi sürüklüyor ve yerleşimini ayarlıyorum. Otelin tarihi onurlandırılmayı hak ediyor ama aynı zamanda işlevsel de olması gerekiyor. Ruhu olan modern lüks. Ben de bunu hedefliyorum.

Kapı açılıyor ve ben sarsılıyorum, başımı kaldırdığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ty kapı aralığında duruyor, varlığı her zamanki gibi buyurgan.

Koyu renk takım elbise uzun boylu, atletik yapısına uyum sağlıyor, keskin kesimi geniş omuzlarını ve ince belini vurguluyor. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin düğmeleri zahmetsiz bir özgüven izlenimi verecek kadar açık - kontrollü, asla dikkatsiz değil. Şekillendirilmiş ama abartılı olmayan koyu renk saçları, çok iyi taşıdığı kolay kibirine katkıda bulunuyor. Bir de gözleri var; buz mavisi, keskin, değerlendirci, her zaman izleyen.

Yontulmuş bir çene, mükemmel miktarda kırıksıklık ve tek bir kelime bile söylemesine gerek kalmadan dikkat çeken bir duruş.

Takım elbise içinde ne kadar nefes kesici bir kibir gösterisi.

Evet, yakışıklı. Ve bu beni çok sinirlendiriyor. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri adım atıyor... ki öyle.

Kaşlarımı çatarak ona göz kırpıyorum. "Bana ulaşmaya mı çalışıyorsun?"

Masadan telefonumu alıp çeviriyorum. Ekranda ondan gelen birkaç cevapsız arama ve okunmamış mesajlar yanıyor.

Kahretsin. "Özür dilerim. Sanırım kendimi işime kaptırmışım."

Küçümseyen bir el sallayarak kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. "Sorun değil. Sen kendini adamışsın. Benim için sorun değil."

Odaya doğru bir adım daha atıyor, bakışları dizüstü bilgisayarımın ekranı ile yanındaki açık not defteri arasında gidip geliyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Misafir odaları için bir ruh hali panosu oluşturuyorum." Favorilerim arasında gezinerek ona hızlı bir önizleme yapıyorum. "Tasarladığım alanda çalışmayı seviyorum, böylece nihai sonucu gözümde canlandırabiliyorum. Ölçek ve malzeme seçimlerinde yardımcı oluyor ve her şeyin otelin enerjisine uymasını sağlıyor."

Yaklaşıyor. "Peki hangi enerjide karar kıldınız?"

"Orijinal fikrinizi beğendim - zamansız bir zarafet. Otelin tarihi ile modern lüksün bir karışımı." Ona bakıyorum ve ne kadar yakın olduğunu çok geç fark ediyorum.

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, keskin mavi gözleri omurgamdan aşağı bir sıcaklık titreşimi gönderen bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Aramızdaki hava, söylenmemiş bir şeylerle yüklü, uğultulu hissediyor. Kılımı kıpırdatsam burnum çenesinin kenarına değecek kadar yakınız.

"Dediğiniz gibi... insanların geri gelmek isteyeceği bir yer."

Ty'ın gözleri kayıyor ve ağzıma bakıyor. "Amaç bu, değil mi?"

Kokusu etrafımı sardığında varlığını görmezden gelmek imkansız.

Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor ve ondan yayılan sıcaklık havayı daha da sıcak hissettiriyor.

Dizüstü bilgisayarı ona doğru kaydırarak resimler arasında geziniyorum. "Mobilyalar için düşündüğüm şey bu. Zengin döşemeler. Sıcak ahşap tonları. Klasik ama yine de davetkâr hissettirmesini istiyorum. Mesela... koyu konyak rengine, pirinç çivi başlı püsküllü deri koltuklar. Koyu renk maun masalar - biraz oyma detaylı bir şey, otelin bilinen eski işçiliğine bir selam. Ve derin mücevher tonlarında tavandan tabana perdeler hayal ediyorum, öğleden sonra ışığının içeri sızması için o büyük pencereleri çerçeveleyiyor. Eski dünyanın cazibesini korumak ama parlatmak istiyorum. Döndürülmüş ayaklı kadife koltuklar, pençe ayaklı sehpa, yumuşak ve rahat bir ısıltı yayan antika tarzı aplikler düşünün. Yedigâr ve üst düzey bir karışım."

Onaylarcasına başını sallıyor, bakışları bana kaymadan önce ekranda kalıyor. "Bu işte iyisin. Şimdiden hayal edebiliyorum. Ama beni endişelendiren bir şey var."

Başımı kaldırıp bakıyorum, kaşlarım kalkıyor. "Oh?"

Dudakları sırtmaya yakın bir şekilde seğiriyor. "Sana gösterirsem daha kolay olur."

Masadan geri adım atıyor ve yatağa doğru işaret ediyor. "Buraya gel."

Ayağa kalkmadan önce bir an tereddüt ediyorum.

Odayı geçiyor, yatağın ayak ucunda duruyor ve oturmamı işaret ediyor.

Kendimi kenara bırakırken ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Tamam mı?"

"Bu yatağın nesi var söyle bana."

Avuçlarımı yatağa bastırıp parmak uçlarımın altındaki hissi test ediyorum. Sonra ağırlığımı değiştiriyorum ve küçük bir sıçrama yapıyorum. "Bana uymayacak kadar sert."

"Başka ne var?"

Tekrar zıplıyorum ve yatak yayları belirgin bir gıcırtyla itiraz ediyor. Burnumu kırıstırıyorum. "Gürültülü. Misafirler yuvarlandıklarının ya da başka bir şey yaptıklarının tüm kat tarafından duyulmasını istemezler."

Dudakları bir kahkahayı tutuyormuş gibi seğiriyor. "İyi noktaya değindin. Başka ne var?"

Kafamda bir kontrol listesi dönüyor ama hiçbir şey yanlış gelmiyor. Bakışlarımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Emin değilim."

Bir süre beni izliyor, sonra nefes veriyor ve hayal kırıklığına benzeyen bir ifadeyle başını sallıyor. "Dur sana göstereyim."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, hareketi yavaş ve kasıtlı. Nefesim kesiliyor, vücudumdaki her kas kaskatı kesiliyor.

"Bu odayı, bu yatağı... ve sevgilinizin, siz kendi adınızı unutana kadar her parçanıza nasıl tapacağını hayal edin."

Kafamın içinde bir uyarı zili çalıyor ama hareket etmiyorum.

Konuşamıyorum. Elleri dizlerimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor.

"Girebilir miyim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, beyin hücrelerim karışıyor. "Ne yapabilirsin?"

Dudakları köşeden kıvrılıyor. "Sana yataktaki sorunu göstereyim."

Bunun nereye varacağından emin olamadığım için tereddüt ediyorum ama başımı sallıyorum.

"Sakin ol," diyor, sesi alçak ve çıldırtıcı derecede sakın. Elleri dizlerimin üstünden uyluklarımın içlerine doğru kayıyor, gerçekten masum olamayacak kadar dikkatli bir dokunuşla bacaklarımı birbirinden ayırıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama benimle kal ki sana ne demek istediğimi göstereyim."

"Benim sağduyum ortaya çıkmadan önce davanızı savunmak için yaklaşık on saniyeniz var."

"Burada ciddiylim." Daha yakına eğildi, gözleri beni yerime mıhladı. "Beni sevgilin olarak hayal et ve sana oral seks yapıyorum."

Bu da ne böyle?

Mantıklı her parçam gücenmek, bu saçmalığı kapatmak için çılgılık atıyor.

Ama ihanet içten içe kaynıyor çünkü sözleri içimde bir ateş parıltısı yaratıyor.

Tanrım, zihnimden önce bedenimin ona tepki vermesinden nefret ediyorum. "Bundaki sorunu görüyor musun?"

Bununla ilgili bir sürü sorun var. Sadece bir tane değil.

Sıkı kavriyor, avuç içleri tenime karşı sıcak. Aramızdaki boşluk olması gerekenden daha küçük, hava adını koymak istemediğim bir şeyle yüklü.

"Daha açık konuşayım."

Başını eğiyor ve uyluğumun iç kısmına bir öpücük konduruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bunu yaparken bana bakıyor.

Hay sikeyim.

"Şimdi sorunu anladınız mı?"

Sertçe yutkunuyorum, nabzım kulaklarımda çınlıyor. "Yatak çok alçak. Konumlandırmayı... zorlaştırıyor." Sesim utanç verici bir şekilde nefes nefese çıkıyor, sanki aylardır bir erkekle birlikte olmamış bir kadına aitmiş gibi.

Yavaş bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor. "Bingo."

"Konuklarınızın hepsinin diz çökmeyeceğinin farkındasınız, değil mi?"

Gözlerinde karanlık bir şey titreşiyor. "Eğlenceli olanlar olacak. Ve benim gibi bir kadına nasıl bakacağını bilenler."

Lanet olsun biliyordum! Rahibe olmalıydım.

Ayağa kalkmalıyım. Uzaklaşmalıyım. Ona bunun bir iş ilişkisi olduğunu, tehlikeli bir oyuna dönüştürmediğini hatırlatmalıyım. Ama bedenim hareket etmiyor, sağduyu ile tenimde gezinen sıcaklık arasındaki boşlukta donup kalıyor. Bu işe çok ihtiyacım var, ama aramızdaki hava karanlık, inkar edilemez bir şeyle çatırđıyor ve bir parçamın buna bu kadar acımasından nefret ediyorum.

Bu durumu hemen kontrol altına almalıyım. Çok ileri gitmeden önce.

Kahretsin, zaten çok ileri gitti.

Parmakları tenimde esniyor ve sesi alçalıyor, güven dolu. "Ben bir kadına zevk vermekten hoşlanan bir erkeğim. Ve bu konuda çok iyiyim."

Keskin bir nefes boğazımda düğümleniyor. Mantık bana uzaklaşmamı, ona bunun bir iş olduğunu hatırlatmamı haykırıyor. Ama bedenim bana ihanet ediyor, olduğum yerde donup kalıyorum.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun." Gözleri benimkilere kilitleniyor, ağzının kenarından yavaşça bir sırıtma geçiyor. "Eminim tadın çok güzeldir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor.

Bakışları sanki zihninde beni soyuyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Gözlerini kapatabilir ve ben oymuşum gibi davranabilirsin."

Onu.

Midem sıkışıyor. "Ty-"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim için fark etmez."

Parmaklarım altımdaki yatak örtüsüne kıvrılıyor. Bütün sinirlerim geriliyor, uyarılmanın yavaş, hain gümbürtüsü karnımda kıvılcımlar çıkarıyor. Bunu hissetmek istemiyorum. Bunu istemek istemiyorum. Ama biri bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu ve zihnim karşı çıksa bile bedenim zevk almak için can atıyor.

Ty'ın vücudu Alex'inki gibi, bir rugby güç merkezi - uzun, geniş, sağlam kaslar. Acaba beni bu yatağa bastırса aynı hissi verir miydi? Ağırılığı Alex'inki gibi üzerime çöker, beni topraklar, bana hissettirdikleri, hareketleri dışında her şeyi unutturur muydu?

Bu düşünce içimde keskin bir şeyin sarsılmasına neden oluyor. Hayır.

Hiç kimse Alex gibi hissedemez.

Ama Alex benim hayatımda değil.

Ve bir daha asla olmayacak.

Kapının keskin bir şekilde çalınması gerginliği bozar ve ardından boğuk bir ses duyulur. "Oda temizliği."

Ty sessiz bir küfür savuruyor, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor. Gözlerindeki yoğunluk sadece bir saniyeliğine titriyor.

Hareket ediyorum, ayaklarımı itiyorum, boşluk için, çok kalın hissettiren hava için çaresizim.

Kalp atışlarımın yavaşlamasını dileyerek kıyafetlerimi düzeltiyorum. Ty'a dönüp baktığımda hâlâ yatakta oturuyor, çenesi gergin, elleri yumruk olmuş.

"Ben bakarım."

"Lütfen yap. Çünkü bu şekilde kapıya gidemem." İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz.

Kapıyı kırıp açtım. "Merhaba. Hizmete gerek yok, teşekkürler."

Kadın kibarca başını sallıyor ve arabasını koridorda ilerletir, yeni patronunun odada ereksiyon halinde olduğundan habersizdir.

Kapıyı kapatıp nefes veriyorum.

Ben ne yapıyorum böyle? Kafamı toparlamam lazım. Şimdi.

Kapı arkamdan usulca tıkırdıyor. Ty yatağın üzerinde öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış, bakışlarını yere sabitlemiş. Bir kez olsun duruşundaki o acımasız kibir yok oldu.

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Bunu yapmamalıydım."

Mesafemi koruyarak odanın karşısında duruyorum. "Hayır, yapmamalıydın."

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Lanet olsun, Magnolia. Çok güzelsin ve--"

Bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi durur ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirir. "Sebring ne düşünüyordu bilmiyorum. Gitmene izin vermekle aptallık etti."

"Alex'in farklı bir görüşü vardı."

Bu konuda daha kaç kez konuşmak beni kemiklerime kadar kesecek? Ty başını sallıyor. "Bunu asla anlayamayacağım."

Ben de öyle.

Çok yorgunum.

Neyin yanlış gittiğini merak etmekten bıktım.

Her anı, her konuşmayı tekrar etmekten, kaçırdığım gizli bir ipucunu aramaktan bıktım.

Her sabah göğsümde aynı boş ağrıyla uyanmaktan, ne kadar zaman geçerse geçsin hala geçmediğini bilmekten bıktım.

Sadece bitmesini istiyorum-acı, sorular, keşkeler.

"Yatakla ilgili söyledikleriniz doğru. Daha kalın şilteler ve daha uzun karyola çerçeveleri tercih edeceğim." Sanki son on dakika hiç yaşanmamış gibi sesim tamamen işle ilgili.

"Lojistiği anladığınıza sevindim."

Bu ima aramızda asılı kalıyor, ağır ve elektrikli. Bakışlarımı ayırıyorum, dizüstü bilgisayarına dönüyormuş gibi yapıp odaklanıyormuş gibi yapıyorum. Ama ellerim amaçsızca hareket ediyor, zihnim bu konuşmanın neredeyse gittiği yöne çok fazla karışmış durumda. Burada oturup bir kadının zevk almasından gurur duyan sevgililer hakkında konuşamam - özellikle de karşımda oturan adam bu konuda ustalık dersleri verebilecek gibi görünürken.

Aylar önce Alex'le geçirdiğim son geceden beri bunu yaşamamışken olmaz.

Ty ayağa kalkıyor, pantolonunu düzeltiyor. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Burası özel bir yer olacak."

"İşimden memnun kalmanıza sevindim."

Saatini kontrol ediyor ve bana bakıyor. "Gitmem gereken bir yer var."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Numune panosunu bitirdiğimde size ulaşacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

Kapının koluna uzanıyor ama omzunun üzerinden bir bakış atarak tereddüt ediyor. "Sebring'in beni iyi bir şekilde resmetmediğini biliyorum. Sana anlattığı şeyleri ancak hayal edebilirim."

Sessiz bir yanıt olarak kaşlarım çatılıyor, kelimeler dişlerimin arasında kilitli kalıyor.

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Tek söylediğim, bana bir şans verirsen sevinirim. Belki dostlukla başlayabiliriz?"

"Bir tasarımcı-müşteri ilişkisiyle başlayalım ve nasıl gideceğine bakalım."

Başını sallıyor, mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Yeterince adil ama şunu unutma: Eğer fikrini değiştirirsen Sebring'i unutmana seve seve yardım ederim."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Az önce ne oldu öyle?

Bir an kumaş örneklerini inceliyor ve yatak başlıklarını tartışıyordum. Sonra, Ty dizlerinin üzerine çökmüş, yatakların neden daha uzun olması gerektiğini gösteriyordu.

Tabii ki, sadece benim ruh halime bakıp bir gün diyemezdi.

Hayır, bunu sürükleyici, uygulamalı bir deneyim haline getirmek zorundaydı.

Yatak am yalamak için çok alçak. İç tasarım derslerinde bu problem çözme becerisini öğretmiyorlar.

Asıl şaka bana yapıldı. Çünkü bir anlığına - kısacık, umursamaz bir an - kendimi bırakmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeye bıraktım. Teslim olmak. Gözlerimi kapatıp rol yapmak.

Onun Alex olduğunu düşün.

Belki anlamsız bir sevişme yardımcı olabilirdi; acıyı susturmanın, bu sonsuz, içi boş acıdan başka bir şey hissetmenin bir yolu. Ama bu bile imkânsız geliyor. Bedenim dikkatimi dağıtmak için can atıyor olabilir ama kalbim buna hazır değil. Henüz hazır değil.

Bölüm 20

Manolya Çelik

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIM AÇIK, misafir odası panolarını açtım. Görüntüler bana bakıyor ama odaklanamıyorum. Aklım düşünmemem gereken bir şeye takılmış durumda.

Ramak kala oral seks olayından bu yana iki gün geçti. Ty'ın dudaklarının kalçama bastırışını, nefesinin tenimi ısıtışını, ağzı orada gezinirken nabzımın kulaklarımda nasıl gümbürdediğini unutacak kadar uzun değil.

Eğer bu lanet bir karmaşa değilse, tereyağlı bisküvi ile sıcak servis edilir.

Zihnimi kapatmanın bu kadar kolay olmasını dileyerek dizüstü bilgisayarımı kapattım.

çok.

Ty ve ben o zamandan beri konuşmadık. O zamandan beri konuşmadık. çizgiyi aştı. Belki de en iyisi budur. Belki de sessizlik ilerlemenin en iyi yoludur.

Bunun dışında, ilerliyor muyuz? Yoksa tekrar olmasını mı bekliyoruz?

Telefonumun tiz sesi sessizliği yarıyor. Ekrana bakıyorum ve midem sıkışıyor.

Tyson-McRae.

Tereddüt ediyorum, nabzım yükseliyor. Sesli mesaja yönlendirmeliyim. İşleri kolay ve güvenli tutmalıyım.

Ama görünüşe göre, ben gizli bir mazoşistim.

Ne yapıyorum ben?

"Merhaba."

"Günaydın, Magnolia. Nasılsın?" Sesi derin, pürüzsüz, sanki aramızda hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki şu anda konuşmam gereken son kişi o değilmiş gibi.

"Ben iyiyim." Yarım saniye tereddüt ettim. "Biraz çalışıyorum."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Kapalı dizüstü bilgisayarına bakıyorum. "Hâlâ misafir odası tasarımları üzerinde çalışıyoruz. Tarihi Koruma Kurulu'nun sunduğumuz planları onaylamasını beklerken alınması gereken pek çok karar var."

Yalan değil, çalışıyorum. Ama beni tüketen şey bu değil. Zihnim bütün gün Ty ile aramızda olanları anlamaya çalışarak dönüp durdu.

Bana dokunma şekli.

Neredeyse daha ileri gitmesine izin verecektim.

Devam etmesini isteyebileceğim şekilde.

Sert bir çizgi çekmeliydim. Aramıza mesafe koymalıydim. Ama koymadım.

Hala görmedim.

Ve şimdi, her şey normalmiş gibi beni arıyor. Sanki misafir odası 112'de neredeyse kaza yapıp yanmıyormuşuz gibi.

Ty'n sesi beni geri çekiyor. "İşe ara ver ve bu gece benimle dışarı gel. Gitmek istediğim bir galeri açılışı var."

Ne bir arama, ne bir mesaj. Şimdi durup dururken, hiçbir şey olmamış gibi beni galeri açılışına mı çağırıyor?

Hayır demeliyim, bir bahane uydurmalıyım. Ama ben öyle yapmıyorum. "Sanatı seviyorsun, ha?"

"Çok seviyorum ve otel için de biraz almak istiyorum. Yetenekli bir sanatçı. Çalışmalarını beğeneceğinize inanıyorum."

"Sanatçı kim?" "William Bloom."

Vay canına. William Bloom'a ilgi duyması beni şok etti.

Öyle bir tipe benzemiyor. "Çalışmalarını seviyorum." "Onu tanıyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"Bu bir evet mi?"

"Resmi bir etkinlik mi?"

"Evet, öyle. Elbisen var mı?"

Karnım gurulduyor. Sorun elbise değil, bir sürü var. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla. Çoğu Sidney'den, Alex'le geçirdiğim ısıltılı geceler için alındı; ipekle ve onun kollarıyla sarmalanmış, her yönden onun olduğum geceler.

Hafızamı silkeledim. "Bir elbisem var."

Kötü fikir. Kötü fikir. Kötü fikir.

Ama kendi tavsiyelerimi görmezden geldiğimi duyuyorum.
"Kulağa eğlenceli geliyor." "Mükemmel. Seni yedide alırım."
"Hazır olacağım."

Arama bitiyor ve ben telefonuma
bakıyorum. Ne halt ediyorum ben?

Üzerinde çalıştığımız proje için sanat eseri satın almada müşteriye yardımcı oluyorum. Tamamen yasal. Yaptığım şey bu olmalı. Çünkü başka hiçbir cevap kabul edilemez.

Bir motorun alçak gürültüsü sessiz gecede yuvarlanıyor, pürüzsüz ve açık bir şekilde hızlı. Ty, bir dergi kapağına aitmiş gibi görünen bir arabayla yanaşıyor - şık, siyah ve ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla parası olan insanlar için yapılmış. Sadece varlığıyla bile baş döndüren bir araba.

Topuklarım kaldırıma vurarak dışarı çıkarken duruşum mükemmel. Serin bir esinti elbisemin eteğinden yukarı doğru esiyor, çıplak tenime fısıldıyor ama bakışlarımız buluştuğu anda soğukluk kayboluyor.

Gözleri üzerimde geziniyor, yavaş ve telaşsız, okunamayan bir şeyle karanlık. "Kahretsin, sen bir afetsin." Sesindeki sertlik içimde bir dalgalanma yaratıyor.

Kahretsin, sen bir afetsin. Tanrım, bu kelimeleri duymayı özledim.

Yutkunuyorum, elim debriyajımın etrafında sıkışıyor. Aklında ne olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü benim de aklımda.

Sırıtmakla savaşıyorum... ve kaybediyorum. "İyi temizlenmişsiniz

Bay McRae." O da sırtıyor. "İtiraf et. Seksi olduğumu düşünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve kuru bir kahkaha atıyorum. "Dayanılmazsın."

Kıkırdıyor ve yolcu kapısının koluna uzanıyor. "Bu bir Hayır."

Kapıyı kapatırken yanından geçip deri koltuğa kayıyorum. Arkamda.

Şakalaşma umduğum şeyi yaptı - garipliği biraz da olsa giderdi. Ama arabaya yaklaşıp direksiyona geçtiğinde, bir şey kesindi.

Bu gece tehlikeli olacak.

Çünkü Tyson McRae tehlikeli biri.

Müzik arabanın hoparlörlerinden alçak sesle mırıldanıyor, sessizliğin altında sabit bir nabız. Gösterge paneline bakıyorum ve ekrandaki şarkı adını görüyorum. Clams Casino & Imogen Heap'ten "I'm God". Ruhani melodi boşluğu dolduruyor, aramızdaki gerginliğe garip bir tezat oluşturuyor.

"Bu şarkıyı tanımıyorum," diyorum, yarı kendi kendime.

Ty vites değiştiriyor, yola dönmeden önce gözleri bana kayıyor. "Bu hiç şaşırtıcı değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Müzik zevkimi çoktan anladığını mı sanıyorsun?"

Sırıttırıyor ve direksiyona vurarak ritim tutuyor. "Henüz değil. Ama oraya doğru gidiyorum."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi midemi bulandırıyor, ama bunu bir kenara bırakıp pencereden şehrin ışıklarına bakıyorum. Bakışlarım tekrar ona kayıyor.

"William Bloom'un gösterisini nereden duydun?" "Sevdiğim sanatçıları takip ediyorum. Bu sergide olmak suç olurdu. Amerika'ya gidip de onun gösterilerinden birini izlememek olmazdı, özellikle de tam burada, bulunduğum şehirde gerçekleşiyorsa."

Tyson McRae -kendini beğenmiş, öngörülemeyen bir doğa gücü- güzel sanatları takdir ediyor. Şaşırtıcı.

"Onun eserlerinden birine sahibim."

Bana bakıyor, gözlerinde ilgi titreyiyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Birkaç yıl önce satın aldım. Çalışmaları ham. Katmanlı. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sizi daha derin bir seviyede düşünmeye sevk ediyor."

"Buna katılıyorum."

Ty önüne bakıyor ama sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bakışları sürekli bana kayıyor.

Bir çıkış yolu arayan duygu karmaşasından bunalmış bir halde koltuğumda kayıyorum.

Pervasızca, aptalca ama kendimi durduramıyorum. Ya da ağzımı. "Alex'ten neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Ruh hali bir anda değişir.

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ama yüzünde daha karanlık bir şey parlıyor ve midemi bulandırıyor. "Bu işe şimdi mi girmek istiyorsun?"

"Evet. İstiyorum."

Ty sertçe nefes veriyor, elleri direksiyonu kavırıyor. "Hiçbir şeyim olmadan büyüdüm, Magnolia. Hiçbir ayrıcalığım olmadan. Parasız. Güvenlik ağı yok. Sadece hayatta kaldım."

Sesinin altında jilet gibi bir keskinlik var.

"Kıçımı yırttım. Her lanet gün. Herkesten daha çok çalıştım. Sadece yetenek ve cesaretle çabaladım. Ve başardım. Hayalimdeki pozisyonu, şansımı. Ama üçüncüsü Alex içeri girdi ve hiçbir şey olmamış gibi elimden aldı."

Sesindeki acıyı, sözlerinin altında yatan ham kızgınlığı duyuyorum.

"En iyi olmamayı kabul edebilirim, ama mesele şu. Ayrıcalık ve para içinde doğdu. En iyi koçlara sahipti. Doğru takımlar. Uğruna dişimi tırnağıma takıp mücadele etmem gereken her şey ona gümüş tepside sunuldu."

Hayal kırıklığının ardında ateş var, ama onun altında başka bir şey var. Daha derin bir şey.

Ty acı bir kahkaha atar. "Ama sen bunu anlayamazsın." Kaşlarını çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana bakıyor, bakışları değerlendiriyor. "Sıfırdan gelmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Kısa, esprisiz bir kahkaha attım. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece sürmeye devam ediyor, ona yanıldığını kanıtlamamı bekliyor. Ben de öyle yaptım.

"Ailem beni hiç umursamadı. Ben kendimi yetiştirdim. Hiçbir şeyden gelmedim, hiçten daha az şeyden geldim. Sahip olduğu her şey için kıcını yırtarak çalışan tek kişi sen değilsin. O yüzden bana anlamadığımı söyleme."

Ty'ın elleri direksiyonda esnerken sessizlik aramızdaki boşluğu yutuyor. İşlem yaptığını, yeniden ayarladığını hissediyorum.

"Senin ve benim Alex'le olduğundan çok daha fazla ortak noktamız var. Aksini düşündüğüm için özür dilerim."

İlk defa Tyson McRae'yi biraz anlayabilirim.

Galeri, yüksek tavanları, havada süzülen yumuşak klasik müziği ve kültürlü sohbetlerin alçak uğultusuyla kendine has bir dünyadır. Cilalı ahşap ve pahalı şarap kokusu, mekânı sessiz bir sofistikelikle sarıyor.

Ty yanımda yürüyor, elleri ceplerinde, hesaplı bir ilgiyle odayı tarıyor. Kalabalığın arasından geçip, bir salonun önünde durduk.

dikkatimizi çeken ilk parça.

Cesur gölgeler ve keskin kenarlar, boya katmanlarının altında sıkışmış bir hikaye. Başımı eğip inceliyorum.

"Bundaki hareketi seviyorum. Sanırım bu benim en sevdiğim parça."

"Görünmeyen Kraliçe." Ty başını eğerek yaklaşıyor. "Yüzünü göremiyorsun ama vahşi olduğunu söyleyebilirsin. İşte gerçek güç budur. Tüm odaya sahip olmak için mükemmel olmaya gerek yok."

Yanımda ona bakıyorum, bunu söylediğini duyduğuma şaşırdım. Sanattan beklediğimden daha fazla anlıyor. "Aynen öyle."

"Almalı mıyım?"

"Başka bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum. Otel için seçtiğim renkler ve kumaşlarla çevrelenmesi mükemmel olur."

Galeride ilerliyoruz, aynı parçalarda oyalanıyoruz, aynı tarzlara çekiliyoruz. Garip bir farkındalık. Zevklerimiz uyuyor.

"Bu iş için harika bir gözün var." "Bunu senden duymak büyük övgü."

Bazı eserlerde neyi sevdiğimi ve sanatçının ışığı nasıl kullandığını anlatırken beni dinliyor. Dikkati bir an bile dağılmıyor. Sanki söylediğim her kelime önemliymiş gibi tüm vücuduyla beni dinlemesi sinir bozucu.

Eğiliyor, ağzında yarım bir gülümseme oynuyor. "Ruhunu ateşleyen şeylerden bahsederken daha da güzel oluyorsun."

Bu iltifat beklenmedikti. Başımı hafifçe sallayarak geçiştirmeye çalışıyorum ama nabzım bana ihanet ediyor, hızlanıyor.

O otel odasında olanları unutmayacağız. Tam olarak değil. Hala aramızda, yüzeyin altında çatırdıyor, birimizin ona tekrar uzanacak kadar pervasız olmasına cesaret ediyor. Bu -her ne ise- iş değil. Bu felaketle yavaş bir flört ve ikimiz de daha iyisini bilmiyormuşuz gibi oynuyoruz.

Ona sert olması gereken bir bakış atıyorum ama sanırım daha çok şakacı bir bakış gibi geliyor. "İşleri profesyonel tutma konusunda çok kötüsün."

"Cesaretimi kırdığın söylenemez, tatlım." Özür dilermiş gibi bile yapmadan sırtıyor. "Eğer gerçekten durmamı isteseydin, şu anda gülümsüyor olmazdın."

O haklı, ve daha kötüsü? Haklı olduğunu biliyor.

Son tuvalde bir süre daha oyalanıyoruz, ikimiz de artık daha sessiziz, aramızda söylenmemiş bir şey asılı.

Ty boğazını temizliyor ve iş moduna geçerek otel için satın almak istediği parçaları işaret ediyor. Odak noktası keskin ve profesyonel tutuyor, düzenlemeleri hiç aksatmadan halletmeye yardımcı oluyorum.

İşlemler halledildi, imzalar atıldı, her şey sonuçlandırıldı.

Galeriden çıkıyoruz ve ben hâlâ akşamın vızıltısının üzerime yapıştığını hissediyorum. Gece havası berrak, tenimin altında kaynayan sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyor.

"Bu verimli oldu."

"Öyleydi. Benimle geldiğin için teşekkür ederim." "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yanımda yürüyor, eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor. İçimde bir farkındalık dalgası yaratan sessiz, sahiplenici bir dokunuş bu. Geri çekilmeliyim ama çekilmiyorum.

Bir ara sokakta yürümek için dönüyoruz, sessizlik aramızda elle tutulur, kırılmayı bekleyen bir şey gibi uzanıyor. Şehir uzaktan uğulduyor, ama burada, binaların arasındaki loş ışıktaki, başka bir dünya gibi görünüyor.

Sonra durdu.

Ben tepki veremediğim parmakları bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor. Beni iki bina arasındaki dar sokağa çekip sırtımı tuğla duvara dayadığında nefesim kesiliyor, kaba dokusu elbisemin ince kumaşını ısıyor.

Çok yakın. Çok yakın. Aramızdaki hava elektrikleniyor, söylenmemiş, kaçınılmaz bir şeyle uğulduyor.

Gözleri ağızma doğru kayıyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

Nabzım atıyor, bedenim bana ihanet ediyor.

Başımı sallıyorum... çünkü tek bir kelime bile edemiyorum.

Dudakları benimkilere çarpıyor, sahipleniyor, yutuyor. Elleri belimi kavrayıp beni daha da yakınlaştırırken içimdeki sıcaklık artıyor, karnımda kıvrılıyor. Onun içinde eriyorum, vücudunun keskin açılarında, kirli sakalının tenime değen sert sıyrıklarında.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni öpen Tyson McRae değil.

Alex'ti.

Kendi zihnim hainleşiyor, onun dokunuşunu, ağzını, beni kırılabilir bir şeymişim gibi tutuşunu anımsıyor. Ama Ty, Alex değil. Onun dokunuşu farklı, daha sert, daha talepkâr.

Gözlerimi zorla açıyorum ve bakışları benimkilerle kilitleniyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayarak elbisemin eteklerinin altından geçerken gözlerinde karanlık ve okunamayan bir şey titreşiyor.

Parmakları külotuma değiyor ve nefesimi kesen bir kolaylıkla külotumu kenara itiyor. Beni yavaşça, kasıtlı olarak okşarken nefesim kesiliyor. Kontrol edemediğim haince bir tepkiyle bedenim ona doğru yükseliyor.

Dudakları boynumda geziniyor, nefesi tenime değiyor. "Çok güzel," diyor, sesinde adını koyamadığım bir şey var.

İki parmağını içime sokup tam kıvrırken omuzlarına yapışıyorum. Başım tuğlaya yaslanıyor, zevk üzerime çökerken dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyor. Ellerinde parçalanışımı izlerken durmuyor, başka tarafa bakmıyor.

Gerilim kıvrılıyor, sıkılaşıyor ve sonra paramparça oluyor. Ona karşı titriyorum, nefesim kesiliyor, sersemliyorum. Ty parmaklarını yavaşça, kasıtlı olarak benden çekiyor. Ve sonra-

Onları ağzına götürüyor. Tadıma bakıyor.

"Siktir." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Tadın çok tatlı."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Ne halt ettim ben?

Gece havası, söylenmemiş bir şeyle yoğun bir şekilde içeri giriyor. Aramızdaki an, çok sıkı çekilmiş bir tel gibi gergin. Nefes alışım düzensiz, nabzım hâlâ kulaklarımda gümbürdüyor.

Ty sabit duruyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, tepki vermeme bekliyor.

Yapamam. Yapamıyorum. Zihnim bir fırtına, düşünceler dağınık, karışık bir enkazda çarpışıyor.

Hareket etmeliyim. Bir şeyler söylemeliyim. Ama tek yapabildiğim hâlâ içimde zonklayan hazzın tadını çıkarmak, parmaklarının hayaletini içimde hissetmek, olmasına izin verdiğim her şeyin ağırlığını taşımak.

Bir parçam suçluluk duygusuyla hasta oldu. Ama sonra, aynı hızla, onu aşağı itiyorum. Gömüyorum.

Alex'e ihanet etmedim. Benimle olan ilişkisini bitirdi. Başka biriyle birlikte. Başka bir kadınla evleniyor.

Bir tane.

Ona sadakatimi ya da bağlılığımı borçlu değilim. Yine de içimde bir şey bükülüyor, keskin ve acımasız.

Neden geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aşmışım gibi ağrıyor?

Ty beni izliyor, okunmuyor, ama ifadesinde bir şey var - tatmin olmuş, bilmiş bir şey. Bir elini kaldırıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, dokunuşu kasıtlı ve sahiplenici.

"Benimleyken çok fazla düşünmene gerek yok, Mags." Sesi pürüzsüz ve kendinden emin, sanki az önce aramızda olanlardan en ufak bir kuşkusu yokmuş gibi.

Midem sıkışıyor. Çünkü sorun da bu. Düşünmüyordum
Hepsi.

Kendimi bırakıyordum. Ve eğer kendime bu ateşle oynama izni vermeye devam edersem.
yanacak. Belki bugün değil, belki yarın değil ama alevler beni bulacak.

Sertçe yutkunuyorum, geri adım atıyorum, bedenim ısı kaybını protesto ederken bile aramıza mesafe koyuyorum. Sanki az önce olanları silebilecekmişim gibi, sanki beni bu sokağa çekmeden önce olduğum kişi olduğuma kendimi inandırabilecekmişim gibi, elbisemi düzeltirken parmaklarım titriyor.

Ty beni durdurmuyor. Tek kelime bile etmiyor. Sadece izliyor, sırtışı devam ediyor.

Sessizlik uzuyor, beni boğuyor. Zorla
nefes alıyorum. "Gitmeliyiz."

Sırtışı derinleşiyor ama başını sallıyor. "Sen ne dersen Mags."

Geri çekilip bana alan açtı ama olan olmuştu bile. Bana dokunduğu yer hâlâ tenimi yakıyor. Zihnim bana bakışıyla, bana bastırışıyla damgalanmış durumda.

Arabaya doğru yürürken ona bakmıyorum, nabzım hâlâ boğazımda atıyor.

Bu bir hataydı. Ve içten içe başka bir şey daha biliyorum.

Muhtemelen bu son olmayacak.

Dönüş yolu boğucuydu. Sessizlik uzuyor, kalın ve ağır, aramızdaki her santim boşluğu dolduruyor. Ty'ın elleri direksiyonu kavlıyor, duruşu rahat. Ama ben daha iyi biliyorum. Kendini tutması elle tutulur bir şey, aramızdaki gerilime karşı baskı yapıyor.

Zihnim bana ihanet ediyor, ara sokağa geri dönüyorum. Sırtımdaki sert tuğlaya. Parmaklarının elbisemin altından kayarak beni kolaylıkla ayırması. Beni okşayışı, dokunuşu inatçıydı.

Nefesim hızlandı ve bedenim çaresizlik ve istekle ona doğru yükseldi. Çözülüşümü izledi, gözleri gözlerime kilitlenmiş, beni bütünüyle tüketiyordu.

Pencereden şehir ışıklarının bulanıklığına bakarak anıyı uzaklaştırıyorum. Her saniye sonsuzluk gibi.

Bir şey söylemem lazım. Herhangi bir şey. "Amerika'da ne yapıyorsun?"

Sırıttıyor ama gözlerini yoldan ayırmıyor. "Kadınları karanlık sokaklarda sert bir şekilde boşaltmak dışında mı?"

Gözlerimi deviriyorum ama ağzımın kenarı seğiriyor. "Yani neden burada bir otel satın aldınız?"

"Neden olmasın?"

"Ben ciddiym, Ty. Bana sebebini söyle."

"Son bir sezon daha ragbi oynayacağım. Ondan sonra işim bitiyor. Sonsuza kadar." Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana bir bakış attı. "Rugby benim hayatımdı ama başka bir şeye ihtiyacım var. Otel gelecek için bir yatırım."

"Neden Sydney'de bir otel satın almıyorsunuz?"

"Sebring'lere karşı yarışmaya devam edebileyim diye mi? Hayır, onunla işim bitti. Sydney ile işim bitti."

Alex'in ailesinden bahsedilince nabzım atıyor. O ve ben ayrılmış olabiliriz ama Sebring ailesini hâlâ çok önemsiyorum.

"Alex'i yaraladığınızda ne yaptığınızı biliyor muydunuz?"

Kıkırdıyor. "Kariyerini bitirmeye çalışmıyordum... ama tam olarak bitirmemeye de çalışmıyordum. Sadece öyle oldu."

Kızgın olmalıyım. Karavan parkındaki bir kasırga gibi onu parçalamalıyım. Ama benim yok.

Alex'le aramdaki bağ sadece kopmakla kalmadı, bizi kalpsiz bir mesajla bitirdiği anda temiz ve nihai bir şekilde koptu. Eskiden aşkın olduğu bir ekranda buz gibi kelimeler.

Yine de, burada otururken, merak etmekten kendimi alamıyorum.

Eğer bağımız gerçekten koptuysa, neden hala acıyı hissediyorum?

Bölüm 21

Alex Sebring

RESTORAN ÖNÜMÜZDE UZANIYOR. yüksek binaların arasına sıkışmış rahat bir yer, sıcak ışığı sokağa yayılıyor. Girişten içeri girerken, Kye'ı aylardır görmediğim için göğsümde garip bir beklenti ve endişe karışımı bir sarmal oluşuyor.

Kye Bennelong. Eski menajerim, dostum - beni manşetlerin ve istatistiklerin ötesinde tanıyan birkaç kişiden biri. Biz müşteri ve temsilciden daha fazlasıyız; biz dostuz. İçimdeki ateşi ilk o gördü, kariyerimin potansiyelden daha fazlası olması için canla başla mücadele etti. Ve bunun için ona borçluyum.

Restorandaki masaların etrafından dolanırken onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Kolay arkadaşlığı, Kye'ın basit bir bakışla, bir şakayla, ihtiyacım olduğunda kıcıma iyi zamanlanmış bir tekmeyle beni topraklama şekli. Rugby bana bir kariyerden fazlasını verdi; bana geniş bir aile verdi. Peki ya Kye? O bunun büyük bir parçasıydı.

Belki de benzersiz bir anlayışı paylaştığımız içindir -ben Samoa köklerimle, o da Aborijin mirasıyla. Bazı çevrelerde kendimi yabancı gibi hissediyorum, kültürler arasında sıkışıp kaldım, dünyanın benim için belirlediği kalıba asla tam olarak uyamadım. Kye bunu benim açıklamama gerek kalmadan anlıyor. Bir odaya girdiğinizde kanıtlamanız gereken bir şey olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor - eşit kabul edilmek için iki kat daha iyi olmanız gerekiyormuş gibi.

O beni görmeden ben onu fark ediyorum, köşedeki masada oturuyor, telefonuyla konuşurken başı öne eğik, derin sesi yumuşak sohbet uğultusunu bastırıyor. O her zaman hayattan daha büyüktü, herhangi bir odada yüksek bir varlık, kolay bir gülümseme ve duvarları sallayabilecek bir kahkaha.

Hiç değişmemiş; geniş omuzlu, kendine özgü kısa fönlü saç stiline sahip, harika bir takım elbise giymiş.

Kye kafasını kaldırıp beni gördü. Yüzünde sanki hiç zaman geçmemiş gibi geniş ve sıcak bir gülümseme belirliyor.

Telefonunu kulağına dayadı ve her zaman yaptığı gibi, kendisine bir dakika vermesini işaret etti.

"Hayır, bebeğim. Yemin ederim, Alex'le işimiz biter bitmez gidiyorum. Sadece her şeyi benim için *hazır* tut."

Dur.

"Evet, en sevdiğin suşiyi getireceğim."

Dur.

"Somonun omega bilmem ne dolu olduğunu biliyorum. Bebeğim, ben varım, tamam mı?"

Çenesi titriyor ve sabrının son damlasına tutunmaya çalışan bir adamın gergin ifadesini takınıyor.

"Evet, evet, doğru zaman olduğunu biliyorum. Test öyle söyledi."

Kye'in bakışları benimkilere kayıyor, gözlerinde eğlence titreşiyor. "Yakında orada olacağım, tamam mı? Sadece... bir mum falan yak."

Dur.

Yüzüne yavaş bir sırıtiş yayılıyor.

"Şanslıyım."

Başımı sallıyorum, karşısındaki koltuğa kayarken sırtıyorum. Telefonu kapatıyor ve masanın üzerine fırlatıyor. "Evlilik, dostum. Bu çok güzel bir şey."

Kaşlarını çatıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Evliliğin suşi siparişi ve omega bilmem ne ile geldiğini bilmiyordum."

Kye bir elini yüzüne sürerek inliyor. "Bebek sahibi olmaya çalışırken öyle oluyor. Görünüşe göre her şey için mükemmel bir zaman var ve karım bunu çok iyi biliyor. Çubuklara işiyor, çizelgeleri takip ediyor, sıcaklıkları izliyor, aklınıza ne gelirse yapıyor. Ve eğer suşi siparişini berbat edersem, eve gitmeye zahmet etmeyebilirim."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Kye Bennelong'un eli kolu bağlı, gece geç saatlere kadar çalışıp sabah erken saatlerde besleneceği ve bebek bezi değiştireceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Oh, oluyor, dostum. Tam yol ileri. Eşim bana sezon öncesi antrenmanından daha sıkı bir oyun planı uygulatıyor. Ama en azından antrenmanlar eğlenceli."

"Efsanevi Kye Bennelong--yumurtlama çubukları ve suşi teslimatlarına indirgenmiş. Rüwayı yaşıyorsun."

Kye gülüyor, derinden gelen ses aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Evet, neredeyse kırk yaşındayım. Sürdüğü sürece iyi bir koşuydu."

"Harika bir koşu."

Yüz ifadesi daha yumuşak, daha samimi bir hal alıyor. "Gerçek şu ki bunu seviyorum. Koca olmak harika bir şey. Hiçbir şeye değişmem. Baba olmak için sabırsızlanıyorum."

Tanıdığım en çılgın adamlardan biri olan Kye, evliliğe ve aile hayatına sanki oynamak için doğmuş bir rol gibi uyum sağladı.

Peki ya ben? Benim hayatım tam tersi yönde ilerledi.

Gülümsemeye zorluyorum, menüye uzanıp açıyorum ve yüzümden geçen gölgeyi görmemesini umuyorum. "Ajanlık işi yürümezse, en azından doğurganlık takibi konusunda uzman olarak gelecek vaat ediyorsun."

Kye kıkırdar. "O benim, dostum. Birçok yeteneği olan bir adam."

Başımı sallıyorum ama aklım başka yerde, elimden kayıp giden her şeyde. Ama Kye her şeyi çözmüştü; bir eş, kurulmakta olan bir aile, sağlam bir gelecek.

Ve işte buradayım, her zamankinden daha kaybolmuş bir halde.

Bir garsona işaret edip, eski moda içkilerden sipariş etti. Ne istediğimi sormuyor. Sadece hatırlıyor.

Bazı şeyler asla değişmez.

"Ee, neler yapıyorsun? Son duyduğumda lüks otel işinde fırtınalar estiriyor ve güzel bir hayat yaşıyordun."

Omuz silkiyorum, yarım bir gülümseme sunuyorum. "İyi bir hayat yaşamak, bu tartışılır.

İyiydi sanırım. Meşgulüm."

Biz iyi şeyleri beklerken o bir yudum su içiyor. "Yalan söylemekte hep kötüydün, Sebring. Hayatında heyecan verici bir şeyler oluyor mu? Yoksa hep iş, hiç oyun yok mu?"

"Sydney'deki her eski modayı denemek oyun sayılır mı?"

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Kulağa heyecan verici geliyor."

Gözleri yumuşuyor ve her zamanki havasının altında bir endişe görüyorum.

"Özlüyor musun?"

Neyi kastettiğini biliyorum ama aptalı oynuyorum. "Neyi özledin?"

Bana sert bir bakış attı. "Hadi, Sebring. Saha. Oyun.

Acele et."

"Onu her lanet gün özlüyorum."

Kye cevabı zaten biliyormuş gibi başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eski moda içkiler geldi ve Kye hiç vakit kaybetmeden rugby muhabbetine daldı. "Çocukları takip ediyor musun? Sensiz işlerin nasıl gittiğini gördün mü?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Oradan buradan bir şeyler duyuyorum, çoğunlukla da Nate'ten."

"Sana bilgi vereceğim ama bunu gizli tutmalısın." "Elbette."

"Yerine gelen kişi işe yaramıyor."

Bu beklenmedik bir şey. "David'in ondan memnun olduğu izlenimine kapılmıştım."

Başını sallıyor. "Hayır. Çocuğun yetenekli olduğu kesin ama bir Alex Sebring değil."

Gurur ve pişmanlığın garip bir karışımı beni çekiyor. "Peki plan nedir? Onu takas etmek mi istiyorlar?"

Kye başını sallıyor. "Doğru kelime bu."

Midem düğümleniyor. Umursamamalıyım, sormamalıyım ama elimde değil. "Lütfen Tyson McRae'ye baktıklarını söyleme."

Cevap için kendimi hazırlıyorum.

Kye kıkırdıyor. "McRae'yi formanla görmektense kendini yakmayı tercih edersin."

Başımı salladım. "Bu boku kaldıramazdım."

Kye'in ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Sana bakıyorlar."

Sandalyemde arkama yaslanarak kısa bir kahkaha attım. "İyiymiş, dostum." Ama Kye gülmüyor. "Şaka yapmıyorum."

Yüzümdeki mizah ifadesi siliniyor. "Bunun ne anlama geldiğini açıklamana ihtiyacım olacak."

"Onlar istiyorum sen geri. Yönetimin olmuştur konuşuyorduk, ve ilgileniyorlar."

Gözlerimi kırıştırıp sözlerini anlamaya çalışıyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyor. "Yaramın hiç iyileşmediğini hepsi biliyor."

Kye öne doğru eğildi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama ya yapabilseydi? Ya sahadaki günlerin bitmemiş olsaydı?"

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor
Ben

Tehlikeli bir şey, umut.

Kye'a bakıyorum, yüzünde beni kandırdığına dair bir ipucu arıyorum. Ama gözlerinde hiçbir şey yok, sadece kararlı, sarsılmaz bir kesinlik var.

Başımı sallarken ciğerlerimden yavaşça bir nefes çıkıyor. "Bileğin işi bitti. Oyunculuk günlerim sona erdi."

Bunca zaman sonra bile kelimelerin tadı acı. Onları yüksek sesle söylemek kabullenmeyi kolaylaştırmıyor.

Kye'in ifadesi okunamaz. Sonra o sinir bozucu sırtışı yayılıyor. "Ama ya o günler bitmediyse?"

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum. "Beni kaybettin."

"Varsayımsal olarak konuşursak... eğer yaralanma sorun olmasaydı, geri döner miydiniz?"

Hiç tereddüt etmeden. "Elbette geri dönerdim. Asla ayrılmak istemedim. Bunu biliyorsun."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama hayatının aşkıyla karşılaşp karşılaşmadığından emin değildim."

Hayatımın aşkıyla tanıştım. Ve onu kaybettim.

İçimde ne kadar kazanırsam kazanayım, ne kadar yoluma devam edersem edeyim asla dolduramayacağım bir boşluk var. Bazı şeyleri yamayp unutamazsınız. İzlerini o kadar derine kazıyorlar ki, tekrar bütünmüş gibi davranmak yalan söylemek gibi geliyor.

Beni dibe çekmeden önce bu düşünceden sıyrılıyorum. "Geri dönmeme ilgili bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

Sırtıyor, sanki bunu bana söylemek için bekliyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Amerika'da spor tıbbı yaralanmaları konusunda uzmanlaşmış bir doktor var ve Aşıl onarımı konusunda olağanüstü bir yeteneği var."

"Kye-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Beni dinle. Bu adam mucizevi bir işçi. Sporcuları rekor sürede, eskisinden daha güçlü bir şekilde oynamaya geri döndürüyor. Senin sakatlığın kötü olabilir ama imkânsız değil. Sadece senin üzerinde çalışan doğru sağlık ekibi yok."

İçimde bir savaş sürüyor.

Son ameliyat beni iyileştirmedi. Rehabilitasyon, bitmek bilmeyen PT seansları, umut, hiçbirisi yeterli olmadı. Ve tüm bunları tekrar yaşayıp en başa dönme riski beni çok korkutuyor.

"David senden bunu yapmanı istiyor." "David mi?"

"Seni geri istiyor. Kötü bir şekilde."

David sadece takımın sahibi değil, aynı zamanda takımın nabzını tutan kişi. Gerektiğinde acımasız, gerektiğinde sadık. İkinci şansları konfeti gibi etrafa saçmaz. David beni istiyorsa, hala uğruna savaşmaya değer bir şeyim olduğuna inandığı içindir.

"Bunu bir düşün, Alex. Bir şansın daha olabilir." İçimde bir şeyler kıpırdıyor. "Bunu düşünmek zorundayım."

"Konsültasyon için doktora git. En kötü ne olabilir ki?"

"En kötüsü mü? Asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlanmama izin verdim."

Son birkaç yıldır hayatıma hayal kırıklıkları hakim oldu. Bir tane daha yaşamak istemiyorum.

Sonuncusu neredeyse beni öldürüyordu.

Kye'in bakışları yumuşuyor ve bir an için o benim sadece temsilcim değil, eşim oluyor. "En azından her şeyi denediğini bilerek uzaklaşırsın."

Başımı sallıyorum, zihnim şimdiden bir düzine farklı yöne koşuyor. Bu bir şey olabilir... ya da hiçbir şey olmayabilir. Ama Kye'in sözleri göğsümde yankılanıyor, sabit ve acımasız.

Ya hala bir şans varsa?

Kye eski moda sigarasının son demini açıyor. "Bir randevu ayarlamamı ister misin?"

"Sanırım bir konsültasyondan zarar gelmez." Sakin davranıyorum, ama itiraf etmek istediğimden daha sert vuruyor beni.

Kye sırtıyor, saçmalıklarımı anlıyor. "Doğru. Sadece önemsiz bir danışma. Büyütülecek bir şey değil."

Telefonunu çıkarıyor. "Üzerinde çalışmamız gereken bir tarih var mı?" Başımı sallıyorum, cevap çok hızlı geliyor. "Hayır."

Hiçbir şey. Yükümlülük yok. Beni bekleyen kimse yok.

"Claire. Hey, aşkım. Bana bir iyilik yap ve yarın ilk iş Dr. Tate'in ofisini ara ve The Wall için bir konsültasyon ayarla."

Bir an durup dinledikten sonra ekledi: "Dallas'taki Aşıl uzmanı. Öncelikli rezervasyon, Alex'i en kısa sürede ona götürmek için ne gerekiyorsa yapın."

Dallas, Teksas.

Birleşik Devletler.

Kelimeler beni göğsümden vurdu. Teksas Güney'de. Ve Charleston.

Dallas, Charleston'dan ne kadar uzakta?

Çenem sıkıştı, bunu merak ettiğim için bile kendime kızdım. Aylar geçti. Bunu aşmış olmalıydım. Onu geçmiş olmalıydım. Ama Magnolia düşüncelerimden hiç çıkmadı. O hep orada, zihnimin sessiz boşluklarında.

Kye, hayatı çözmüş bir adamın özgüvenini taşıyor. "Üç yıl... Tekrar sağlığına kavuşursan en az o kadar ömrün kaldığını düşünüyorum. Bunu herkes için söyleyemem. Ama sen... sen farklı bir yapıya sahipsin."

Üç yıl.

Uzun zamandır ilk defa içimde bir şeyler kıpırdıyor.

Sahada üç yıl daha. Kalabalığın kükremesi, adrenalın patlaması, en sevdiğim şeyi yapmanın verdiği derin tatmin. Sakatlığımdan beri düşünmeye cesaret edemediğim bir gelecek.

İki yıl oldu. Dönüş yolu kolay olmayacak, hatta acımasız olacak. Her zamankinden daha fazla mücadele etmem, vücudumu uzun zamandır test etmediğim sınırların ötesine itmem gerekecek. Ve o zaman bile, başaracağımın garantisi yok.

Bu fikir içimi kemiriyor, bırakmayı reddediyor. Henüz işimin bitmemiş olma ihtimali.

İçkimin son yudumunu yudumlarken, sanki bir cevap verecekmiş gibi kehribar renkli sıvıya bakıyorum.

Rugby bana bir amaç verecekti, Magnolia'nın geride bıraktığı boşluğun yanı sıra odaklanabileceğim bir şey. Eğer ona sahip olamayacaksam, bu bir sonraki en iyi şey olabilir.

"Bu ameliyatı olacaksın, çalışacaksın ve sahalara geri döneceksin. İnanın bana, tekrar sahaya çıktığınızda diğer her şey unutulup gidecek."

Diğer her şey.

Magnolia.

Beni asla tam olarak terk etmeyen acı.

Gecenin geç saatlerinde, olabileceklerin ağırlığından başka hiçbir şeyle baş başa olmadığım da beni rahatsız eden düşünceler.

Kye'in bana olan sarsılmaz inancı göğsümde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Tekrar oynamak iyi olurdu."

"Tabii ki öyle. Henüz işin bitmedi, Sebring. Bunu biliyorum. Biliyorsun."

Sözlerinin zihnimde dönüp durmasına izin verdim. O haklı. Henüz işim bitmedi.

Şimdilik, sahaya geri dönme ve o heyecanı yaşama düşüncesi bir günü daha atlatmam için yeterli. Geçici olsa bile, hiç yoktan iyidir. Ve şu anda bunu kabul ediyorum.

Bölüm 22

Alex Sebring

DR. HARRISON TATE bilgisayar ekranını inceliyor, gözleri midemi bulandıran bir odaklanmayla ayak bileğimin görüntülerini tarıyor. Büyük monitör yüzüne serin bir parlaklık veriyor ve yüz hatlarına kazınmış konsantrasyon çizgilerini vurguluyor. O dünyanın en iyilerinden biri - insanlar sırf bu koltuğa oturmak için dünyanın dört bir yanından geliyor.

İki gündür Dallas'tayım, birbiri ardına testlerden geçiyorum. Şimdi korktuğum kısım geliyor.

Karar.

Dikkatini bana vermeden önce birkaç tarama daha yapıyor.

"Alex." Ellerini masasının üzerinde birleştirerek nefes verir. "Yaran ilk beklediğimizden daha büyük."

Kelimeler içime bir yıkım topu gibi çarpıyor ama soğukkanlılığımı koruyorum, ellerim kolçakları biraz daha sıkı kavriyor. "Ne kadar kötü?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Yaranın olması gerektiği gibi iyileşmediği çok açık. Geniş bir yara dokusu var ve hizalama bozuk."

Monitörünü çeviriyor ve 3D taramadaki göze çarpan sorunları işaret ediyor, daha önce hatırladığım ama hala anlamadığım birçok tıbbi terimi açıklıyor.

"Bileğiniz bu durumdayken ragbi oynamaya dönme şansınız hiçbir zaman olmadı."

Sözlerinin ağırlığı fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Bir parçam tartışmak, karşı çıkmak, ona çalışkan biri olduğumu ve bunun beni yıldıramayacağını söylemek istiyor. Ama kanıtlar gözümün içine bakıyor.

"Ragbinin zorlu bir spor olduğunu söylememe gerek yok," diyor.

Tutunduğum son umut ipliği de yıprandı ve koptu. Daha iyi bilmeliydim. Bana her şeyin bittiğini ilk söylediklerinde dinlemeliydim.

Benden acı bir kahkaha kaçıyor, içi boş ve boyun eğmiş. "Sanırım geri dönüş yapabileceğimi ummakla aptallık ettim."

"Umut asla aptalca değildir."

Yani buraya kadar. Sydney'e dönüp hayatımın geri kalanında otel işleteceğim - babamın hanedanlığını devralacağım ve kendi hanedanlığımdan vazgeçeceğim.

Gerçek acı veriyor. Rugby sahasındaki zamanım sona erdi. İhtişamlı günlerim vardı ama artık yoklar. Gerçek, bilgisayar ekranında yüksek çözünürlüklü bir netlikle bana bakıyor.

"Bununla birlikte, bunu düzeltebileceğime inanıyorum." Kafamı kaldırdım. "Bekle... Ne?"

Monitörü tekrar çeviriyor ve daha fazla görüntüye tıklıyor. "Beni yanlış anlamayın. Kolay olmayacak. Hasar önemli ve iyileşme süreci zorlu olacak. Ancak doğru cerrahi yaklaşım ve uygun rehabilitasyonla tamamen iyileşebileceğinize inanıyorum."

Ona bakıyorum, yakalamayı bekliyorum. İnce yazı. Kaçınılmaz *ama* her zaman böyle ifadeleri takip eder. "Bana tekrar oynayabileceğimi mi söylüyorsun?"

Başını sallıyor. "Gördüğüm en kötü şeylerden biri ama meydan okumayı severim."

Umdüğüm şey iyi haberdi ama bu inanılmayacak kadar iyi görünüyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nutkum tutuldu."

"Ameliyat sadece ilk adım. Rehabilitasyon sizi daha önce yaptığınız her şeyden daha fazla zorlayacak. Ve eğer kararlı olmazsanız, protokole harfiyen uymazsanız-"

"Kendimi yüzde yüz adadım." Kelimeler ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Sevdiğim spora geri dönmek için en ufak bir şans bile olsa, bunu kabul edeceğim. Hiç tereddüt etmeden. İkinci bir tahmin yok.

Bunu bir daha mahvetmeyeceğim.

Dr. Tate cevabımdan memnun bir şekilde başını sallıyor. "Güzel. Çünkü bu sadece seni ragbiye geri döndürmekle ilgili değil Alex. Ayak bileğinin uzun vadede dayanmasını sağlamakla ilgili. Eğer bunu düzeltmezsek hayatının geri kalanında acı çekeceksin. Sadece maçlarda değil, her gün yürürken, koşarken, hatta uzun süre ayakta dururken bile. Bu da hareket kabiliyetinin azalmasına yol açacak."

Bu tahmini ilk kez duyuyorum. Dallara ve meyvelere gerçek bir tekme.

Bunca zaman sonra, içimde bir şeyler kıpırıyor. Aylardır içinde boğulduğum umutsuz özlem değil, daha keskin bir şey. Daha güçlü. Kaybettiğim kıvılcım.

Ve işte böyle, imkansız olan yeniden gerçek olur.

Dr. Tate birkaç tuşa dokunarak ekranda ayrıntılı bir iyileşme zaman çizelgesi görüntülüyor. "İyileşmenin neye benzediği hakkında konuşalım. Bu hızlı bir çözüm olmayacak. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yapılandırılmış, aşamalı bir yaklaşım izleyeceğiz."

Başımı sallıyorum, gözlerim bana uzattığı taslağı gözden geçiriyor, ancak kelimeler neredeyse anında birbirine karışıyor. Boğazımı temizliyorum, eski içgüdümü bastırıp numara yapıyorum. Bugün olmaz. Geleceğimle ilgili her şey tehlikeyken olmaz.

"Bilin diye söylüyorum, eğer bunu düzgün okumuyormuşum gibi görünüyorsa, umursamadığımdan değil. Bende ciddi bir disleksi var. Okumak benim için her zaman zor olmuştur."

Dr. Tate'in bakışları keskinleşiyor ama yargılayarak değil. Anlayışla. Hızlıca başını sallıyor ve onun yerine açıklamaya başlıyor.

"Ameliyat sonrası ilk altı hafta alçıda ya da botla minimum ağırlık taşıyarak geçireceksiniz. Ardından, önümüzdeki birkaç ay boyunca hareketlilik ve güce odaklanarak sizi tekrar ayağa kaldıracamız. Altı ayın sonunda daha spora özgü antrenmanlara başlayacaksınız - koşu, kontrollü egzersizler, çeviklik çalışmaları. Tam temaslı oyun mu? Oynayabilmeniz için dokuz ila on iki ay arasında bir süreye ihtiyacınız var."

Dokuz ila on iki ay. Hayatımın bütün bir yılı rehabilitasyonla, her gün uyanmakla ve garantisi olmayan bir şey için savaşmakla geçecek.

"Bu uzun bir yol, ancak çalışırsanız eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönebilirsiniz."

"Ya acele edersem?"

Bana sert bir bakış attı. "Acele *etme*. Tabii her şeyi tekrar mahvetme riskini almak istemiyorsan."

Gerçekler ortaya çıkıyor. Bu sadece sahalara geri dönmekle ilgili değil. Bunu doğru şekilde yapmakla, ulaşamayacağımı düşündüğüm bir gelecek için kendime en iyi şans vermemle ilgili.

"Acı gerçek... başarı olasılığı nedir?"

"Kararlı olun, talimatlarıma uyun ve şansınızın çok yüksek olduğunu söyleyebilirim. En az yüzde doksan."

Göğsümde umut alevleniyor.

Cehennem gibi olacak. Ama neredeyse üç yıldır ilk kez, ileriye doğru bir yol varmış gibi hissediyorum.

"Bunun için imza atarken zorlanabileceğiniz koşullar var."

Tamam, işte başlıyoruz.

"Ameliyat sonrası ilk on iki hafta Dallas'ta kalmalısınız. İstisna yok. İyileşmenizin başarısı uygun terapiyi yapmanıza bağlı. Bu görevi ekibimden başka kimseye vermem."

On iki hafta. Evden uzakta üç ay. Bir an için bu sayının yerleşmesine izin verdim.

Burada tek başıma olmak ürkütücü ama başka ne seçeneğim var ki?

"Kabul edilmesi gereken çok şey var. İşlemek için zamana ihtiyacınız varsa, çalışanlarınızla görüşün."

"Zamana ihtiyacım yok. Mümkün olan en kısa sürede halledelim."

Tate'in yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirir. "Pekâlâ. Asistanıma sizi programa almasını söyleyeceğim."

Öne doğru kayıyorum, kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bunu ne kadar çabuk yapabiliriz?"

Dikkatini bilgisayarına verir ve birkaç tıklama yapar. "Görünüşe göre sizi önümüzdeki hafta alabilirim."

Gelecek hafta. Başımı sallıyorum, bu olasılığı zihnimde evirip çeviriyorum. Kafamı toparlamak ve yarım kalmış işleri tamamlamak için yeterli bir süre.

Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Bu kolay olmayacak. Ama buna değecek o."

Klinikten umuttan daha ağır bir yükü ayrılıyorum. Kliniğe uğradıktan sonra Otelden çantamı alıp doğruca havaalanına gidiyorum.

Jet motorlarının uğultusu kabini dolduruyor, düşük, sabit bir titreşim göğsümde dolaşıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, Dallas'ın altımda küçülmesini izliyorum, içimdeki beklenti canlanıyor.

Önümdeki yol farklı görünüyor. Ancak uçak yükseldikçe, daha karanlık düşünceler kalbimin etrafını sarıyor. Hiçbir ameliyat, hiçbir mucize düzeltme, hala kırık olan parçamı iyileştiremez.

Kendime ikinci kez düşünmek için zaman tanımadan dahili telefonun düğmesine basıyorum. "Planlarda bir değişiklik oldu."

Bir çatırtı, sonra pilotun sesi kesiliyor. "Evet, Bay Sebring?" "Onun yerine Charleston'a gidiyoruz."

Bir sessizlik. Sonra, "Charleston. Anlaşıldı. Uçuş planını ayarlamak için bir dakikaya ihtiyacım olacak."

Charleston.

Magnolia.

Kapanış.

Kendi kendime söylediğim yalan bu - bunun cevapları almakla ilgili olduğu ve böylece nihayet hayatıma devam edebileceğim.

Terapistim bir keresinde bana kapanışın geçmişı düzeltmekle değil, onunla yaşamının bir yolunu bulmakla ilgili olduğunu söylemişti. Belki de bu doğrudur. Belki de onu son bir kez görmeliyim. Kendi ağzından duymalıyım.

Çünkü bunu yapmazsam, sonsuza dek bu arafta sıkışıp kalacağım - iyileşme ile kalp kırıklığı arasında bir yerde.

Ve bu şekilde yaşanmaz.

Bölüm 23

Alex Sebring

Özel jetin tekerlekleri yumuşak bir sarsıntıyla yere iniyor ve tanıdık olmayan Charleston silueti pencerenin ötesine uzanıyor.

Magnolia'nın numarasını çevirirken telefonum her zamankinden daha ağır çalıyor. Bir kez çaldı ve doğrudan sesli mesaja düştü.

Hey. Şehre geldim. Seni görmem gerek. Önemli bir konu.

Mesaj gönderiliyor ama okundu bilgisi yok. Yazdığını gösteren noktalar yok. Sadece sessizlik.

Tekrar deniyorum.

Lütfen. Sadece beş dakikanızı ayırın. Tek istediğim bu.

Hala bir şey yok.

Mesajlar orada durmaya devam ediyor, okunmamış, bana ters ters bakıyor. Ve artık hiç şüphe yok - beni engelledi. Aylar önce şüphelenmediğimden değil.

Magnolia hakkında bir şey var, hiçbir şeyi yarım yapmaz. Gitmemi istediğine karar verdiğinde, geri dönmeyeceğimden emin oldu.

Telefonumu cebime soktum. "Lanet olsun! Bunca yolu başka bir barikata çarpmak için gelmedim."

Başka seçeneğim olmadığı için çantamı alıp bekleyen taksiye doğru ilerliyorum. Arka koltuğa kayarak şoföre onu bulabileceğim tek yer olan Soul Sync'in adresini veriyorum.

Charleston sokaklarını arşınlarken, şehrin etrafımda gelişmesini izliyorum - karmaşık demir işçiliği balkonları olan renkli binalar, ılık esintide sallanan ağaçlarla kaplı arnavut kaldırım sokaklar. Pitoresk, Magnolia'nın gelişeceği türden bir yer, cazibe ve eski dünya zarafetiyle dolu.

Ama şu anda, beni buraya geldiğim şeyden uzak tutan güzel bir labirent.
için.

Yavaşça nefes alıyorum, taksi giderken parmaklarımı dizime vuruyorum.
Soul Sync'in ofisine yanaşıyor. Dışarı ıkıyorum, binaya bakıyorum, nabzım
kulaklarımda ınılıyor. Aradan aylar geçti ama şimdi burada dururken sanki hiç
zaman geçmemiş gibi hissediyorum, sanki o gittiğinde olduğum yerdeyim.

Onu tekrar görme düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor, söylenmemiş her şeyin
ağırlığı üzerime kyor. Bir yanım tek kelime etmeme izin verecek mi diye
merak ediyor. Yoksa beni görür görmez dönüp gidecek mi?

Belki de yapmalı. Kafayı yemiş durumdayım, kaybettiğimden beri daha da
kötü oldum.

Onu.

Ama başka bir parçam - daha yüksek sesle, daha çaresizce -
bundan bir şeyler çıkarabilirim umuduyla.

Bir dakika.

Bir sohbet.

Olanları anlamlandırmak için bir şans.

Boğazımı tırmalayan sinirleri bastırmak için omuzlarımı yuvarlıyorum.
Artık geri dnemem. Ne olursa olsun, bununla yzleşeceğim.

Soul Sync'e adımıımı attığımda, Charleston'ın yoğun sıcağından kurtulmuş
gibi serin bir klima sesi duyuyorum. Lobi Sydney'dekine benzer şekilde şık ve
modern. Bir an için zamanda geri gitmişim gibi hissediyorum.

Bir adım daha atamadan, resepsiyon masasının arkasından parlak, neşeli bir
ses sesleniyor.

"Bakın kim gelmiş: Julius Caesar."

Sese doğru döndüm ve işte oradaydı - Sydney'deki aynı müşteri uzmanı
temsilcisi. "Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz."

Nabzım hızlanıyor ama kibarca başımı sallıyorum. "Evet. Düşündüm ki
içeri."

Başını eğiyor, gözleri keskin ve meraklı. "Anladığım kadarıyla buraya
Magnolia?"

Magnolia ve beni biliyor. Bu çok kötü.

Midem bulanıyor. "Onu görebilir miyim?"

Gülümsemesi kayıyor ve bu bana bir şeylerin ters gittiğini söylemeye yetiyor. Olacaklardan hoşlanmayacağım.

Gözlerindeki sıcaklık azalıyor. "Üzgünüm ama bu mümkün değil."

Sesini alçaltmadan önce duraksıyor, lobiye göz gezdiriyor. "Magnolia artık burada çalışmıyor."

Kalbim sıkışıyor, ağır ve kesin - bu hayal ettiğimden de kötü. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç ay önce."

Tam o sırada beni kesti.

Müşteri uzman temsilcisine bakıyorum, yüz ifadesinde bir açıklama arıyorum, ama şimdi tamamen cılalı bir profesyonellik sergiliyor, hizmet gülümsemesi yine yerinde.

"Neden?" Sesi çok yanlıştır -çok çiğ, çok açık- ama şimdi geri çekemiyorum.

Yüzünde bir sempati ifadesi beliriyor. "Bunu tartışmaya yetkim yok. Ama sanırım cevabı zaten biliyorsunuz."

Tek bir açıklaması var ve o da göğsüme kurşun bir ağırlık gibi çöküyor.

Ben.

Magnolia'nın çok sevdiği ve uğruna çok çalıştığı işini kaybetmesinin sebebi benim. Aylar önce gömdüğümü sandığım suçluluk duygusu her zamankinden daha keskin bir şekilde geri geliyor.

Bu tür şeyler her zaman bir şekilde ortaya çıkar. Doğru kulaklara fısıldanır, birkaç fazla tesadüf sıraya girer. Celeste'e çenesini kapalı tutması için ödediğim müstehcen miktardaki paraya rağmen, bir şekilde kızımı korumaya yetmiyordu.

Hayal kırıklığı derimin altında kaynıyor. "Sadece Magnolia ile konuşmam gerekiyor."

Ona nasıl ulaşabilirim?"

Profesyonelliği kıpırdamıyor ama gözlerinde bir şey var.

-Merhamet, belki. "Korkarım bu konuda size yardımcı olamam."

"Lütfen. Sydney'e dönüyorum ve onu görmeden önce git."

Bir an tereddüt etti ve ben de pes edeceğini düşündüm. Ama sonra başını sallıyor, yüz ifadesi özür diler bir hal alıyor. "Soul Sync'in gizlilik politikası katıdır. Kıpırdama payı yok."

Sesi daha yumuşak bir tona düşüyor. "İnsanlar kuralları çiğnediğinde neler olduğunu gördüm ve işimi riske atamam. Lütfen benden bunu yapmamı istemeyin, hatta

çok sevdiğim Magnolia için."

Hayatımı sikeyim.

"Anlıyorum. Ama onu görmeden Amerika'dan ayrılmak bir seçenek değil." "Özür dilerim."

"O hayatına devam ediyor, onun hayatına müdahale etmek için burada değilim. Sadece gözlerinin içine bakıp aylar önce söylemem gereken şeyi söylemek için bir şansa ihtiyacım var."

En hafif gülümsemesini sunuyor. "Umarım onu bulur ve ikinizin de iyiliği için söylenmesi gerekeni söylersiniz."

Daha yakına eğiliyor, sesi alçak. "Bugün Perşembe. Charleston'da Elevate Aerial Arts adında harika bir hava dansı stüdyosu var. Her Perşembe saat altıda ders veriyorlar."

Neden bahsediyor bu kız? "Teşekkürler, ama ilgilenmiyorum."

Dudakları eğlenceye benzeyen bir şeyle seğiriyor. "Bu akşam saat altıda bir bakmalısın. Elevate Aerial Arts. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Saatine bakıyor, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Saat neredeyse beş ve stüdyo şehrin öbür ucunda. Acele etsen iyi olur."

Ona bakıyorum, farkına varıyorum. Bir kez başımı sallıyorum, söylenmemiş sözlerin ağırlığı aramızda asılı kalıyor. "Doğru. Önerin için teşekkürler."

Ayrılmak için döndüğümde, sesi beni takip ediyor, şimdi daha yumuşak. "Ne olursa olsun, biz Sydney'deyken biriyle görüştüğünü hepimiz biliyorduk."

Donup kaldım, ayaklarım olduğum yere sabitlendi.

"Aşıktı ve bu çok açıktı. O kadar mutluydu ki. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Eve dönmek istemiyordu; kalbini elinde tutan birini geride bıraktığı çok açıktı."

Göğsüme donuk bir ağrı yerleşiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallayarak küçük, sempatik bir gülümseme sunuyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kapıyı itip Charleston'ın yapış yapış sıcağına adım atmadan önce başımla onu onaylıyorum.

Magnolia bu kadar mutluysa, biz nasıl bu hale geldik?

Bölüm 24

Alex Sebring

DANS STÜDYOSU'NUN tuğla cephesi, Charleston'ın sakın bir ara sokağındaki tarihi binaların arasına karışıyor. Kapının yanındaki küçük pirinç levhada Elevate Aerial Arts yazıyor.

Öğrenciler yastıklı büyük bir minderin kenarlarında toplanmış, bakışları yukarı doğru sabitlenmiş. Geniş ipekler tavandan kalın, basamaklı beyaz tabakalar halinde sarkıyor, uzunlukları minderle buluştukları yerde havuzlanıyor.

Bir kadın görüş alanıma giriyor. "Kimi izlemek için buradasınız?"

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. "İzlemek mi?"

"Hangi öğrenciyi görmeye geldiniz?"

"Magnolia Steel."

Kadının gözleri tanıyarak açılıyor ve odanın ortasında asılı duran ipeklere doğru başını sallayarak matı işaret ediyor. "Tam zamanında geldiniz. Sırada Magnolia'nın gösterisi var."

Onu aramak için stüdyoyu tararken nabzım bir çentik atıyor.

Amerikalı güzelim burada, stüdyonun karşısında, tavandan sarkan ipeklerin yanında duruyor.

Magnolia, ciğerlerimdeki havayı dışarı atan sessiz bir zarafetle hareket ediyor. Tanrı'ya şükür beni henüz görmedi. Kendimi toparlamak, göğsümü tırmalayan ağrıyla nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Üzerinde beyaz bir bluz ve her çizgisini ve kıvrımını saran bir yoga pantolonu var. Saçları başının tepesinde bir topuz haline getirilmiş, gevşek tutamlar yüzünü çerçevelemek için kaçıyor.

Her zaman güzeldi ama şimdi ipeğe sarınmış ve beyaza bürünmüş haliyle bir kadından çok saf ışıktan oyulmuş bir meleğe benziyor.

Benim meleğim.

Ya da en azından öyleydi.

Sertçe yutkunuyorum, onu parça parça içime çekerken yumruklarım iki yanımda kenetleniyor. Onun her santimi kaybettiklerimin acı verici bir hatırlatıcısı. Onun görüntüsü

Bir çekiç gibi vuruyor, kilitli tutmak için çok uğraştığım içimdeki yeri çatlatıyor.

Bir an için buraya gelmenin bir hata olup olmadığını, onu tekrar görmenin beni daha da parçalayıp parçalamayacağını merak ediyorum. Ama cevabı biliyorum.

Onu görmek
zorundayım. Beni
mahvedecek olsa bile.

Hoparlörlerin yumuşak uğultusu canlanıyor ve onun rutini başlıyor. Tanıdık bir melodi stüdyoda süzülüyor, geçmişten gelen bir hayalet gibi etrafımı sarıyor. Allure ve 112'den "All Cried Out".

Bu şarkıyı biliyorum. Çalma listesinde var. Aylardır bu müziği dinliyorum, onun için ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum.

Bu şarkıyı şimdi dinlemek karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Her nota cerrahi bir hassasiyetle içime işliyor, yara izi kaldığını düşündüğüm yerleri oyuyor.

Evren benimle dalga geçmeye devam ediyor.

Performansı başlıyor ve kendini beyaz ipeklere sararak zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. O tırmanırken göğsümde huzursuzluk kıvrılıyor.

Magnolia ipekleri kavriyor ve uçmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Onu izlerken vücudumdaki tüm kaslar geriliyor, gözümü bile kırpmaya korkuyorum.

Arkamdan gelen yumuşak bir konuşma kulaklarıma doğru ilerliyor. "Altmış yaşında bir kadının müzik zevkine sahip."

"Onun şarkılarını seviyorum. Her zaman arkasında bir anlam olan bir şarkı seçer. Onu izlemeyi seviyorum. Uçan zarif bir balerin gibi görünüyor."

"Evet, hüznü şarkılarla dans eden bir balerin."

"Sanırım ona üzücü bir şey oldu."

"Kesinlikle. Birinin onu kirlettiğini söyleyebilirsin."

Magnolia bir dansçının rahatlığıyla kendini ipeklere sarıyor, vücudu kumaşın üzerinde ağırlıksız. Etrafımdaki dünya donuklaşıyor, ama sınıf arkadaşlarının sözlerinin acısı göğsümde demir atıyor.

*Sanırım ona üzücü bir şey oldu. Birinin
onu kirlettiğini söyleyebilirsin.*

Magnolia sanki bunun için doğmuş gibi hareket ediyor; ipekler vücudunun etrafında kıvrılıp bükülürken her hareketi kusursuz. Beyaz kumaş uzuvlarına yapışıyor, mükemmel bir senkronizasyon içinde sarılıp açılıyor, her hareket güç ve zarafetin bir karışımı. Eğiliyor ve geriniyor, her uzanışı nefes kesici bir kontrol ve zarafet gösterisi, başka yöne bakmak imkansız.

Ayakları tekrar minderle buluştuğunda koşmaya başlıyor. Kesintisiz bir hareketle sıçırıyor ve adımlarının ortasında ipeği yakalıyor. Kumaş beline dolanıyor ve kollarını iki yana açıp geriye yaslanırken onu mükemmel bir çemberin içinde döndürüyor. Hareket zahmetsiz, momentum onu rüzgârı yakalayan bir kuş gibi taşıyor, ağırlıksız ve özgür. Bir an için uçuyormuş gibi görünüyor.

Bir bacağını ipeğe doluyor, kollarını başının üzerine kaldırarak dönüyor, çok basit, çok güvenli görünmesini sağlayan zahmetsiz bir kolaylıkla yukarı doğru spiral çiziyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Tek bir yanlış adım, bir odak kayması, ve o aşağı düşecek.

Yumruklarım iki yanımda kenetleniyor, gerginlik göğsümde sıkılaşıyor ve o tutuşunu bırakıp vücudunun ani bir düşüşle aşağı yuvarlanmasına izin veriyor. Hava keskin bir nefesle ciğerlerimi terk ediyor, midem de onunla birlikte düşüyor.

İpekler onu son anda yakalıyor ve hafif bir salınım ile düşüşünü durduruyor. Kolektif bir soluk stüdyoda yankılanıyor ve bunu mekânı dolduran bir alkış patlaması izliyor.

Kıpırdayamıyorum, kalbim boğazımda düğümlendi.

Magnolia bir süre daha asılı kalıyor, başı geriye eğik, gözleri kapalı, yüz hatlarını yumuşatan dingin bir ifade. Bunu zahmetsizce yapıyor.

Çok güzel.

Tehlikeli.

Gösterisi bitiyor ve ben dışarı çıkıyorum, kapının hemen ötesindeki duvara yaslanıp onu bekliyorum. Dakikalar geçiyor, her biri bir öncekinden daha uzun sürüyor ve içime şüphe düşüyor.

Ya başka bir yoldan kaçtıysa?

Tam endişe kök salmışken kapı açılır. Gecenin içine adım atar, yanındaki adamın söylediği bir şeye güler. Adam onun alanında çok rahat. Onun yanında rahatça yürümesi, kolunun tanıdık bir şekilde onunkine değmesi, ona doğru attığı gülümseme, hepsi dişlerimi geriyor.

Bu o mu?

Hayatına devam ettiği herif bu mu?

Çenem kenetleniyor, ellerim yanlarımda toplanıyor ve göğsüme acı bir kenar yerleşiyor.

Bundan

hoşlanmadım.

Hem de hiç.

Magnolia'nın gözleri kalkıyor, bakışlarımız kilitleniyor ve her şey değişiyor. Gülümsemesi ve kahkahası ölüyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Dudakları aralanıyor ve o ela gözleri şaşkınlıkla açılıyor... sonra bir şeyle kısılıyor.

Neymiş o? Şok mu? Kızgınlık mı? İkisinden de biraz mı?

Adımlarının ortasında durup bana bakıyor. Bir anlığına, daha yumuşak bir şey gördüğüme yemin edebilirim -özlem gibi bir şey- ama görüldüğü kadar çabuk kayboluyor.

Aramıza bakıyor, kaşları çatılıyor. "Her şey yolunda mı, Mags?" Mags.

Bundan ben de nefret ediyorum.

Magnolia göz kırpmıyor, ifadesi düz bir hal alıyor. "Evet. O sadece eskiden tanıdığım biri."

Lanet olsun. Bu acıttı.

Birkaç adım ötede durur, kolları çarpışmaya hazırlanır gibi gövdesini sarar. "Alex."

Başımı sallıyorum, ellerimi ne yapacağımı bilemeden ceplerime sokuyorum. "Magnolia."

Sınıf arkadaşı onun bir adım gerisinde duruyor, gözleri tenis maçı izliyormuş gibi aramızda gidip geliyor.

"Seninle konuşmam gerek."

Kaşları kalkıyor ve bir an için sadece bana bakıyor. "Yani *şimdi* konuşmak mı istiyorsun?"

Ses tonu keskin, derimin altına işleyen ve kızıştıran bir şeyle kenarlı. Sanki sessizliğe bürünen, iz bırakmadan ortadan kaybolan kişinin *ben olduğumu* ima ediyor.

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor ama onu bastırıyorum. "Aylardır sizinle konuşmak istiyordum."

Gözlerini devirerek esprisiz bir kahkaha atıyor. "*Doğru*. Bunu göstermek için çok komik bir yöntemin var."

Gözlerimi kırpmıştım, sözlerindeki acılık beni şaşırtıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor, çenesi gergin. "Biliyor musun? Bu konuda endişelenme. Sen hiç endişelenmedin ki."

Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Bana bu konuda endişelenmememi söyleme."

Her şeyden sonra olmaz."

Gözleri öfkeyle parlayarak benimkilere döndü. "Buraya gelmeye ya da bana bunu söylemeye cüret ettiğine inanamıyorum."

Sözleri tokat gibi indi. Beni serbest bırakan *kendisiyken* nasıl oluyor da kızgın olan o oluyor?

Ne oluyor lan burada? Bu benim

Magnolia'm değil.

Sanki başka biriyle konuşuyor gibiyim.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, bana meydan okuyor.

Bakışlarım yarım saniyeliğine düşüyor - zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamak için yeterli bir süre. Ona verdiğim kolyeyi takmıyor. Asla çıkarmayacağını söylediği kolye.

Kalbimin tam ortasına keskin bir sızı saplandı. Neden hâlâ onu takmasını umduğumu bilmiyorum.

"Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Magnolia'nın dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Elleri titriyor ama omuzlarını dikleştiriyor, gözlerinde yanan meydan okumayla bakışlarımla yüzleşiyor. "Elbette. Havayı temizleyelim ki suçluluk duymadan hayatına devam edebilesin."

Adam aramıza giriyor, duruşu sert, sanki bir tehditmişim gibi beni ondan uzak tutuyor. "İyi misin?"

Magnolia'nın ifadesi onun için yumuşar. "Ben iyiyim Colton."

Colton buna ikna olmuş gibi görünmüyor. Ben de ikna olmadım. "Emin

misin? Çünkü iyi görünmüyorsun."

Bakışları bana kayıyor, duruşu gerekirse bu konuda bir şeyler yapmaya hazır olmuş gibi sertleşiyor.

Sanki.

Bir bakışta onu ölçüp biçiyorum. Onun yanında ben savaş için yaratılmış gibi görünüyorum, o ise yoga dersine giderken yolunu kaybetmiş gibi.

O çok güzel. Ve sarışın. Onun tipi değil.

Ama belki de tipi değişmiştir.

Gözleri bana kayıyor, cam gibi keskin. "Bana zarar vermeyecek... en azından *fiziksel* olarak."

Gözleri yine üzerimde geziniyor, çerçevemde bir saniye fazla kalıyor. İhtimalleri tarttığı ve onlardan hoşlanmadığı açık. Yine de başıyla onaylıyor.

"Bana ihtiyacın olursa numaram sende var."

Ona lanet bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler, Colton."

Sanki korunması gereken bir tehditmişim gibi hakkımda konuşmalarını izlemek beni kızdırıyor. Sanki gölgelerde gizlenen kötü adam benmişim gibi.

onu incitmek için. Bir zamanlar, onu güvende tutacağına inandığı kişi bendim. Bir zamanlar bana her fırtınada sığınağı benmişim gibi bakardı.

Şimdi de kurtarılması gereken tehdit ben mi oldum?

Magnolia çenesini park etmiş arabalara doğru salladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Sessizlik ve gerginlikle dolu bir yolculuk için kendimi hazırlıyor, sinirlerimi şimdiden çelikleştiriyorum. Ama hayır. Vites değiştirdiği anda telefonu hoparlörlere bağlanıyor ve müzik neredeyse anında arabayı dolduruyor.

Tabii ki müzik var. Bu Magnolia. Hiçbir zaman sessizce oturan biri olmadı.

"How Could an Angel Break My Heart "ın açılış notaları arabanın içinde süzülüyor. Elleri direksiyonun etrafında sıkılaşıyor, omurgası sertleşiyor, sonra uzanıp sesi kapatıyor. Hiç düşünmeden düğmeye uzandım ve tekrar açtım.

"Bunu sevdim." "Ne

zamandan beri?"

"*Thinking About Big Guy* çalma listesinde ilk duyduğum andan beri." Bana bakmıyor, tek kelime etmiyor.

Ama sokak lambaları yüzüne vurduğunda görüyorum; hızlı hızlı göz kırpışını, gergin ağzını, saklamak için çok uğraştığı gözyaşlarını.

Ve bu beni cesaretlendiriyor. Çünkü o gözyaşlarının ne anlama geldiğini anlıyorum. O iyi değil.

Ve ben de değilim.

Bölüm 25

Alex Sebring

DAİRE KAPISI arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve anahtarlarını kapının yanındaki masanın üzerinde duran küçük bir kâseye atıyor. Etrafıma bakıyorum, Magnolia'nın dokunuşuyla işaretlenmiş alanın her santimi. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama bir şekilde tanıdık geliyor, sanki hep bildiğim bir yere adım atıyormuşum gibi.

Onun gibi kokuyor, o gittikten uzun süre sonra yatağıma sinen o yumuşak, kadınsı koku. İtiraf etmek istediğimden daha fazla kafamı karıştırıyor.

Tek kelime etmeden çantamı omzumdan çekip fermuarını açıyorum ve deri ciltli dergiyi çıkarıp sehpanın üzerine fırlatıyorum. Yumuşak bir gümbürtü odada beklediğimden daha yüksek sesle yankılanıyor.

"Bunu geri isteyebileceğini düşündüm. Harika bir kurgu eseri. Yayınlamalısın."

Gözleri günlüğe kayarken durgunlaşıyor, gözlerinde bir şey titreşiyor. O da ne? Acı mı?

Hayır, olamaz.

Çenesini kaldırıyor, dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrılıyor. "Bu sonunda okumaya başladığın anlamına mı geliyor?"

"Okudum. Bitirmek için her şeyimi verdim ama bitirdim."

Kollarını kavuştururken çenesi titriyor. "Kalbimin bir parçasını sana vermek senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm."

Hayır, bunu kötü adammışım gibi benim üzerime yıkmasına izin vermeyeceğim. "Bende ciddi disleksi var."

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak yere bakıyorum, gözleriyle buluşamıyorum. Utanç içeri sızıyor, aynı eski güvensizlikler yüzeye doğru tırmanıyor. "Bana verdiğin gün hepsini okumak istedim. Ama yapamadım çünkü yapamıyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve itiraf etmekten nefret ettiğim kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Otuz üç lanet olası yaşında bile hâlâ bir cümleyi okumakta zorlanıyorum."

"Alex." Sesindeki yumuşaklık beni neredeyse çözüyor. "Bilmiyordum."

"Çünkü senden sakladım." Omuz silkiyorum, sanki okuma bozukluğu hayatımı her gün şekillendiren bir şey değilmiş gibi önemsiz göstermeye çalışıyorum.

Beni inceliyor. "Neden bana söylemedin?"

"Mecbur kalmadıkça kimseye söylemem." İçimden mizahsız bir kıkırdama geçiyor ve başımı sallıyorum. "Artık bir önemi yok, değil mi?"

"Ben sıradan biri değildim." Sesi çatallaşıyor ve boğazını temizliyor. "En azından ben öyle sanıyordum."

Günlük aramızda duruyor, eskiden olduğumuz her şeyin somut bir hatırlatıcısı.

-Kaybettiğimiz her şey. Ve bu beni öldürüyor.

Magnolia'ya sırtımı dönüyorum... çünkü ona bakmak çok acı veriyor.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, her şeyi içine çekiyor. Dairesi tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyor; her ayrıntısıyla zarif, onu onun yapan bir sıcaklık var. Sofistike ama her köşesinde onun izi var.

Tam Magnolia'lık.

Bir de fotoğraflar var, düzinelerce. Bazıları çerçeve içinde, diğerleri masasının yanındaki tel ızgaraya tutturulmuş. Magnolia ile Violet, ikisi de gülüyor, kolları yılların dostluğunu anlatırcasına birbirlerine sarılmış. Magnolia tanımadığım bir grup kadınla, hepsi dans kıyafetleri içinde, poz veriyorlar ve gülümsüyorlar.

Ama beni en çok etkileyen bizim resmimiz. Ben ve Magnolia.

Birlikte.

Sydney'de çekilmiş bir fotoğrafımız; kolumun altına girmiş, sanki aya asılmışım gibi sırtıyor. O günü hatırlıyorum, söylediğim saçma bir şeye nasıl güldüğünü, iki kez düşünmeden başının üstünü nasıl öptüğümü.

Ne tür bir erkek kız arkadaşının ya da seks arkadaşının böyle bir fotoğrafı açıkta tutmasına izin verir? Ne tür bir erkek eski sevgilisini sürekli hatırlamaktan rahatsız olmaz?

Odak noktam değişiyor ve o zaman onu görüyorum; köşede bir sepet, rulo haline getirilmiş Samoa hasırlarıyla dolu, bir tanesi yarım kalmış ve dokumayı yarıda bırakmış gibi kenarından sarkıyor. Yanında, Samoa ve kültürü hakkında kitaplarla dolu bir raf. Adaların bir haritası duvarda asılı, etrafı da dekorasyondan ibaret olamayacak kadar özel küçük eserlerle çevrili.

Bir adım daha yaklaşıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bütün bunlar da ne?" Sessizce bana bakıyor.

"Söyle bana, Magnolia."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerim paspasın üzerindeki karmaşık desenlerde, elleriyle yaptığı özenli dikişlerde geziniyor. "Bilmiyorum."

Kafam karıştı.

Parmakları yarım kalmış paspasın üzerinde değerli bir şeymiş gibi geziniyor. "Sevdiğim adamın kültürüne kendimi kaptırmıştım."

Çok sevdim. Geçmiş zaman.

Eli dokuma tellerin üzerinde düzleşiyor. "Bu senin doğum günün için bir hediye olacaktı. Çünkü Samoa kültüründe, birine kendi ellerinle yaptığın bir hasır verdiğinde, bu sadece bir hediye değildir. Kendinden bir parçadır - kutsal bir şey, sadece gerçekten önemli olduğunda verdiğin bir şey."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Bunun ağırlığı, özeni, anlamı çok fazla.

Acıtıyor.

Magnolia boğazını temizler. "Bir içkiye ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Kısa bir kahkaha attım, dikkatim dağıldığı için rahatlamıştım. "Evet. Ne içiyorsan iki tane alayım." Ağzımın kenarının kalkmasına izin vererek gözleriyle buluşuyorum. "Benimki üç olsun."

Köşedeki bar arabasına doğru dönmeden önce dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bu buluşma uzun bir içkiyi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Understatement."

Zarif ve kasıtlı bir şekilde hareket ediyor, bir şişe burbon çıkarıyor ve malzemeleri alıyor. Aşinalık - ölçme, karıştırma ve pratik bir kolaylıkla dökme şekli - beni doğrudan yattaki o güne geri götürüyor.

Bana içkiyi uzatırken buz bardağa çarpıyor, parmakları benimkilere değiyor. Bu hafif, geçici temas bile içimde bir sarsıntı yaratıyor, ona dokunmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyor.

"Tam istediğiniz gibi eski moda."

Kehribar rengi sıvı boğazımda yanarak ilerliyor. "Hâlâ içtiklerimin en iyisi."

Hâlâ sahip olduklarımın en iyisi.

"Hâlâ o özel dokunuşa sahip olduğumu duyduğuma sevindim." Sessizce oturduk, ikimiz de yudumladık.

İkimiz de kaçınıyoruz.

İçki kolay içiliyor, çok kolay. Bardağı tekrar devirmeden önce yanık zar zor fark ediliyor, olması gerekenden daha hızlı boşaltıyorum. Ama siktir et. Her şeyden sonra, bunu hak ettim. Son yudum sertçe vuruyor ve boş bardağı donuk bir gümbürtüyle yere bırakıyorum.

Magnolia kaşlarını çatar. "Onu çarpmışsın."

Arkama yaslanıp ellerimi saçlarımin tepesinde gezdiriyorum. "Uzun bir gün." İçkisine bakarak onaylarcasına mırıldanıyor. "Uzun bir gün mü? Cehennem gibi,

Uzun bir altı ay oldu."

Bununla ne demek istediğinden emin değilim, ama benim için ne anlama geldiği konusunda kafam karışık değil - onu tenimden, zihnimden, ruhumdan silmeye çalıştığım ve her seferinde başarısız olduğum altı uzun lanet ay.

"En azından mutlu musun?"

Magnolia başını kaldırıyor, gözleri keskin bir şeyle kısılıyor... öfkeye çok benzeyen bir şeyle. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Öne doğru kayıyorum, dirseklerim dizlerime gömülüyor. "Neden sormayayım ki?" Bana ters ters bakıyor. "Nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Çünkü kararları veren sendin. Hayatına devam ettin, bağılıktan kurtuldun, tam da istediğin gibi."

Gözleri genişliyor, inançsızlığı öfkeye yakın bir şeye dönüşüyor. İçkisini sert bir şangırtıyla yere çarpıyor ve derinlerde bir yere çarparak içimdeki her şeyi sıkılaştıran bir kaş çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ben hayatıma devam etmedim. Azıcık bile."

Beynim karmakarışık, bu konuşmanın parçalanmış parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

Eğer hayatına devam etmediyse, tüm bunlar ne içindi? Kendimi kaybettim.

Sanki iki farklı dil konuşuyoruz - iki farklı hikâye yaşıyoruz - ve ilk defa artık neyin gerçek olduğundan emin değilim.

"Mutlu *musun*?" Magnolia kelimeleri keskin ve acı bir şekilde tükürüyor, gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir öfkeyle parlıyor.

"Mutlu muyum?" Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyorum, ses boğazımı tırmalıyor. "Nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Çünkü istediğini aldın!" Hayal kırıklığının şiddetiyle göğsü kabarıyor, omuzları geriliyor ve titriyor.

"Ne istediğimi sanıyorsun?!"

"*Doğru kişiyi* buldun. Evleniyorsun... ve eminim bir ev dolusu mükemmel küçük Samoalı bebek çok uzakta olmayacak. Tebrikler."

Sözleri beni bir yük treni gibi çarptı. "Bunu nereden çıkardın bilmiyorum ama bu doğru değil. Yakınından bile geçmiyor."

Aramıza dağılan parçalara bir anlam veremiyorum ama bir şeyden hemen emin oluyorum: Biri onu bana karşı zehirlemiş.

"Evleneceğimi sana kim söyledi?" Hiç tereddüt etmeden. "Tyson McRae."

İsim bana bir yıkım topu gibi çarpıyor, içimi boşaltıyor ve aynı zamanda beni aydınlatıyor.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor, vücudumdaki her kas geriliyor, öfkem artıyor.

"O herifle ne zaman konuştun?"

"O benim müşterim. Onunla neredeyse her gün konuşuyorum." "Neyiniz?"

İçinde bulunduğum ruh halini tarif edecek kelime yok. "O piçle mi çalışıyorsun?"

"Benim bir işletmem var ve o benim müşterim. *Tek* müşterim. Onun sayesinde kiram ödeniyor ve masamda yemek var."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek ayağa fırlıyorum ve duyduklarımı anlamaya çalışıyorum.

Bu bir tesadüf değil. Tyson McRae, Magnolia'nın hayatına rastgele girmedi, bir tasarımcıya ihtiyacı vardı. Hayır, bunun her yerinde hesaplama yazıyor.

Burada bazı pislikler dönüyor.

"Tyson'ın benden ne kadar nefret ettiğini söylemiştim. Benim hakkımda ağzından çıkan herhangi bir şeye nasıl inanabilirsin?"

Dudaklarından bir fısıltı dökülüyor - "Kahretsin" - o kadar yumuşak ki kulaklarımdaki uğultudan neredeyse duymuyorum. Gözlerini sıkarak kapatıyor, sanki az önce yaptığını fark ettiği hatayı engellemeye çalışıyor. Titrek bir nefes alıyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde öfke gitmiş, yerini çığ ve acıyan bir şey almıştı.

"Kimseyle evlenmiyor musun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

Titreyen parmaklarıyla ağzını kapatıyor, bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibi benimkilere kilitleniyor. "Aman Tanrım, Alex."

Artık görüyor. Gerçeği biliyor.

Burada duruyoruz, ikimiz de yıpranmışız, ikimiz de hamız ve bir şekilde aynı hikayenin parçası değiliz.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ondan gelen son mesaja gidiyorum.
"Bu ayrılık mesajını bana sen mi gönderdin?"

Telefonumu aldı, gözleri büyüdü. "Bunu sana ben göndermedim."

Bok daha da derinleşmeye devam ediyor.

"Bu mesajı görür görmez seni aradım. Seni binlerce kez aramış olmalıyım, Magnolia. Cevap vermedin. Her seferinde varsayılan sesli mesaja yönlendirdi. Mesajlarıma cevap yok, hiçbir şey yok. Ortadan kayboldun."

"Oh lanet olsun." Pişmanlığın bir yüzü olsaydı, bu olurdu. "Seni engelledim." İnançsızlık içimden taşıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

Çantasından telefonunu çıkarır ve okumaya başlar. "Bu ilişki benim için yürümüyor. Bunu düşünmek için zamanım oldu ve bazı kararlar aldım. Her gece yatağında bir kadına ihtiyacım var. Cinsel dürtülerim aramızdaki mesafeyi kaldıramıyor. Eğer bu ilişkiyi şimdi bitirmezsem, seni aldatmış olacağım ve seni bu şekilde incitmek istemiyorum. Eş olabilecek bir kadına ihtiyacım var. Ve bu sen değilsin. Beni bir daha arama ya da mesaj atma. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Bu ilişki bitmiştir."

Telefonundan başını kaldırıyor, sesi titriyor. "Seni aradım. Defalarca. O mesajı aldıktan sonra beni engellediğin belliydi. Ben de seni geri engelledim."

Bunu yapacağıma nasıl inanabilir? "O mesajı ben göndermedim. Milyon yıl geçse de sana asla böyle şeyler söylemem. Ve seni asla engellemedim."

Gülüşü kısa ve acı. "Cevap vermeyince ofisinizi aradım. Courtney bana telefonlarıma cevap vermeyeceğini söyledi."

Midem bulanıyor. "Courtney mi söyledi bunu sana?"

Başını sallıyor. "Evet. Ve bu konuda da hiç kibar değildi. Ondan sonra... Seni sonsuza dek engelledim."

Kahrolası Courtney. Neyin peşinde bu? Leilani'ye onun hakkında haklı olduğunu söylemem gerektiği için çok kızgınım.

"Ona senin telefonlarını bağlamamasını hiç söylemedim. Bir kere bile."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor ve telefonunu karıştırıp titreyen parmaklarıyla kilidini açıyor. "Engelini kaldırıyorum ve seni h e m e n arıyorum."

Gergin bir sessizlik içinde dinliyoruz.

Zil çalmıyor. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Ayrılık mesajını aldıktan sonra böyle yapmaya başladı."

Bir elimi saçlarımda gezdirip inliyorum. "Tekrar söyleyeyim favori, sana ayrılık mesajı göndermedim ya da seni engellemedim."

Gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde çiğ bir şeyler parlıyor.

Bir an için bir şey titriyor -yumuşak bir şey- ve ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçiyor. Fazla değil ama yakaladım. Ve bir anın o şeridinde, değişimi görüyorum - onun beni hala tanıyan kısmını.

Duygularını bastırmak için gözlerini kırıştırıyor ama artık çok geç. Çoktan görmüştüm.

"Bana engellenmiş numaralarını göster."

Telefonumu ona uzattım, dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. "Bu benim numaram... engellendi." Sesi son kelimede çatlıyor ve bu beni iliklerime kadar etkiliyor.

"Bunu ben yapmadım." Sesim sert, çaresiz. "Sana yemin ederim. Bunun nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Geniş ve yaralı gözlerini benimkilere dikti.

"Bana telefonundaki bağlantımı göster."

Hiç tereddüt etmeden telefonumu uzatıyorum, ona tam erişim sunuyorum - saklayacak bir şeyim olmadığının kanıtı. Hiç vakit kaybetmeden rehberime giriyor, elleri hala titriyor olsa da parmakları emin.

Bir süre sonra sertleşiyor. "Alex... isminin altında kayıtlı olan numara benim değil."

Damarlarımda buz dolaşiyor. "Ne? Öyle olmalı."

Ekranı bana doğru çevirdi. "Bu bir ABD numarası bile değil... Avustralya numarası."

Ekрана bakıyorum, zihnim gördüklerimi anlamlandırmak için yarışıyor. "Numaranı değiştirmedim."

"Birisi yaptı."

Aramıza kalın, şaşkın bir sessizlik yerleşiyor.

Magnolia'nın eli telefonu sıkıca kavrayıp bana bakarken sesi çatallaşiyor. "Numaram engellendiği için sana ulaşamadım. Ve seni engellememiş olsaydım bile, yine de bana ulaşamazdın - çünkü bunu her kim yaptıysa telefonundaki numaramı değiştirmiş."

Tüm ağırlığı bir heyelan gibi üzerime çöküyor-şiddetli, durdurulamaz.

Biri bunu yaptı, planladı, parçalanmamızı istedi.

"Bu bir teknoloji hatası değil. Birisi birbirimizi kaybetmemizi sağladı. Hayatınıza ve telefonunuza erişimi olan biri."

Parçalar acımasız bir netlikle yerine oturuyor ve öfke sıcak ve keskin bir şekilde derimin altında geziniyor. "Evet. Yaptılar."

Gözleri aydınlanmaya çok benzeyen bir şeyle açılıyor. "Birisi e-postalarını Celeste'e sızdırmış. Mesajlarına da erişmiş olmaları mantıklı."

"Kişisel asistanımdan kurtuldum. O gittikten çok sonra mesajlar gelirdi." Onun hakkında yanılıyor muydum? E-postaları sızdığını inkar ettiğinde doğruyu mu söylüyordu?

Boğazımda keskin bir acı yükseliyor. "Mesajlarım iş bilgisayarım ile senkronize oluyor. Eğer biri girdiyse, ayrılık mesajını göndermiş olabilir."

Magnolia başını sallıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "İletişim numaramı değiştirmek için gerçek telefonunuza erişmeleri gerekirdi. Numarayı değiştirdikten sonra her şeyi kontrol ettiler. Benden gelmiş gibi görünen mesajlar gönderebilirler ve sana hiç yazmadığım mesajlar gönderebilirler."

O haklı. En kötüsü de ne? Benim dikkatsizliğim onların işini kolaylaştırdı.

Ben telefonuna yapışmış bir adam değilim. Masamda, Courtney'nin masasında, konferans odasında, dinlenme odasında bırakırım. Daha geçen hafta, biz bulana kadar bir gün boyunca kayıptı.

Kendimden nefret etmek derimin altında kaynıyor. Her şeyi çok kolaylaştırdım. Çok güveniyordum, dikkatim çok dağınıktı. Ve şimdi tek yapabildiğim burada oturup olmasına izin verdiğim şeyin enkazıyla yüzleşmek.

"Kilit açıkken birinin onu alması ve numaranızı değiştirmesi zor olmazdı."

Gerçeklik çöküyor, suçluluk duygusu derinlere işliyor.

"Numaranı hiç kontrol etmedim. Hiç aklıma gelmedi. Kahretsin, favorim-" Sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. "Numaranı ezberlemedim, o yüzden bakmış olsam bile biri değiştirdiğinde fark etmezdim."

"Ben de seninkini hiç ezberlemedim. Buna gerek yoktu çünkü telefonumda kayıtlı bir numaran vardı. Bugünlerde insanlar bunu yapmıyor, bu yüzden kendini üzme."

Belki de değil ama suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Yanlış insanlara güvendim. Ve şimdi enkazın içinde, kaybettiğimiz her şeyin parçalarını eleyerek duruyoruz.

"Hayatında bunu bize kim yapmış olabilir?"

"Aklıma iki kişi geliyor-Celeste ve Tyson. Ama görünüşe göre Courtney de bir rol oynamış. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Uzun bir an boyunca tek yaptığı ellerine bakmak oluyor, sanki ihtiyacı olan kelimeler avuçlarının çizgilerinde bir yerlerde saklanıyormuş gibi.

"Alex." Adımı söylediğinde sesi çatlıyor. "Sana izin vermedim git."

Kalbim yeniden kırıldı. "Ben de gitmene izin vermedim."

Yerlerde volta atıyor, birbirimizin sınırlarını zorluyor ve eski yaralar. Şimdi, koltukta yan yana, kaçacak yer kalmadı.

İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Orada öylece oturur, kaybettiğimiz her şeyin ağırlığına kapılırsınız - aylarca süren kalp ağrısı, öfke, kafa karışıklığı - hepsi de birinin çarpık müdahalesi yüzünden.

Magnolia'yı ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve eğer mümkünse, onu şimdi daha da çok seviyorum. Belki de onsuz bir hayatın neye benzediğini tecrübe ettiğim içindir ve biliyorum ki bunu bir daha yaşayamam.

Ama gerçeği bilmem gerek.

Çıkarken soru boğazımı yakıyor. "McRae ile aranızda neler oluyor?"

Onun adını duyunca tüm vücudu geriliyor. "Tyson McRae şu anda konuşmak istediğim son şey."

Kanım damarlarımda kükrüyor. "Ben de bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Ama o şerefsiz bıçağı çevirme zevkini tattırmayacağım. Bana doğruyu söyle, onu becerdin mi?"

Başını geriye atıyor. "Hayır, Alex! Onu becermedim."

Rahatlama, şiddetli ve hızlı bir şekilde içime çarpıyor ama öfke de peşinden geliyor. "Denedi mi?"

Tereddütü kanımı dondurmaya yetiyor. "Ne olduğunu bilmem gerek."

Magnolia'nın elleri kucığında birbirine dolanıyor. "Aramızda hiçbir şey olmadı dersem yalan söylemiş olurum."

Öfke derimin altında kabarıyor, sıcak ve kontrol edilemez.

"Fuuuck!" Yumruğum yanımdaki mindere çarpıp kanepenin iskeletini sarsarken kelime boğazımdan yırtılıyor.

Magnolia sarsılır. "Çok özür dilerim! İlişkimizin bittiğini ve senin başka biriyle hayatına devam ettiğini sanıyordum. Tyson bana öyle söyledi. Bir de benim açımdan düşünün. Bir gün benden ayrıldığını sanmıştım.

Mümkün olan en acımasız yollarla. Ve sen bana defalarca bir eş ve aile istediğini söyledin. Ona inanmamam için hiçbir sebep yoktu."

Aramızda hiçbir şey olmadı. Tek doğru cevap bu. Tekrar nefes almamı sağlayacak tek cevap. Ama şimdi zihnim lanet bir savaş alanı, görmeden duramadığım görüntülerle dolu bir savaş bölgesi.

Sikeyim.

"Aranızda ne oldu?"

Ağzını açıyor ama bir elimi kaldırıp sözünü kesiyorum, pişmanlık boğazımda düğümlenmeye başlamış bile. "Bunu duyabilir miyim bilmiyorum."

İçimi bir öfke dalgası kaplıyor ve daha farkına bile varmadan ayağa kalkıp kafese kapatılmış bir hayvan gibi oturma odasında volta atmaya başlıyorum. "Şu anda Charleston'da mı? Çünkü eğer öyleyse, onu geberteceğim."

"Sıraya girmeniz gerekecek."

Magnolia kanepeyi iter, kırılmış, öfkeli adımlarla bar arabasına doğru ilerler. Kendine bir içki daha doldurur -ağır, umursamaz- ve uzun bir yudumda geri fırlatır. Bardak keskin bir çınlamayla arabaya çarpıyor. "Aklından ne geçiyordu? *Tyson McRae*?" Kelimeleri yırtıp çığ ve öfkeli. "İlişkimiz bitmiş olsa bile, onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Sana ondan bahsetmiştim."

"Müşterilere ihtiyacım vardı, Alex. Şirketimi yeni açmıştım. Bir ton para gidiyor ve hiçbir şey gelmiyordu. O düzenli bir maaş çekiydi."

Sesi titriyor ama geri adım atmıyor. Lafı dolandırmıyor. İkimizin de uğraşmak istemediği bir bandajı yırtar gibi açıkça ortaya koyuyor.

"Her zaman paran vardı. Hiç bir sabah uyandığında finansal güvenceni kaybetmedin. Benim güvenlik ağım gitmişti. Dağılma lüksüm yoktu. Korkmuştum."

Korktuğunu itiraf ettiğini duymak beni bu gece her şeyden daha çok etkiledi. Magnolia Steel eğilmiyor. Parçalanmaz. Her zaman yardım istemeden dünyanın yükünü sırtında taşıyabilecek kadar güçlü olmuştur. Kırılganlık kolay takındığı bir şey değildir.

Ve bunu görmeme izin vermesi beni cesaretlendiriyor.

"Savunmasız olduğun anda üzerine çullandı ve bundan faydalandı. Çünkü onun yaptığı bu Magnolia. Yaptığı tek şey bu, insanlara zarar vermek."

Bunun için benden nefret edebilir ama etmek zorunda kalacak. Çünkü onu korumak her zaman barışı korumaktan önce gelecektir.

"Onunla işiniz bitti. Anlaşmayı bozmanın sana neye mal olacağı umurumda değil. Bitti artık. Bitti! Ve eğer bu konuda bir şey söylersem, onu bir daha asla görmeyeceksin."

Kelimeler ağzımdan tereddütsüz, kesin ve mutlak bir şekilde çıkıyor. Zirvede ve umurumda değil.

Ama bunları söylerken bile Magnolia'yı tanıyorum. O bağımsız ve öfkeli biri ve ona işini nasıl yürüteceğini söylememden memnun olmayacaktır.

İyi bir nedenim olmadan bunu ona asla yapmazdım. Başkasının karar vermesine izin vermeyecek kadar çok şey başardı. Ama bu kontrolle ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili.

Ve tehdit yüzsüz bir risk değil, Tyson-acımasız-sikici- McRae.

Magnolia kiminle uğraştığını bilmiyor. Yaptığı hesaplı hamleleri, her zaman uzun vadeli oynamasını görmüyor. Ama ben biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum ve pençelerini Magnolia'nın daha da derinlerine batırmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Doğruluyor, çenesi kalkıyor ama arkasında ateş yok, gerçek bir meydan okuma yok. Sadece içimde derinlerde bir şeyleri çarpıtan sessiz bir teslimiyet.

"Birkaç konuda açık olalım. Bu *benim* işim. *Benim* kararım. *I* karar verin."

Bir vuruş.

"Ve artık onunla çalışmamayı seçiyorum. Bana yalan söyledi. Bunu yapan bir müşteriyle ilerleyemem."

Magnolia Steel hiçbir zaman baskıya boyun eğen bir kadın olmadı, benden bile. Ama bu sefer itiraz etmedi.

"Onu asla kabul etmemeliydim. Ama her şey etrafınızda parçalandığında, çaresizlik sizi aptallaştırır."

"Sen yapman gerekeni yaptın. Soul Sync'ten sonra kendin için bir şeyler inşa etmeye çalışıyordun... her şey dağıldıktan sonra... benim yüzümden."

Göğsümde ezici bir basınç oluşuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Tenim çok sıkı hissediyor. Kafam çok dolu. Kalbim sanki kaçmak için kaburgalarımı kırmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor.

Her şeyin ağırlığı - kaybettiklerimiz, keşfedemediklerimiz - çok fazla, üzerime baskı yapıyor, beni tamamen yarmakla tehdit ediyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Magnolia kafasını kaldırıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Ne?"

Sesindeki panik beni bir bıçak gibi kesiyor.

"Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmış, gözleri ham bir şeyle parlıyor. Çaresiz bir şeyle. "Hayır, birbirimizi daha yeni bulduk. Ayrılamazsın. Şimdi olmaz, Alex."

İçim parçalanıyor. Adımı kırık bir şekilde söylemesi sanki kalbini bana tekrar veriyormuş gibi hissettiriyor. Ve ben onu düzgün tutamayacak kadar güçsüzüm.

Nefes alamıyorum.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, uzun süredir suyun altındaymışım gibi nefes alıyorum. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Şu anda bir anlam ifade etmediğinin farkındayım. Ama sana yemin ederim, geri döneceğim."

Bir sonraki nefeste boğuluyorum. "Nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var."

Gözlerini kırıştırıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor, vücudu kendini zor tutuyormuş gibi titriyor. "Alex-"

Burada kalamam. Kalırsam, paramparça olurum.

Kapıya doğru dönüyorum, ayaklarım ağırlaşıyor, ciğerlerim yanıyor. "Alex... nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ne zaman dönüyorsun?"

Bir ömür gibi gelen bir sessizlik.

"Bilmiyorum."

Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapandığı anda dışarıdaki duvara yaslanıyorum, bir elimle kendimi destekliyorum, alnım serin yüzeye dayanıyor. Göğsüm tüm bunların gücüyle kabarıyor - öfke, kalp kırıklığı,...

Aşk.

Her zaman sevgi.

Şimdi bile, her şey parçalanıyormuş gibi hissederken, o kısım asla dalgalanıyor.

Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Nefes almak ve oraya geri dönecek kadar güçlü olmak için bir dakika

-Ona.

Çünkü Magnolia Steel'den uzaklaşmak hiçbir zaman bir seçenek olmadı. O zaman değildi.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

Bölüm 26

Manolya Çelik

SESSİZLİK BOĞUCU.

Dairemin ortasında donmuş bir halde durmuş, Alex'in çıktığı kapıya bakıyorum. Arkasından kapanan kapının sesi kemiklerimde yankılanıyor. Göğsümün içi boş, sanki hayati olan her şeyi yanında götürmüş gibi kazınmış.

Dudaklarımdan titrek bir nefes geçiyor ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Ama hiçbir anlam ifade etmiyor.

Alex buradaydı. Ve şimdi gitti.

Ona Ty'ı anlatmak zorundaydım. Saklamak daha kötü olurdu. Ama şimdi merak ediyorum, gerçek bizi bir yalanın kıracağı kadar kesin bir şekilde kırdı mı?

İçimde bir mide bulantısı dalgası yuvarlanıyor, Alex'in bana bakışını, gözlerindeki fırtınayı, çenesindeki gerginliği hatırladıkça midem bulanıyor. Ona çarptığı anı gördüm ve sözlerim kemiklerinin derinliklerine yerleşti.

Gitti. Ve geri dönecek mi bilmiyorum.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama nafile. Ellerim titriyor. Kalbim hala hızlı atıyor.

Damarlarımda yoğun ve vahşi bir öfke dolaşiyor. Ty, o lanet olası piç.

Beni Alex'e karşı zehirledi, reddedilmek hissedebildiğim tek şey haline gelene kadar yalanlarla besledi. Beni Alex'in başka biriyle hayatına devam ettiğine inandırdı.

Ve ona inandım.

Yalanlarının tenime işlemesine, Alex'e bakışımı yeniden şekillendirmesine, beni sadece nefret ettiği adama karşı bir silah olarak kullanmak isteyen bir adamın kollarına itmesine izin verdim.

Bu iğrenç bir şey.

Onun adını bulana kadar rehberimde geziniyorum. Aramayı yapmadan önce başparmağım bir an tereddüt ediyor.

Ty telefonu açıyor, sesi yumuşak, memnuniyet sızdırıyor. "Merhaba güzelim.

En sevdiğim tasarımcı bu akşam nasıl?"

Sanki benim aramam gecesini güzelleştirmiş gibi konuşuyor. Sikerler. Ben mahvetmek üzereyim

o.

"Pek iyi değilim."

"Sorun nedir? Dur tahmin edeyim.

yatak takımı için beyaz ve kirli beyaz?"

"Sana bir sorum var." "Tamam. Ne oldu?"

Sorum bilgi almak için değil. Bu bir ustura ve ben doğrudan şahdamarına nişan alıyorum. "Alex'le ilgili son durum nedir?"

Ty bir saniye kadar sessiz kalıyor ve kafasının içinde dönen dişlileri hayal edebiliyorum. "Neden onu soruyorsun?"

"Soruya cevap ver."

"Unuttuysan söyleyeyim, ben Charleston'dayım. Buradan Sebring'i takip etmem imkansız. Zahmet edecek kadar önemseddiğimden değil. Bugünlerde neyin peşinde olduğuyla ilgilenmiyorum."

Yalanın orada öylece durmasına izin verdim, kalın ve çürümüş, ona kendini asması için yeterli ipi verdim.

"Evleneceğini nereden biliyordun... Charleston'da olduğuna ve onu takip etmediğine göre?"

Bir sessizlik daha.

"Bana kimin söylediğini hatırlamıyorum."

"Hiçbir şey duymadın. Bunu sen icat ettin, benimle oynadın."

Bir duraksama daha - duraksıyor - çünkü parmaklarının arasından kayıp giden parçaları toplamaya çalışıyor. "Bana kimin söylediğini hatırlamıyor olmam seninle oynadığım anlamına gelmez, Magnolia. Bundan çok fazla şey çıkarıyorsun."

"Yalanlar ve manipülasyon, hepsi. Ve şimdi de bunu yapmaya devam ediyorsun." "Mags-"

"Sadece arkadaşlarım bana böyle seslenebilir. Ve sen benim arkadaşım değilsin." Sesim daha ölümcül, daha sessiz bir yere düşüyor. "Alex senin hakkında haklıydı. Her zaman söylediği gibi sen bir parazitsin."

"Bir dakika beni dinler misin?"

"Ve kendimi daha fazla yalan için ne hazırladım? Hayır, teşekkürler."

Başparmağımın tek bir hareketiyle aramayı sonlandırıyorum. Çabuk. Son. Tekrar düşünmek yok. Pişmanlık yok. Sadece sessizlik ve damarlarımdaki öfke patlaması.

Telefon hemen elimde çalıyor, Tyson McRae.
Gelen arama.

Başparmağım içgüdülerimden daha hızlı hareket ederek hiç düşünmeden düşüşe geçtim.

Telefon, dokunmak tenimi yakıyormuş gibi, donuk bir gümbürtüyle kanepeye düşüyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor, göğsüm bunun farkına varınca geriliyor.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Alex beni defalarca uyardı ve ben onun bana söylediği her şeyi görmezden geldim.

Tyson McRae'nin hayatıma, işime, güvenime girmesine izin verdim.
Neredeyse yatağıma.

Daha da kötüsü, bana dokunmasına izin verdim. Dokunmaktan da öte.

Alex ile o konuşma yaklaşıyor. Ve bu onu parçalara ayıracak.

İçimden şiddetli bir ürperti geçiyor, bunu düşündükçe bulantı boğazımda düğümleniyor.

Bunu görmeliydim - kibir, cazibeyle örtülü yalanlar, binlerce kez prova yapmış gibi her açıdan oynama şekli. Her şey onun için bir oyundu ve ben de bu oyunun içine girmiştım.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Başım, çok az zamana sıkıştırılmış çok fazla duygunun ağırlığıyla zonkluyor. Bu gecenin parçaları içimde birbirine çarparken orada uyuşmuş bir halde oturuyorum.

Kapının çalınması sessizliği bozdu. Kalbim sarsıldı. Alex... geri geldi.

Bir anda ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum. Kapıyı çekip açtım ve midem bulandı.

Ty'ın ifadesi sert, mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Konuşmamız gerek."

Öfke içimde kıvrılıyor, sıkı ve ölümcül, saldırmaya hazır bir yılan. "Aklını mı kaçırdın sen? Git buradan."

Bana doğru uzanıyor ve ben onun elinden kurtuluyorum. "Lütfen, Magnolia. Açıklamak zorundayım."

"Gitmek dışında hiçbir şey yapmana gerek yok.

Şimdi." Çenesi kilitlenir. "Mags, lütfen-"

"Bana öyle deme. Yalan söylediğinde ve beni manipüle ettiğinde bu hakkını kaybettin. Burada benden bir şey hak ediyormuş gibi duramazsın."

"Hiçbir şeyi hak etmiyorum ama beş dakika istiyorum, yalvarıyorum." Umutsuzluk yüzüne yansıyor.

Kapıyı sıkıca kavıyorum, her kasım gitmesi için çılglık atıyor. "Alex döndüğünde burada olamazsın."

Ağzı açılır ama hiç ses çıkmaz. Kıvrak zekâsı bir kez olsun onu terk eder.

"Cevabım evet. Alex Charleston'da." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Her an dönebilir ve çok öfkeli, Ty. Seni burada görürse"

-Başımı sallıyorum. Olacaklardan korkuyorum.

Ty alay ediyor, zayıf bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor. "Sebring'den korkmuyorum."

Eğiliyorum, sesim sessiz bir uyarıya dönüşüyor. "Öyle *olmalısın*."

Ty anlamıyor. Alex'in giderkenki yüzünü, ellerinin nasıl titrediğini ya da nefesindeki düzensizliği, kontrolünün iplik iplik kaydığını görmedi. İçinde kopan fırtınayı, her an kendini kaybedecekmiş gibi görünen bir adamın katıksız gücünü anlamıyor.

Ya Alex o kapıdan girip Ty'ı burada dikilirken bulursa? Tanrı hepimize yardım etsin.

"Ben ciddiym. Alex şu anda iyi bir yerde değil. Seni burada bulursa sonu hiç iyi olmaz."

"Ona bizden bahsettin mi?"

"Biraz. Pek iyi gitmedi."

Ty'ın sırtışı yavaş ve kendini beğenmiş. "Aramızda olan her şeyi bilmesini istiyorum."

Vücudum, onun aletini tekmelememek için harcadığım çabayla titriyor. "Git buradan! Şimdi."

Kapıyı itip kapatmaya çalışıyorum ama Ty hızlı hareket ediyor. Geniş ellerinden biri tahtaya düz bir tokat atarak onu soğuk bir şekilde durduruyor. Diğeri çerçeveye dayanıyor, varlığından başka hiçbir şeyle beni hapsedmiyor. İtmiyor, zorlamıyor; sadece sabit duruyor, kıpırdamıyor, gücü sessiz bir uyarı gibi.

"İstersen kapıyı yüzüme kapatabilirsin ama ben gitmiyorum. O döndüğünde burada bekliyor olacağım."

Nefesim kesildi. "Lütfen bunu yapma."

"O zaman beni içeri al. Bana beş dakika ver." Sesi yumuşuyor, neredeyse yalvarıyor. "Tek istediğim bu. Açıklamama izin verin ve gideyim."

Başım dönüyor.

Alex onu evimde bulursa çıldırır. Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyorum ve bu gece daha fazla yıkıma ihtiyacım yok.

Geri çekilip kapıyı geçmesine izin verecek kadar açıyorum. "Çabuk ol."

Ty içeri giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum, içimi bir korku kaplıyor. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Sağlıklı ilişkiler doğruluk ve güven temeli üzerine inşa edilir. Ve ben senin gerçeği bilmeni istiyorum."

Kollarımı kavuştururken keskin, mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Bu senin için bir ilk olurdu."

Her zamanki ukala sırtışından eser yok. Onun yerine, kablolu görünüyor -Her şeyini ortaya koyduğunu ve hepsini kaybetmek üzere olduğunu çok geç fark eden bir adam gibi.

"Seni Soul Sync'e ihbar eden bendim." Sözleri kesik kesik, alçak sesle ve hızlıca, sanki bir bandajı yırtıyormuş gibi.

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor.

"Lütfen beni dinleyin." Ellerini kaldırarak bir adım daha yaklaştı. "Hayatının darmadağın olmasına ihtiyacım vardı... böylece parçaları toplamana yardım etmek için kanatlarda bekleyen kişi ben olabilirdim."

Ona bakıyorum, ihanet kaburgalarımın arasından kayan soğuk çelik gibi derinlere batıyor. "Hayatımın parçalanmasına mı ihtiyacın vardı? Tanrım, Ty. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Bir planım vardı. Seni kazanacaktım. Seni baştan çıkaracaktım. Sebring'i unutmanı sağlayacaktım. Çünkü hiçbir şey, ama hiçbir şey onu seni benimle görmekten daha fazla incitemezdi."

Tiksinti midemde kıvrılıyor. Derim çok sıkı, sanki öfkemden dolayı yarılacakmış gibi hissediyorum.

Soğukkanlılığı kenarlardan kayıyor. Her zamanki kendini beğenmişliği -sadece bir saniyeliğine- yerini başka bir şeye bırakmadan önce titriyor. Ham bir şey.

"En azından plan buydu. Kaybetmeye dayanamayacağı tek şeyi alarak Alex'i yok etmek. Ona acı çektirmek." Başını sallayarak esprisiz bir kahkaha attı. "Ama beklenmedik bir şey oldu."

Bakışları kalkıyor, benimkine kilitleniyor ve bir sonraki sözleri beni yıkım topu gibi vuruyor.

"Sana aşık oldum."

Sessizliğe gömülmüş bir halde ona bakıyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor ve az önce ağzından çıkan kelimeleri bastırıyor.

Aşk mı? Bu öyle bir şey değildi.

Stratejiydi. Kontrol. Kazanabileceğini düşündüğü bir oyun.

Yaklaştı, gözlerini aradı. "Seni seviyorum, Magnolia."

Sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor, ağzından çıkanlara kendisi bile inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu sözleri daha önce bir kadına hiç söylemedim. Bir kere bile. Ama seninleyken ciddiylim."

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Birlikte olursak onu düşünmenin senin için sorun olmayacağını, benim için bir sakıncası olmadığını söyledim. Ama umursadım. *Beni* istemen için çaresizdim." Gözleri benimkileri yakıyor. "Ve istedin, değil mi? Beni istedin."

Ben bir yalancı değilim ve bugün de olmayacağım. "Aramızda bir şeyler olduğunu kabul ediyorum. Ama gerçeği bilseydim asla olmazdı. Her şey yalanlar üzerine kuruluydu."

"Her şeyi yaparım, Mags. Bana bunu nasıl düzeltereğimi, bizi nasıl düzeltereğimi söyle." "Bunu düzeltmenin bir yolu yok çünkü biz diye bir şey yok."

Yüzü b u r u ş u y o r ve ilk kez yüz ifadesinde gerçek bir acı görüyorum. Evet, manipülatif bir yalancı ama acısının gerçek olduğuna inanıyorum.

A r a m ı z a mesafe koyarak bir adım geri çekiliyorum. "Alex'i seviyorum. Her zaman Alex olacak."

Kapının keskin bir şekilde çalınması beni sersemletiyor ve midem bulanıyor. Kahretsin.

Gözlerimi yarım saniyeliğine sıkıp kapatıyorum, bu anın yok olmasını diliyorum. Son birkaç dakikayı, hatta son altı ayı silebilmeyi diliyorum. Ama yapamıyorum. Ve düşünecek zamanım yok.

Sertçe yutkunuyorum ve kapıya doğru dönüyorum, tokmağa uzanırken nabzım hızla atıyor.

Alex diğer tarafta duruyor, gözleri fırtınalı, göğsü sanki parçalanmasına bir nefes kalmış gibi inip kalkıyor. Çenesi gergin, elleri iki yanında yumruk olmuş.

"Özür dilerim, favorim. Kafamı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Rahatlama bir dalga gibi içime çöküyor. Ama ben cevap veremediğim öne doğru kayıyor ve onu görüyor.

Tüm vücudu kaskatı kesilir, kontrolü canlı bir tel gibi kopar.

"Alex--" Önüne geçiyorum, ellerimi göğsüne götürerek yaklaştığını hissettiğim patlamayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorum. "Lütfen. Sadece sakın ol."

Koyu renk gözleri benimkilerle kesişiyor, vahşi ve inatçı. Başını iki yana sallıyor. "Sakin olmamı isteme benden, Magnolia. Çok uzun zamandır sakinim."

Bakışları tekrar Ty'a kilitleniyor ve sakinleşme zamanının geçtiğini anlıyorum.

Alex tereddüt etmeden içeri adım atar, vücudu saldırmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi sınıksız sarılmıştır. Kapı arkasından çarparak kapanıyor, duvarları sarsıyor ama bakışları Ty'a kilitleniyor.

Sesi yoğun gerilimi bir bıçak gibi kesiyor. "Ayrılık mesajları." Alex Ty'ı inceliyor, bakışları soğuk ve hesaplı, sanki onu kelimelerle mi yoksa yumruklarla mı parçalayacağına karar veriyor. "O sendin."

Ty umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Evet, Celeste'in yardımıyla. Ve sekreterinin."

"Ve Celeste'i Soul Sync'te benimle eşleştirmek mi?"

"Bu onun fikriydi. Hâlâ seni geri almak için yanıp tutuşuyor."

"Celeste için ödeme yapan sendin."

"Yaptım. Ve bu bok ucuz değil. Bir eş için çaresiz olmalısın."

Alex'in burun delikleri genişliyor, elleri iki yana açılıyor. "Bütün bunları beni incitmek için mi yaptın?"

Ty sırtıyor. "Tabii ki seni incitmek içindi. Yaptığım her şey seni incitmek için. Tıpkı Magnolia ile olan ilişkim gibi."

Midem düğümleniyor. Kahretsin,

ne söylemek üzere?

Yüz ifadesi değişiyor, buz mavisi gözlerinde bir şeyler titreşiyor. "En azından ilk planımız buydu. Ama bazen planlar bir şekilde değişir."

Nefes alıyorum, kendimi

destekliyorum. Lütfen söyleme Ty.

Lütfen söyleme.

Ty'ın dudakları neredeyse zafer kazanmış gibi bir ifadeyle kıvrılıyor. "Magnolia'ya aşık oldum."

Yavaşça öne doğru bir adım atıyor, bakışları Alex'e geri dönmeden önce bir anlığına bana kayıyor. "Ve o da bana aşık oluyordu."

Oda ölüm sessizliğine bürünür.

Çünkü kıyamet kopmak üzere.

Alex'ten yayılan öfkeden etkilenmiyor. "Onu seviyorum, Sebring. Onu çok seviyorum."

Alex'in burun delikleri genişler, çenesi gerilir. "Kapa şu lanet çeneni."

Ty bir adım öne çıkarak ona meydan okuyor. "Onun savaşmadan gitmesine izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın."

Her şey çok hızlı oluyor. Saldırıyor, yumruğu Ty'ın çenesine mide bulandırıcı bir çatırtıyla çarpıyor. Ty sendeleyerek geri çekiliyor, darbeyi silkeliyor ve ileri atılıyor.

Oturma odamda çarpışan iki devasa, güçlü adamın tüm gücü duvarları titretiyor. Sehpa sallanıyor, bir lamba yere düşüyor. Bunun olacağını biliyordum -Alex, Ty'ı gördüğü anda bunu hissetmiştim- ama bu vahşet beni hâlâ şok ediyor.

Bir homurtu. Bir yumruğun etle buluşması. Alex, Ty'ı duvara doğru iterken çarpışmanın derin, gırtlaktan gelen sesi.

Ty, Alex'in kafasını yana doğru kıran bir yumruk atarak karşılık veriyor.

Alex kendine geldiğinde keskin bir nefes alıyorum, gözlerindeki bakış ölümcül bir hal alıyor. Ty'a daha sert saldırıyor, onu yere yatırmadan önce koltuğumun arkasına çarpıyor. İkisi kontrol için boğuşuyor, kaslar geriliyor, vücutlar çarpışıyor. Ham, şiddetli, sınırsız.

Ty, Alex'i çevirerek yere yatırıyor ve yumruklarıyla yüzüne darbeler indiriyor.

Kan parke zemine bulaştıkça midem bulanıyor.

Ty durur, Alex onun altında sıkışmıştır. Eğildi, sesi alçaktı, zehir damlıyordu. "Onu neden bırakmak istemediğini anlayabiliyorum. Amının tadı çok tatlı."

Oh. Lanet olsun.

Oraya gitti.

Sehpa onların ağırlığı altında parçalara ayrılıyor.

Alex'in kükremesi saf öfke. Bir güç dalgasıyla pozisyonlarını tersine çevirir, Ty'ın üzerine biner ve cehennemi serbest bırakır. Bir vuruş. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Alex'in dudağından kan damlıyor. Ty'ın yüzü kıpkırmızı bir harabeye döndü. Alex, Ty'ı yumruklamayı bırakmıyor. O bir makine.

"Dur!" Tekrar bağıryorum, sesim çatlıyor ama o durmuyor.

Yaklaşıyorum, panik boğazımı tırmalıyor. "Lütfen, Alex. Onu öldüreceksin!"

Ty inliyor, başı yana düşüyor ama Alex vazgeçmiyor. Yumrukları Ty'ın yüzüne iniyor, parmak eklemleri kanla kayganlaşıyor. Mide bulandırıcı ses

Kemik kemiğe çarparak odanın içinde yankılanıyor, her darbe midemi bulandırıyor.

"Alex!" Sesim artık çaresiz, yalvarıyor.

Ve sonra içinde bir şey bocalar. Yumruğu havada asılı kalır, titrer. Nefesi ciğerlerine girip çıkıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Ty'ın vücudu Alex'in yumrukları altında gevşiyor, elleri yanlarına düşüyor. Artık karşılık vermiyor, yumruk atmıyor. Sadece orada yatıyor, yüzü kan içinde, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor.

Alex, Ty'ı itiyor ve kanepeye yaslanıp ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını kavırıyor.

"Fuuuck!" Sesi bir kükreme, kelime bir silah sesi gibi havayı yırtıyor.

Ty sırt üstü hareketsiz yatıyor, gözlerini tavana dikmiş, kan sızıyor. Burnu darmadağın, şüphesiz kırılmış. Elmacık kemiği şişmeye başladı bile. Ama yine de, her şeye rağmen, gülümseyecek gücü kendinde buluyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Sebring." Öksürüyor ve yere kan tükürüyor. "Onu hâlâ seviyorum."

Alex'in kafası ona doğru kayar, gözleri öfkeyle kararmıştır. "Siktir git, orospu çocuğu. Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Ve Magnolia gibi birini sevmeyi hak etmediğinden de eminsin."

"Haklısın. Birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Ama bu ondan önceydi."

Alex'in göğsü hızla inip kalkıyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. "O benim kalbim ve ruhum. Ciğerlerimdeki hava. Damarlarımdaki kan." Gözleri Ty'ın gözlerinde yanıyor, ölümcül ve acımasız. "Ona asla sahip olamayacaksın. Sana söz veriyorum."

Hasarı incelerken bir elimi göğsüme bastırıyorum.

Oturma odam savaş alanı gibi görünüyor. Kırılmış camlar ve parçalanmış ahşaplar yere saçılmış, sehpa tanınmayacak halde yıkılmış. Ezik bir lamba yüzüstü yatıyor, eğri büğrü gölgesi zar zor tutunuyor. Yemek sandalyelerinden biri devrilmiş ve kanepenin ortasından itilmiş bir şekilde eğri duruyor. Pencerenin yanındaki koltuk bile garip bir açıyla bükülmüş, sanki tüm oda hâlâ kaostan etkisindeymiş gibi.

Ve tüm bunların ortasında, Tyson yere yığılmış, çelik burunlu botlar giyen karma tarafından tekmelenmiş gibi görünüyor.

Karma, o tuzlu bir kaltak.

"Ty, hastaneye gitmen gerek."

Öksürüyor, sonra inliyor ve yan dönüyor. "Ben iyiyim."

Dudaklarımdan kısa, alaycı bir kahkaha dökülüyor. "Kesinlikle iyi değilsin. Burnun artık yüzünün ortasında bile değil."

Yavaşça nefes alıyor ve dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Uzanıp burnunu parmaklarının arasında tutmadan önce nefes alıyor.

"Aman Tanrım. Yapma bunu."

Onu tekrar yerine yerleştirirken kulaklarıma belirgin bir çıtırtı ulaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tüm vücudumu saran bir ürperti beni sarsıyor.

"Tanrım, Ty." Nefes veriyor, sonra kanın içinden sırtıyor. "Bu hiç hoş değildi." "Gitmelisin." Şimdi. Alex nefesini tutarken. Ben değilim

Seninle işinin bittiğinden emin ol.

Tyson bir iniltiyle ayağa kalkıyor, doğrulurken yüzündeki kanı siliyor. Şimdi daha yavaş, kaskatı ve kapıya doğru ilerlerken bir tarafını destekliyor.

Önüne geçip kapı kolunu tutarak kapıyı açıyorum. Eşikten hemen önce durup bana bakıyor. Sırtmıyor, gözlerinde ukala bir parıltı yok. Sadece yorgun bir şey. Ham bir şey.

"Seç... beni... Magnolia."

Göğsüm sıkışıyor. Her şeye rağmen, yalanlara rağmen, kaosa rağmen, sesindeki gerçeği hissedebiliyorum. Ciddiydi.

O beni seviyor.

Ama cevabım hala aynı. Her zaman aynı olacak. "Alex'i seçiyorum... her seferinde..."

Ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi yavaşça ve kabullenerek başını sallamadan önce bir süre geçti. "Eğer fikrini değiştirirsen, bir kez ara. Sana koşmam için gereken tek şey bu."

"Vay canına." Alex kuru bir kıkırdama çıkarıyor, sesinde saf bir tiksinti var. "Daha acınası olabileceğini düşünmemiştim ama işte buradayız."

Ty'ın çenesi geriliyor, gözleri Alex'e geri dönmeden önce benimkilere kayıyor. "Sen kazandın. Şimdilik." Sesi alçak ve tehlikeli bir tonda. "Ama tek bir hata yaparsan Sebring -sadece bir tane- düştüğünde onu yakalamak için orada olacağım."

Alex öne doğru eğilir, kollarını dizlerine dayar, parmak eklemlerine hâlâ kan bulaşmıştır. Gözleri mutlak bir kesinlik ile yanıyor. "Bu olacak

asla olmayacak."

Ty bakışlarını bir süre daha tutuyor, ifadesi okunamıyor.
Sonra bana döndü. "Tekrar görüşene kadar, Mags."

Bölüm 27

Manolya Çelik

Kapı, dairenin içinde yankılanan bir kesinlikte kapandı. Alnımı yarım saniyeliğine serin ahşaba dayayıp, yerde kanlar içinde oturan adama dönüyorum.

Alex kanepeye yaslanıyor, geniş göğsü derin ve ölçülü nefeslerle inip kalkıyor. Ellerini kalçalarına dayamış, yumrukları hâlâ sıkılı. Parmak eklemleri çiğ, dudağı yarılmış ve gözünün hemen üstünde derin, kızgın bir kesik var.

Yanına gidip kendimi yere bırakıyorum. İkimiz de uzun bir süre konuşmuyoruz, olan biten her şeyin ağırlığı üzerimize çöküyor. Yaşadığımız her şey. Söylemediğimiz her şey.

"Onu öldüreceğinden korkuyordum."

Alex başını koltuğa yaslar. "Benim de bundan korkmadığımı söyleyemem. Hâlâ bunu düşünüyorum."

Onu kim suçlayabilir ki?

Elini kaldırıyorum, başparmağımı parmak eklemlerinde gezdiriyorum. Beni izliyor, hiçbir şey söylemiyor ama dokunuşumla vücudu geriliyor. Elleri sert görünüyor; derisi yarılmış, kan bulaşmış, şişlikler oluşmaya başlamış.

"Temizlenmen gerek." Ayağa kalkıyorum. "Hemen döneceğim."

Ve bu gece kapımdan içeri girdiğinden beri ilk kez onunla ilgilenebileceğimi hissediyorum. Daha iyi hissetmesini sağlayabilirim.

Elimde antiseptik ve pamuklarla dönüp tek kelime etmeden önünde diz çöküyorum. Antiseptik, parmak eklemlerindeki ham kesiklere sızıyor ve derin sıyrıkları kızgın bir kırmızıya çeviriyor. Hiç irkilmedi. Tek bir ses bile çıkmadı. Sadece bakışlarının sabit ağırlığı yüzüme kilitlenmişti.

Ben yaraları temizleyip parmak eklemlerini sararken sessizlik uzuyor. Bana izin veriyor. İtiraz yok, inatçı sözler yok.

Alnının üstündeki kesik kötü. Derin yarıktan şakağına doğru kan damlıyor. Başka bir pamuğa uzanıp daha yumuşak bir dokunuşla kanı temizliyorum.

"Bu çok derin. Sanırım dikiş atılması gerekiyor." "İyi olacak."

"Kusura bakmayın ama şu anda ona bakan siz değilsiniz." Gazlı bezi bastırıyorum ve kanlı sızıntıyı durdurmak için baskı uyguluyorum. "Dikiş attırmazsan yara olacak."

Ağzının kenarı seğiriyor -neredeyse eğleniyor. "Yara izlerini severim."

Dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş dökülüyor ama itiraz etmiyorum. "En azından keşiği bir arada tutacak bir şeyle kapatmama izin ver. Her yer kanıyor."

Başını sallıyor. "Eğer seni mutlu edecekse."

Kırık deriyi bir araya getiriyorum ve yapışkan şeritler uyguluyorum. "*Mutlu* olmak biraz zor ama beni rahatlatmaya yardımcı olacak."

İfadesinde bir şey titreşiyor, daha yumuşak bir şey. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ve yapıyorum. Çünkü şu anda kontrol edebileceğim tek şey bu.

Önünde diz çöküp yüzüne bakarken, bunu atlatabileceğimizi söyleyen bir şey -herhangi bir şey- umarken ellerim kalçalarımın üzerinde duruyor.

"Lütfen benden nefret etme."

Başını kaldırıyor, kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere kilitleniyor. "Senden asla nefret edemem." Çenesi geriliyor, içindeki kaslar titremeye başlıyor. "Ama o şerefsizin söylediği şey--"

Ty çok şey söyledi. Ama Alex'i kör bir öfkeye sürükleyen, onu parçalara ayıran *da bu oldu*.

O kısım doğru değildi ama yanıltıcıydı. Eminim Alex en kötüsünü düşünüyordu.

İçim içimi yiyor. "Sana her şeyi anlatacağım ve yalan söylemeyeceğim. Hiç merak etmeni istemiyorum."

"Yapacağını hiç düşünmemiştim." Nefes veriyor, burun delikleri açılıyor. "Bu duymam gereken bir şey. Sadece duymak istemiyorum."

Anlaşılabilir. Başka bir kadınla yaşadığı cinsel ilişkinin detaylarını duymak beni dehşete düşürürdü.

"Ne zaman hazır olursan--"

Sözünü kesiyor. "Bunun bitmesini istiyorum. Bana ne olduğunu anlat, ama mümkün olduğunca az ayrıntıyla."

"Pekala."

Boğazımı temizliyorum, cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri söylemek için cesaretimi topluyorum. "İlk olay... bazı dokunuşlar oldu - elleri

bacaklarıma. Kalçamı öptü, sadece bir öpücüktü ve bana aşağı inmeyi teklif etti. Hepsi bu kadar."

Büzülmüş dudaklarının arasından derin bir nefes üflüyor. "Tamam." Bu seferki çok daha kötü olacak.

"İkinci ve son olay öpüşme ve dokunmayla ilgiliydi." Sertçe yutkunuyorum, utanç boğazımı yakıyor. "Ne kadarını duymak istiyorsun?"

"Herif senin tadına baktığını söyledi. Bunun mümkün olduğunca az kelimeyle açıklanmasını istiyorum."

"Bana oral seks yapmadı. Bana dokunduktan sonra parmaklarıyla tadıma baktı."

"Onun ellerinin senin üzerinde olduğu düşüncesi--" Zihnindeki görüntüleri temizlemeye çalışıyormuş gibi yumruklarını gözlerine bastırıyor. "Seni o mu boşalttı?"

Sertçe yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Evet, bir kere." "Siktir."

Başı geriye düşer. "Bunu duymaktan ne kadar nefret ettiğimi tahmin bile edemezsin."

"Çok üzgünüm, Alex."

Parmakları uyluklarına doğru esniyor. "Onu boşalttın mı?"

Tereddüt yok. "Hayır."

Omuzları nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçalıyor. "Onunla yatmadın mı, aletini emmedin mi ya da mastürbasyon yapmadın mı? Seni öptü ve eliyle bir kez boşalttı, hepsi bu mu?"

"Doğru."

Yüzündeki bir şey hafifliyor -sadece bir parça- ama azap hâlâ orada.

Ellerine uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "O y a n ı l ı y o r d u . Ona asla aşık olmayacaktım, Alex. Ben seni seviyorum. Sadece seni."

Göğsü derin bir nefesle yükseliyor, eli elime sıkıca yapışıyor. "Sana neden aşık olduğumu anlıyorum. Seni sevmek çok kolay."

Bakışları benimkilere kayıyor, yorgunluk, acı ve başka bir şeyle ağırlaşıyor - ne kadar kırılgan olursa olsun umuda çok benzeyen bir şey.

"Nerede yap Biz git itibaren Burada mı?" Onun ses o çığ, kenarlı belirsizlikle.

"Bilmiyorum." Korku, bırakmayı reddeden bir piton gibi boğazımı sarıyor. "Ne istiyorsun?"

Sessiz, acı bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Lanet olası bir zaman makinesine binip altı ay öncesine dönmek istiyorum, böylece olan her şeyi değiştirebilirim."

Keşke--

Uzanıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. Avucuna doğru eğilip yüzümü okşamasına izin verirken gözlerim kapanıyor ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Sensiz kayboldum." Sesi kırılır, duygusallıkla sertleşir. "Seni seviyorum. Hiç durmadım. Tek bir saniye bile."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Ben de seni seviyorum. Her saniye, her nefes, hep sen oldun."

"Çözmemiz gereken çok şey var."

Başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Önümüzde savaşlar var. "Biliyorum."

Hâlâ çok fazla soru ve iyileştirilmesi gereken çok fazla yara var.

Yüzünü avuçluyorum, başparmaklarım çenesindeki sert kirli sakalın üzerinde geziniyor. Kesiklere, çürüklere ve kurumuş kana rağmen o hâlâ gördüğüm en güzel adam. Eğiliyorum, yüzündeki kesige en hafif öpücüğü konduruyorum, sonra elmacık kemiği boyunca bir tane daha. Sessiz bir özür. Sessiz bir söz.

Dudaklarım şişmiş ağzına değdiğinde nefes veriyor ve bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri fırtınalı ve çelişkili. "Kafamda bir sürü şey dönüyor. Bu... bunaltıcı."

Anlayarak başımı sallıyorum. "Çılgılık atman gerekiyor... ama sesinle değil?"

Yutkunurken boğazı çalışıyor, adem elması sallanıyor. Hemen cevap vermiyor ama gözleri kararıyor, arkalarında sıcaklık titreşiyor.

"Bu da bir başlangıç olur."

Ellerimi göğsüne doğru kaydırıyorum, avuçlarımın altında nefesinin sabit, ağır yükselişini ve düşüşünü hissediyorum. "İkimiz de neye ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Benim de ihtiyacım olan şey bu."

Ayağa kalktıktan sonra küçük bir çekişle elini kavriyorum. O da beni takip ediyor, elini bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca kavriyor. Tek kelime etmeden onu daireme, kavganın enkazının yanından geçiriyorum.

Yatak odamda ona dönüp yüzünü inceliyorum. Çenesi hala gergin, omuzları hala konuşulmamış her şeyin acısıyla kaskatı.

Kalbimin çarpmasına rağmen sesim sabit. "Seninim Alex... Eğer beni hâlâ istiyorsan."

"Tabii ki seni istiyorum." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Seni hep istedim. Her zaman da isteyeceğim."

Üstümün eteklerine uzanıyorum, yoga pantolonumu çıkarmadan önce başımın üzerinden sürüklüyorum ve kendimi onun bakışları altında çıplak bırakıyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, karanlık ve tüketici, ama hareket etmiyor.

"Saçlarını serbest bırak," diyor, sesi alçak, kontrollü.

Topuzumdaki kravatu ve tokaları çekiyorum, saçlarımı omuzlarımın üzerine düşecek şekilde sallıyorum.

"Çok güzel."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Öfkeni, incinmişliğini, nefretini, hepsini yönlendirmeni istiyorum. Sisteminden çıkar. Limuzinin arkasında yaptığın gibi."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Öfke, evet. İncinmek, evet. Nefret, hayır. Asla nefret etme, Magnolia. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Kalbim küt küt atarken çenemi düzeltip çenemi kaldırıyorum. "Beni sevdiğini biliyorum ama kızgın olduğunu da biliyorum. Ve belki bunu asla kabul etmeyeceksin ama Ty'la olanlar yüzünden küçük bir parçan benden nefret ediyor."

"Ona Ty demeyi kes."

"Tamam. Adil."

"Olanlardan nefret ettiğim doğru ama bu senden nefret etmekten farklı bir şey."

Ellerimi kalbinin sabit ve düzensiz atışlarının üzerine koyuyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle, ne yapman gerekiyorsa yap. Ve her şey bittiğinde, her şey açığa çıkacak ve yolumuza devam edeceğiz. Bir daha asla konuşmayacağız."

Elleri kalçalarımı kavlıyor, sert ve çaresiz.

"Bana vermek istediğini bildiğin cezayı ver." Başını sallayarak nefes verir. "Seni cezalandırmak istemiyorum."

"Evet, biliyorsun." Dudaklarımız bir nefeslik mesafeye gelene kadar başımı eğerek yaklaşıyorum. "Ve ben de bunu istiyorum."

Bana söylemesine gerek kalmadan dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ellerim fermuarını bulduğu anda aramızdaki gerilim daha da artıyor. Yavaşça indiriyorum, aletin kumaşa doğru gerildiğini görüyorum. Nefesi kesiliyor, kısık, kesik bir ses.

Pantolonunu kalçalarından aşağı doğru itiyorum, kumaş kaslı kalçalarının üzerinden kayarak yere düşüyor. Ellerim yukarı kayıyor, külotunun bel bandının altından kayıyor, dokunuşumun altında titreyen gergin kaslarının tadını çıkarıyorum. Aleti serbest kalıyor, sert ve ağır, onu görünce ağzım sulanıyor.

"Ağzını aç." Sesi alçak ve boğuk.

Beklenti ve çaresizliğin karışımıyla titreyerek dediğini yapıyorum. Kendini ağzıma doğru yönlendiriyor, küt başını dudaklarımda gezdiriyor, benimle alay ediyor, ikimizin de istediği şeyi bana ne kadar yavaş verdiğiyle beni cezalandırıyor.

Ucunu yalıyorum, onun tadına bakıyorum ve boğazından hırıltılı bir ses çıkıyor. Eli saçlarımda sıkışıyor -acıacak kadar değil, ama bana burada kimin yetkili olduğunu hatırlatacak kadar- ve sonra daha derine itiyor, alçak bir küfürle ağzımın içine kayıyor.

"Gözlerini buraya dik bebeğim," diyor, sesi çakıl gibi sert.

Suçluluk ve özlemle boşalan bakışlarını karşılıyorum. Ağzımın içinde sallanıyor, önce yavaşça, alışmama izin vererek, onu daha derine çekmeme izin vererek. Boştaki eli çenemi kavıyor, beni sabit tutuyor, hızını ayarlıyor - talepkâr, çaresiz, içinde gömülü olan tüm öfke ve özlemi anlatan bir ritim.

Gözlerim yaşıyor ama alıyorum, hepsini alıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum, ağzımı istediği gibi kullanmasına izin veriyorum.

"Aferin kızıma," diyor saçlarımı okşayarak. "Kahretsin, sen çok mükemmelsin

Ben."

Tırnaklarım uyluklarının arkasına batıyor, o içine doğru iterken tutunuyorum. ağzım, şimdi daha düzensiz, daha kırık, vücudu kendini tutmak için harcadığı çabayla titriyor.

"Ağzın çok tatlı ama boşalmak istediğim yer orası değil."

Beni öyle hızlı ayağa kaldırıyor ki oda dönüyor. Ağzı benimkine çarpıyor; pürüzlü, morarmış, çaresiz. Elleri her yerde; saçlarımı tutuyor, beni kendine çekiyor, vücudunun sert hatlarına doğru sürüklüyor. Onu her şeyimle öpüyorum - suçluluk, pişmanlık, ona karşı taşıdığım şiddetli, sonsuz aşk.

Beni çevirip duvara yasladı. Ağzı boynumun kenarını buluyor, iz bırakacak kadar sert emiyor. Elleri vücudumda geziniyor, aynı anda hem tapınıyor hem de cezalandırıyor; göğüslerimi avuçluyor, kalçalarımı sıkıyor, parmakları derimi kazıyor, sanki kendini üzerime basabilirmiş gibi.

Sesi tenimde bir hırıltıya dönüşüyor. "Sen benimsin, Magnolia. Sana başka kimse dokunamaz. Geldiğini başka kimse duymayacak. Asla."

İnliyorum, ona doğru eğiliyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, her hatayı, onu içermeyen her anıyı silmesine ihtiyaç duyuyorum.

Kulağıma fısıldayacak kadar saçlarımdan tutup geri çekti, "Sana verdiğim her şeyi alacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Evet... efendim."

Kulağıma karşı hırlıyor. "Bunu duymaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun." Eli kalçalarımın arasında kayıyor, sert ve iddialı, bir kez okşuyor,

İki kere.

"Benim için çoktan ıslanmışsın bile," diyor ve iki parmağını birden içime sokuyor. "Amin asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

Haykırıyorum, ellerim kendimi duvara yaslamak için uçuyor, beni eliyle sikiyor, derin ve cezalandırıcı, beni o kadar hızlı geliştiriyor ki zaten sınırdayım.

"Sert olmasını istedin. Bunu sen istedin, favorim. Şimdi bundan kaçmaya cüret etme."

Yapamam. Yapamam.

Parmaklarını içimde döndürüyor, beni paramparça eden o noktaya vuruyor, beni acımasız bir hassasiyetle uçurumun kenarına itiyor.

Ama durmuyor.

Yüzümü ona çeviriyor, beni kollarının arasına alıyor, vahşi bir şefkatle yatağa doğru taşıyor. Sanki değerli bir şeymişim gibi beni yere yatırıyor, sanki üzerinde hak iddia ediyormuş gibi.

Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, büyük ve güçlü, bana dokunmaya bile gerek duymadan beni sıkıştırıyor. Elleri yanlarımda geziniyor, yavaşça, sertçe, sanki ona aitmiş gibi tenimin her santimini sahipleniyor.

Çünkü öyle. Her zaman öyleydi.

"Benim için bacaklarını aç."

İtaat ediyorum, kendimi ona açıyorum, ihtiyaçtan titriyorum. Ağzı karanlık ve yıkıcı bir şeye dönüşüyor - bir gülümseme değil, tam olarak değil. Daha çok ele geçirme gibi bir şey.

Kalçalarımı kavırıyor, beni yatağın kenarına sürüklüyor, vücudumla aynı hizaya geliyor.

Bu sefer alay yok. Yavaş yanma yok.

Sadece Alex ve...

Çiğ. Acımasız. Rapture.

İlk hamlesiyle ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Ona doğru eğilerek haykırıyorum ama o vazgeçmiyor. İçime sertçe, derinlemesine, tekrar ve tekrar giriyor.

"İşte bu kadar. Hepsini al."

Aldım.

Tanrım, biliyorum.

Sanki başka herhangi birinin her izini, her şüpheyi, her lanet olası hatayı silmeye çalışıyormuş gibi tek bir odakla bana vuruyor.

Ellerim çarşafları yumrukluyor, çaresizlikle sıkıyor ama yetmiyor. Ona sarılmalyım. Ona daha yakın olmalıyım.

"Alex-" diyorum, ona doğru uzanarak.

Bileklerimi kavlıyor, bir eliyle başımın üstünde sabitliyor, diğer eliyle çenemi kavlıyor ve bakışlarını onunkilere doğru çevirmeye zorluyor. "Gözlerini benden ayırma. Başka tarafa bakmak yok. Kime ait olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ben seninim," diyorum, kelimeler içimde bir yerlerden kopup geliyor.

Yüzü kıvrılıyor, harap ve güzel ve o kadar sevgi dolu ki göğsüm ağlıyor.

"Sen benimsin." Her darbesi sözlerini nokt alıyor. "Her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın."

Vücudum onun etrafında kenetleniyor, her acımasız, mükemmel itişte kenara daha da yaklaşıyor. O kadar yakınım ki her sinir ucumda titreştiğini hissedebiliyorum.

Yavaşlamıyor. Yumuşamaz. Bana her şeyini veriyor. Tüm öfkesini, tüm kalp kırıklığını, içinde tuttuğu tüm sevgiyi.

"Seni çok özledim," diyor, sesi kelimelerle çatlıyor. Dudaklarımdan kırık bir hıçkırık dökülüyor. "Ben de seni özledim."

Neredeyse sonuna kadar çekiyor, sonra tekrar içime giriyor, o kadar derin ki etrafımda paramparça oluyorum, orgazmım bir gelgit dalgası gibi içimden geçiyor, sıcak ve şiddetli, nefesimi alıyor.

Alex nefesinin altında küfrediyor, kontrolünü kaybediyor, kendi boşalmasını kovalarken bana vuruyor. Vücudu üstümde geriliyor, her kası kilitleniyor ve sonra kırılıyor, sert bir şekilde boşalırken adımı bir dua gibi inliyor, hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir ürpertiyle içime dökülüyor.

Öylece kalıyoruz, birbirimize dolanmış, nefes nefese, alnı benimkine dayalı.

Beni öpüyor - sert değil, cezalandırıcı değil - ama yavaş, acıtıcı ve saygılı.

"Seni seviyorum, favorim," diyor ağzıma karşı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Bölüm 28

Alex Sebring

MAGNOLIA göğsümün üzerinde yatıyor, parmakları kaburgalarımnda yavaş, tembel daireler çiziyor. Sessiz, yorgunluk ve memnuniyet arasındaki o puslu yerde kaybolmuş. Sıcak nefesi tenimin üzerinde fısıldıyor, vücudu rahatlamış, buraya aitmiş gibi içimde erimiş.

Çünkü öyle.

Kollarım onun etrafında sıkılaşıyor, bilinçsiz, sahiplenici bir hareket, sanki vücudum yeterince sıkı tutmazsam elimden kayıp gideceğinden korkuyor.

Tavana bakıyorum, aklım hala karışık.

Ona sert davrandım. Çaresizdim. Adımı nasıl haykırdığımı hâlâ duyabiliyor, vücudunun benimkinin altında nasıl kasıldığını hissedebiliyorum.

Ona verdiğim her şeyi aldı; öfke, hayal kırıklığı ve kederin her zerresini. Ama aynı zamanda onu hayatımdan çaldığı günden beri taşıdığım her karışık, çirkin şeyi de.

Magnolia Steel beni kelimeler olmadan anlayan tek kişi. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilir.

Her zaman.

Başının tepesine bir öpücük kondurup yumuşak, kadınsı kokusunu içime çekiyorum. Çok az vanilya ve kiraz çiçeği kokuyor.

Onu bu şekilde kucağıma almayalı aylar oldu ama yine de çok uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor. Sanki gitmesine hiç izin vermemişim gibi. Sanki zaman etrafımızda dönüyor, biz tekrar bir araya gelene kadar ilerlemeyi reddediyordu.

Ait olduğumuz yere.

Yer değiştiriyor, yanağı göğsümün daha derinlerine bastırıyor. Parmaklarım çıplak sırtının kıvrımlarında kayıyor, tembel bir okşayış. Bunda huzur var, fırtınadan sonraki sessizlikte.

Gecenin enkazı etrafımızda dolaşıyor ama uzak, önemsiz. Çünkü o artık benim kollarımda.

Ve Magnolia Steel benim evim.

Ona daha sıkı sarılıyorum, parmaklarımın omurgasının üzerinde gezinmesine izin veriyorum, narin çukurları ve çıkıntıları izliyorum. Bedenim hâlâ adrenalin kalıntılarıyla, bu gece olan her şeyin yankılarıyla uğulduyor.

Dövüş.

Öfke.

Sanki onu yeniden sahipleniyormuşum gibi.

Bir düşünce zihnimin kenarlarını kemiriyor, ben onu aşağı itemedim pençeleriyle ilerliyor. "Çok mu sert davrandım?"

Bana doğru kayıyor, çenesini yukarı kaldırıyor, böylece gözlerimiz loş ışıktaki buluşuyor. Başını salladığında hiç tereddüt etmedi. "Hayır. Buna en az senin kadar benim de ihtiyacım vardı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama daha ağır bir şeyle karışıyor - gecenin kaosu ve ardımızda bıraktığımız yıkım için pişmanlık. Orada olduğunu bilmek için enkaza bakmama gerek yok. Kafamın içinde duyabiliyorum. Mobilyaların çarpışını. Cam kırıkları.

Boğazım düğümleniyor, hatırladıkça çenem sıkılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Her şeyle ben ilgileneneğim. Evi tekrar bir araya getireceğim. Değiştirilmesi gereken ne varsa alırım."

Başını göğsüme doğru sallıyor. "Bu konuda endişelenmiyorum."

"Biraz bile mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunlar sadece eşya, Alex." Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Müzik koleksiyonum hariç."

Bu benden sessiz bir kahkaha kopardı, uzun zamandır ilk kez. "Müziğin hayatta kaldı."

"Tanrı'ya şükür."

Sesindeki alaycı tını göğsümü ağrıtıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Yaşadığımız geceden sonra bile beni kızdırabilen kadın. Müziği güvende olduğu sürece mobilyaları parçalamamızı ya da duvarları aşındırmamızı umursamayan kadın.

Magnolia Steel. En iyi şekilde bir çelişki.

Ve o yine benim. Aylardır ilk defa huzur içindeyim.

Başını kaldırıyor, gözleri kalbimin üzerine kazanmış mürekkebe odaklanıyor. Parmakları dikkatli ve yavaş bir şekilde çizgileri takip ediyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece onu izliyorum.

Oturuyor, çarşaf beline kadar iniyor ve tasarımı incelerken saçlarını geriye doğru tarıyor. "Bu yeni bir şey."

Bir kez başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Evet."

"Ne oldu?"

"Manumea. Nadir bir Samoa kuşudur. Çok güzeldir. Nesli tükenmekte." Hiçbir şey söylemeden ona bakıyor. Sadece inceliyor.

"Senin için aldım."

Dudakları aralanıyor ama kelimeler çıkmıyor. Gözleri parlıyor, yumuşak ve geniş. "Her şey dağıldıktan sonra, seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Ama gerçek olanı, en önemli olanı işaretlemem gerekiyordu. Bana asla geri dönmesen bile."

Avucunu dövmenin üzerine bastırıyor, sanki onu içine çekmeye çalışıyor.

"Alex--"

"Manumea, yalnızken bile eşini aramaktan vazgeçmez. Çünkü yaşam için çiftleşir."

Çenesi titriyor ve başını eğip hızla gözlerini kırıştırıyor. "Aşkımızı tenine kazıdın."

"Gerçeği yazdım, sana olan sonsuz aşkımı."

Eli kalbimin üzerinde duruyor ve uzun bir süre hareket etmiyor. Bana tekrar baktığında sesi duygu yüklü. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Parmaklarımı çenesi boyunca nazikçe kaydırıyorum. "Sen kanamaya değersin için."

Eğildi, ağzı kalbimin üzerindeki mürekkebi fırçaladı ve bana çarptı -Her vuruş, göğsümdeki her gümbürtü ona ait.

Ondan sonra bir süre konuşmuyoruz. Kazandığımız sessizliği aşabilecek hiçbir şey yok - anlamla kalın, aramızda geçen her şeyle ağır.

Uzun zamandır ilk kez kan kaybediyormuşum gibi hissetmiyorum. Onunla, gerçekte, burada olmasının verdiği sarsıcı rahatlamayla doluyum.

Yer değiştiriyor, bacağı çarşafın altından benimkine sürtünüyor, avucu hala kalbimin üzerinde duruyor, sanki aylar önce ona verdiğim parçamı geri alıyor.

Başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor, beni incelerken kirpikleri dalgalanıyor.

"Daha önce konuşmadığımız bir şey--"

Başımı eğip onu izliyorum. Bekliyorum.

"İlişkimizin bittiğini sanıyordun, peki Charleston'a nasıl geldin?"

"Dallas'a bir doktora görünmek için geldim."

Tüm vücudu geriliyor ve yüzümü görebilmek için dirseğinin üzerine çıkarak yan dönüyor. "Neyin var? İyi misin?"

Dönüp ona bakıyorum ve bir elimi sırtında gezdiriyorum. "Ayak bileğimle ilgili bir cerrahla görüşüm."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve endişenin derinlere yerleştiğini görebiliyorum. "Sana daha fazla sorun mu çıkarıyor?"

"Eskisinden daha kötü değil." Tyson'la dövüştükten sonra çok acıması dışında. Sanırım ona bir şey yapmış olabilirim. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Dallas'ta aşıl sakatlıklarını onarmakla ünlü bir uzman var. Benimkinin doğru iyileşmediğini ve bir ameliyat daha olmam gerektiğini söylüyor."

Şimdi rugby'ye dönme konusunu açmanın sırası değil. Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim. Şimdilik, bu sadece ne olursa olsun yapılması gereken bir ameliyat - uzun bir bilinmeyenler dizisinde bir adım. Tekrar oynama şansım olup olmadığından henüz emin değilken geleceği tartışmanın bir anlamı yok.

"Ameliyat ne zaman?"

"Gelecek hafta."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa *çok yakında*. "O zamana kadar Sydney'e dönecek misin?"

"Planım buydu. Zaten dönüş yolundaydım ama onun yerine buraya geldim."

"Rotanı değiştirmene ne sebep oldu?"

Cevabım hoşuna gitmeyebilir ama gerçek bu. "Ayrılığımız beni mahvetti. Bir kapanış yaparsam hayatıma devam edebileceğimi düşündüm. Ama şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum. Senden sonra hayatıma devam edebileceğimi düşünmekle aptallık etmişim."

"Beni dans stüdyosunda nasıl buldun?"

"Soul Sync'e gittim. Sydney'de bana atanan müşteri uzmanı da oradaydı. Hava dansı stüdyosunu sevebileceğimi söyledi."

Magnolia'nın dudakları seğirir. "Whitney'i mi kastediyorsun?"

"Olabilir. Hâlâ adını bilmiyorum." Sırıtiyorum. "Soul Sync'in o çok katı gizlilik politikası yüzünden."

"Vay, vay." Eğlenerek başını sallıyor. "Bayan Kitap Whitney'nin bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Sanırım öyle." Tanrıya şükür bugün o kadar gergin değildi.

Sessiz bir kahkaha atıyor ama yüzümü incelerken kahkahası sönüyor. "Ne yapıyoruz, Alex?"

Benim açımdan tereddüt yok. Tereddüt yok. "Emin değilim. Sadece senden ayrı kalamayacağımı biliyorum. Bunu bir daha yapmayacağım."

Rahatlama - omuzlarının gevşemesinden, parmaklarının göğsüme değmesinden anlıyorum.

O rahatlıyor ama benim nabzım daha hızlı atıyor.

Tyson McRae ona aşık. Ve onu tanıyorum. Şimdilik geri adım atabilir ama onun peşini bırakmış değil.

"Tekrar ayrı kalmaya dayanamam."

Elini ağzıma götürüp üst kısmını öpüyorum. "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız."

"Dallas'a gidene kadar benimle kalır mısın?"

"Bebeğim, beni senden levyeyle bile ayıramazsın."

Ondan küçük bir kıkırdama yükseliyor, parlak ve beklenmedik ve göğsümün derinliklerinde bir şey gevşiyor. Tanrım, bu sesi özlemişim. Hiç uğraşmadan içimdeki her karanlık köşeyi nasıl aydınlattığını unutmuşum.

Yüzündeki bir tutam saç tarayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Yarın işe gitme ve günü benimle geçir."

Dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümseme beliriyor. "Gelemem. Konsültasyon için gelen yeni bir müşterim var."

"İptal et."

Başını sallayarak yumuşak bir kahkaha atıyor. "Cazip, ama bunu yapmaya gücüm yetmez. Unuttuysan söyleyeyim, tek müşterimi kaybettim."

Yüz ifadesi değişiyor. "Bir iş kurmak kolay değil. Bu müşteriye ihtiyacım var."

Yapıyor. Ve ben bundan nefret ediyorum. Hayallerinin peşinden gittiği için değil -onunla ilgili daha fazla takdir ettiğim bir şey yok- ama bana kalsa, bir daha asla başka bir müşteri için endişelenmek zorunda kalmayacak. Onunla ilgilenirdim. Her kaynağa, her fırsata, bu işin gelişmesi için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan emin olurdum.

Ama Magnolia Steel bunu kabul edecek bir kadın değil. Bu yüzden sadece başımı salladım. "Anladım."

Eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Toplantım erken. Günün geri kalanını birlikte geçireceğiz."

Öptüm.

"Ve gece." Öptüm.

"Ve aradaki her dakika."

"Bütün gece duyduğum en iyi şey bu."

Yanımda bağdaş kuruyor, dizleri açık, vücudu teşhir edilmiyormuş gibi rahat. Çıplak amcığı loş ışıktaki parlıyor ve beni bir siren çağrısı gibi baştan çıkarıyor. Yumruklarım onu yatağına geri itme ve adımını haykırana kadar onunla ziyafet çekme ihtiyacına karşı sıkılıyor.

"Bana ameliyatından bahset."

Gözlerimi başka yöne çevirip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Cerrah en iyilerden biri - benimki gibi spor yaralanmalarında rekonstrüktif ameliyatlarda konusunda uzman. On iki hafta boyunca fizik tedavimi orada yapmam gerekecek."

"Dallas'ta on iki hafta mı? Kahretsin."

Yüzünde korku titreşiyor. "Yani beni yanlış anlama, Amerika'da olacağın için çok heyecanlıyım ama Dallas çok uzak. Sydney'den daha iyi değil. Birlikte olmamak... nerede olursanız olun birlikte olmamaktır."

Doğrulup eline uzanıyorum, başparmağım parmak eklemlerinin üzerinden geçiyor. "İşte bu yüzden benimle gelmeni istiyorum."

"Alex--"

"Ben ciddiğim."

"İşime yeni başladım. Aylarca ayrılmak kariyer intiharı olur."

"Anlıyorum ama çok zaman kaybettik. Gelmenizin bir yolu yok mu?"

Bu fikri kafasında evirip çevirirken alt dudağını çiğniyor. Çarkların döndüğünü, gözlerinin arkasındaki çekişmeyi neredeyse görebiliyorum - sorumlu olma ihtiyacı, evet demek isteyen parçasıyla savaşıyor.

"Tasarım sürecinde Dallas'ta uzaktan çalışabilirim. Ancak çoğu şey Charleston'da olmamı gerektiriyor - izinlerin alınması, saha ziyaretleri gibi."

"Bir asistan tutabilir misiniz?"

"Param olsaydı yapabilirdim, ama yok."

Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Sakın bir asistanın parasını ödeyeceğini söyleme."

Tanrım, beni çok iyi tanıyor. "Pekâlâ. Bana ne kadar zaman ayırabilirsen, onu istiyorum."

Yüz hatları yumuşuyor. İçindeki çekimi görebiliyorum -bana doğru, bize doğru- ama aynı zamanda taşıdığı her şeyin ağırlığını da. Kurduğu işin.

Yaratmak için savaştığı hayatı.

"Dünyada kendi yolunuzu çizmek için çok çalıştınız. Buna saygı duyuyorum. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Ve bunu yapamayacağını tahmin etsem de, keşke bunu senin için kolaylaştırmama izin verseydin."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, tereddütsüz. "Bunu bildiğinden daha fazla takdir ediyorum ama bu kendi başıma yapmam gereken bir şey."

Hoşuma gitmese de anlayışla başımı sallıyorum. Bu sessiz, kararlı güç tam ona göre.

"Pekala, ama lütfen bana bir bencillik izni verir misiniz?" "Bencilliğe göre değişir."

"Boş olduğun her an benimle birlikte olman için seni Dallas'a uçurmak istiyorum - hafta sonları, hafta içi - ne zaman olduğu umurumda değil. Seninle sadece bir saat geçirebilecek olsam bile. Sadece söyle, ben de seni almak için bir uçak kiralayayım."

Dudaklarında küçük ama emin bir gülümseme belirliyor. "Tamam, bu bencilliğine izin vereceğim."

Daha yakına kayıyorum, yüzünü ellerimle kavıyorum, başparmağımı yanağında hafifçe gezdiriyorum. "Bu sefer başaracağız, favorim."

Çünkü başka türlüünü istemiyorum.

Bölüm 29

Manolya Çelik

Kapı müvekkilimin arkasından kapandığı anda yumruğumu havaya kaldırıyorum, zapt edemediğim muzaffer bir hareketle küçük bir sarsıntı yaşıyorum. Sessiz bir çılgılık atıyorum, küçük, baş döndürücü bir daire çiziyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

İşi kaptım.

Sıradan bir iş değil. Lüks bir spa için tam ölçekli bir tasarım projesi.

Benim hayalim. Bir tasarımcıyı haritaya koyan, fısıltıları vızıltıya dönüştüren, sizi kıt kanaat geçinmekten talep edilen biri haline getiren türden bir proje. İşte bu. Uğruna savaştığım fırsat; her gece geç saatlere, her reddedilmeye, her şüphe anına değecek bir fırsat.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak nefesimi içime çekiyorum. İçgüdülerimle hareket eden parmaklarımla telefonumu tutarken ellerim titriyor. Derin sesi hattı doldurmadan önce iki kez çalıyor.

"Hey, favori."

Sesini duyunca içime bir sıcaklık doluyor, beni bir kucak gibi sarıyor.

Tanrım, bunu özlemişim. Onu özledim. "Hey. Tahmin et ne oldu?"

Sesinde bir gülümseme var. "Bana kutlamaya değer bir şey söylemek üzereymişsin gibi geliyor."

Boştaki elimi göğsüme bastırıyorum, hâlâ kafam güzel. "Anladım, koca adam."

Müşteriyi buldum. Lüks bir spa için tam bir tasarım sözleşmesi." Bir dakika. Sonra-"Kahretsin doğru, anladın."

Bana olan güveni sarsılmaz, ana kaya gibi sağlam. Kendimden şüphe ettiğimde bana demir atıyor. "Tebrikler bebeğim. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

Boğazımda bir duygu seli yükseliyor. Sandalyeme gömülüyorum, sesindeki gururu içime çekerken dönüyorum. "Kendimle gurur duyuyorum."

"Olmalısın. Bunu sen yaptın."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, zor yutkunuyorum. O bana inanıyor. Kendime her zaman inanmadığım zamanlarda bile. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyecek.

"Keşke burada olsaydın."

"Buradayım, hatırladın mı? Ve bu gece seni kutlamak için dışarı çıkaracağım." Dudaklarımda yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Öyle mi?"

"Sen, ben, iyi yemek, bir şişe şampanya. Ne dersiniz?"

Kesinlikle evet, ama onun yerine ona takılıyorum. "Hmm... ne tür bir şampanya?"

Düşük bir kıkırdama. "Pahalı olanından."

Sırıtarak dudakımı ısıırıyorum. "Umm... o zaman evet diyorum." "Ne zaman gidebilirsin?"

Düşüncelerimi kutlama modundan çıkmaya zorlayarak ofise göz gezdiriyorum. "Ofisi toparlamam için bana birkaç dakika verin."

"Daha erken. Yemekten önce biraz alışveriş yapmak ister misin? Belki dün gece yok olanların yerine yenilerini alırız? Bunu telafi etmek istiyorum."

Ev dekorasyonu alışverişi. Bu adam benim dilimden konuşuyor. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Bir taksi tutup seninle ofisinde buluşmama ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Yakında görüşürüz."

Telefonumu göğsüme bastırırken hâlâ gülümseyerek kapatıyorum. Hayat yeniden rayına oturuyor. Uzun zamandır ilk kez her şey yolunda.

Büyük zaferimin etkisiyle kendimi yeniden odaklanmaya zorluyorum. Her ne kadar buradan bir zafer bulutu üzerinde süzölmek istesem de, günü toparlamam gerekiyor.

Spa için hazırladığım ön tasarım panosunu elime alıyorum ve portföyüme koymadan önce avucumu şık yüzey üzerinde gezdiriyorum. Bu proje her şey olacak.

Sunumumu bir kenara bırakıp mola alanına geçiyorum, son kahveyi de döküp lavabodaki cezveyi yıkıyorum. Normal bir iş, her gün yaptığım bir şey ama şimdi göğsümde ekstra bir hafiflik var.

Uğruna çalıştığım şey buydu. Uğruna savaştığım şey. Ve şimdi gerçekleşiyor.

Temiz cezveyi bulaşık süzgecine koyuyorum, tezgahın üzerine bir havlu seriyorum, aklım çoktan Alex'e kayıyor. O da yolda. Alışverişe gidiyoruz. Sonra akşam yemeği. Sonra... daha fazlası.

Yavaş bir sıcaklık içimi ürpertiyor.

Bu gün daha iyi olmaya devam ediyor. Ofisime giriyorum... ve donuyorum.

Tyson McRae orada duruyor.

Ben durduramadan bir ciyaklama sesi çıkıyor. İçimde keskin ve ani bir adrenalin dalgası yükseliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yüzü berbat durumda; morarmış, şişmiş, sol gözü Alex'in yumruğunun değdiği yerden simsiyah. Burnunda bir atel var, dün gece evimden ayrıldıktan sonra tıbbi yardım aldığıının kanıtı.

Yutkunuyorum, nabzım yükseliyor.

Alex, Tyson'ın burada olduğunu bilse aklını kaçırmıştı. Bu sefer onu dövmek yerine öldürebilirdi.

"Mags--"

"Burada olamazsın."

"Eminim şu anda beni görmek istemezsiniz ama dün geceki konuşmamızı bitiremedik."

"Söyleyecek bir şey kalmadı."

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum, Magnolia." "Şunu söylemeyi kes."

Başını sallıyor, çenesi geriliyor. "Bunu söylemek zorundayım çünkü bilmene ihtiyacım var."

Derimin altında kaynayan öfke, davetsiz olarak orada durduğu her saniye artıyor.

"Size bir şeyi açıklamama izin verin. Birini sevdiğinizde, onun mutluluğunu ilk sıraya koyarsınız. Hayalini kurduğu her şeye sahip olmasını istersiniz - bu size her şeye mal olsa bile. Alex'in başka birini seçtiğini düşündüğümde bile, yine de onun mutlu olmasını istedim. Bu beni kırsa bile, hak ettiği hayatı bulması için dua ettim. Çünkü gerçek aşk budur. Özverili. Tereddütsüz. Sizi parçalasa bile."

Düşünmesi için ona bir dakika veriyorum.

"Sen de aynısını söyleyebilir misin? Beni gitmeme izin verecek kadar seviyor musun? Seçtiğim kişiyle birlikte olmamı isteyecek kadar - bu kişi Alex olsa bile?"

Boğazı düğümleniyor ama cevap vermiyor. Peki ya bu tereddüt? Bana her şeyi anlatıyor.

"Sebring ona vermeye hazır olmadığınız şeyler istiyor."

Tyson McRae'yi birine ne vermeye hazır olduğum ya da olmadığım konusunda otorite yapan da kim? "Alex'in ona vermeye hazır olmadığım ne istediğini düşünüyorsun?"

"Bir eş. Çocuklar. Peri masalı gibi bir son. Bu sen değilsin, Mags. Sen bunu istemezsin."

O eski bendim, aşkın uzak durulması gereken bir şey olduğunu düşünen bendim.

"Ben olsam sizi istemediğiniz bir şeye zorlamazdım. Ama Sebring bunu yapacaktır."

Sözleri beni sarsmıyor ya da umduğu şüpheyi uyandırmıyor. Aksine, zaten bildiklerimi pekiştiriyor. Çünkü mesele şu ki... her şeyi yanlış anladı.

Söyledikleri doğru... Elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu bilemezsiniz. "Evlilik istemediğimi sanıyordum. Ama birini sevdiğinizde ve onları kaybederseniz, işler değişir."

"Sebring hâlâ eskiden olduğu kişi. İsteddiği şey değişmedi."

"Kalbim Alex için acıyor. Bir daha asla onsuz yaşamak istemiyorum ve bunun evliliğe yol açmayacağına inanacak kadar aptal değilim."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor, bu da parçaları bir araya getirmeye başladığının ilk işareti ve bunun nereye varacağından hoşlanmıyor. "Yani diyorsun ki-"

Sözlerimi çarpıtmaya çalışmadan önce sözünü kestim. "Dediğim gibi... işler değişti."

Çenesi o kadar sıkılıyor ki dişlerinin kırılmamasına şaşıyorum.

Başını sallıyor, sanki sözlerimi yok edebilirmiş, onları başka bir şeye, umudunu paramparça etmeyecek bir şeye dönüştürebilirmiş gibi.

Ama artık çok geç. Kayboldu. Ve o bunu biliyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Başımı salladım. "Değilim. Biraz bile değilim."

Morarmış ve şişmiş yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Bu k a d a r mı yani?"

Sebring kızı kaptı mı? Yine mi kazandı?"

"Sen ve Alex arasında asla bir rekabet olmadı. Ben onunum. Tanıştığımız andan beri öyleyim."

Tyson cevap veremeden, tanıdık bir varlık omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve yemin ederim ki daha dönmeden havadaki değişimi hissediyorum.

Alex.

Sarsılıyorum, kapıya doğru bakarken nabzım hızlanıyor. Orada duruyor, geniş omuzları kaskatı, koyu renk gözleri çeliği kesebilecek kadar keskin bir bakışla Tyson'a kilitlenmış.

Kahretsin. Bu iş hızla yokuş aşağı gitmek üzere.

Alex öne doğru bir adım atar, sesinden sinirlilik damlamaktadır. "Tanrım, McRae. Bir türlü gitmeyen lanet bir baş belası gibisin. "

Şiş dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor. "İstediğim bir şeyden vazgeçmek benim DNA'mda yok. Ve ben onu istiyorum."

"O dayağı bizi rahat bırakman için bir ipucu olarak almadın mı?" "Sen buna dayak mı diyorsun?"

"Yüzünü gördün mü, orospu çocuğu?"

Alex'in vücudu gergin, saldırmak için bahane bekleyen bir avcı gibi.

Dün geceki dövüşün görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor-Alex ve Tyson yıkım topları gibi çarpışarak oturma odamı savaş alanına çeviriyorlar. Çürük muştalar, paramparça mobilyalar ve bütün bir aksiyon filmine yetecek kadar testosteron.

Şimdi yine burada, boğulacak kadar gergin bir şekilde duruyorlar.

"Lütfen ofisimi yok etmeyin."

Alex gözlerini Tyson'dan ayırmıyor. Sesi sakın ama altındaki tehdit jilet gibi keskin. "Merak etme canım. Burayı mahvetmeyeceğiz."

Şüphelerim var. Ellerin iki yanında esneme şekli bana tam olarak bunu yapmaktan bir yanlış kelime uzakta olduğunu söylüyor.

Tyson dikkatini bana çevirdi. "Hâlâ oteli konuşmamız gerekiyor." Alex önüme geçerek Tyson'la aramda bir insan kalkanı oluşturdu.

"Unut gitsin. Magnolia artık seninle çalışmayacak."

Tyson dönüp parmağıyla Alex'i işaret ediyor. "Kapa çeneni. İş anlaşmamızda söz hakkın yok."

Alex yoldan çekilir. "Bu senin işin bebeğim. Hallet."

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Projede seninle birlikte ilerlemeyeceğim. Bana kim olduğunu gösterdin. Güvenemediğim biriyle iş yapmayı reddediyorum."

"Mecbursunuz. Bağlayıcı bir anlaşmamız var. Buna mecbursun."

Başımı salladım. "Aslında değilim."

Kafası karışmış gibi görünüyor diyeceğim ama zigzag yapması gerekirken zigzag yapmış gibi görünen yüzünden bunu anlamak zor. "Bir sözleşmemiz var ve bu sözleşmede bir madde var - ihlal ettiğiniz bir madde."

"Bu saçmalık."

Kaşlarımı çatarak masama doğru dönüyorum. "Küçük yazıları okumalıydın."

Çekmecemden bir dosya çekip açıyorum, aradığım maddeyi bulana kadar parmaklarım sayfaların üzerinde geziniyor.

Boğazımı temizleyerek yüksek sesle okudum. "Tasarımcı, müşterinin yasadışı, etik olmayan veya tasarımcının mesleki itibarına ve/veya kişisel değerlerine zarar veren davranışlarda bulunması halinde bu sözleşmeyi feshetme hakkını saklı tutar."

Sözleşmeyi önündeki masaya çarptım. "İmzaladınız. Şimdi anlaşmayı sona erdirmek için yasal hakkımı kullanıyorum."

Çenesi gerilir. "Sence bu tutar mı?"

"Sanmıyorum, Tyson. Biliyorum. Onunla savaşılabirsin ama kazanamayacaksın. Sana karşı her şeyi göze almaya özen gösterdim. İçgüdülerim sana güvenemeyeceğimi söyledi ve haklıydım."

Alex memnuniyetle kıkırdar. "Lanet olsun, McRae. İnce yazılar seni alt etti."

Gözlerindeki mücadele, sessiz bir yenilgiden başka bir şey kalmayana kadar zayıflayarak kayboluyor. "Pekala o zaman. Sanırım buraya kadarmış."

"Evet, öyle. Güle güle, Tyson."

Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor. Kapı kapandığı anda tekrar nefes alabiliyorum. Ama az önce ne olduğunu anlayamadan-

Alex benimle.

Tereddüt yok. Sabır yok.

Sadece ham, filtrelenmemiş ihtiyaç.

Elleri belimi kavlıyor, beni kendisine doğru çekiyor, vücudu bir ısı ve sarmal güç fırını. Yırtık pırtık nefesi, tek bir yıpranmış ipliğe asılı olan kısıtlamayla ağırlaşıyor.

"Kahretsin, bebeğim." Bana olan tutuşu sıkılaşıyor, parmak uçları tenime baskı yapıyor. "Bu çok ateşliydi."

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ama dudakları dudaklarımın üzerinde gezindiği anda kayboluyor. Gözleri karanlık, ağır kapaklı, yiyip bitirici.

"Öyle miydi?"

"Tam bir patron gibiydin." Parmakları omurgamda geziniyor, peşlerinde ateşi sürüklüyorlar. "Onunla başa çıkma şeklin gördüğüm en seksi şeydi."

Ağzı ağzıma çarpmadan önce tepki verecek zamanım bile yok.

Yumuşak bir yanı yok. Sabırlı değil.

Dişler, diller, dudaklar, her şey telaşlı, çılgınca.

Elleri her yerde -biri saçlarıma dolanıyor, daha derin, daha ateşli öpücükler için başımı eğiyor, diğeri kıcıma doğru kayıyor, beni daha yakına çekerken sertçe kavıyor. Onun her santimini, her sert kasını, Alex Sebring'i bana sahip olan adam yapan her keskin kenarı hissediyorum.

Elleri aşağıya kayıyor, kalçalarımın arkasını kavıyor ve ben tepki veremeden beni masanın üzerine kaldırıyor.

Bacaklarımın arasına girip içime bastırarak buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bana gösterirken nefesim kesiliyor, keskin bir soluk ağzı tarafından yutuluyor.

"Alex--" Dedim ama bu daha çok bir yalvarış.

"McRae'ye haddini bildirmeni izlemeye bayıldım."

Dudakları çenemi okşuyor, aşağı doğru iniyor, dişleri nabzımı sıyrıyor ve içimde bir ürperti yaratıyor.

Ben çoktan gittim.

Ateş midemde birikiyor, daha sıkı sarılıyor, tüketmekle tehdit ediyor

Ben.

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum ve topuklarımı sırtına batırıyorum. onu daha yakına çağırdı. "Seni ne kadar tahrik ettiğini göster bana."

Dudaklarından alçak, karanlık bir küfür dökülür, sonra hareket eder.

Eteğimi yukarı itiyor, kumaşı sert elleriyle kalçalarımın doluyor. Parmak uçları kalçalarımın bir yol izliyor, alay ediyor, talep ediyor. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni masanın kenarına yaklaştırıyor. Parmakları dantel külotumun altına takılıyor, aşağı kaydırıyor, beni çıplak bırakıyor, titretiyor, onun için ağrıyor.

Göğsünden alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseliyor -ham, aç- ve sonra gidiyor, sadece bir kalp atışı için. Pantolonunu indirdi, bir daha beni bırakmayacakmış gibi kalçalarımın arasına yerleşti.

Bir eli kalçama kenetlenip beni sabitliyor. Diğeri ise ona en çok ihtiyacım olan yere yönlendiriyor.

Sert bir hamleyle içime giriyor, beni iliklerime kadar dolduruyor. Boğazımdan soluk soluğa bir çığlık kopuyor, beni gererken, mahvederken, her kırık, çaresiz parçamı sahiplenirken başım geriye düşüyor.

Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor, amansız, hareket ettikçe beni masaya sabitliyor. Önce yavaşça -tahrik edici, eziyet edici- nefesim kesilene, titreyene kadar uzatıyor. Sonra daha hızlı. Daha sert. Daha derine. Göz kapaklarımın arkasında patlayan yıldızlardan başka bir şey kalmayana kadar.

Ritim daha sert, daha umutsuz, daha dengesiz hale geliyor, kontrolü her itişte, her kırık inlemede parçalanıyor. Altımızdaki masa gıcırıyor,

Her hareketinde sallanıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diyor, ağzı kulağımın üzerinde, sesi zar zor insani.

İnliyorum, içime girerken o n a yapışıyorum, tekrar tekrar, hızı acımasız.

Çok yaklaştım. Çok yakın. Bunu hissediyor.

Parmakları çenemi buluyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Gözlerini benden ayırma. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Ve bir anda paramparça oluyorum.

Zevk bir gelgit dalgasıyla üzerime çöküyor, adını haykırırken tüm bedenim sarsılıyor, parmaklarım omuzlarına gömülüyor.

Alex bir lanetle onu takip ediyor, kendini derinlere gömüyor, tüm vücudu geriliyor, titriyor, bana doğru yığılmadan önce, nefessiz, bitkin.

Odadaki tek ses hırıltılı nefes alış verişlerimiz. Ve uzun bir an boyunca ikimiz de hareket etmiyoruz. Karmakarışık, yanan, harap olmuş bir şekilde var oluyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum, onun baskısının beni topraklamasına izin veriyorum, kalbinin avuçlarımın altındaki sabit gümbürtüsü beni bu ana bağlıyor.

Başını kaldırıyor, alnıma, şakağıma, dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"İnanılmazsın."

"Sen de o kadar kötü değilsin, koca adam."

Alt dudağımı ısırp yavaş ve uzun bir öpücük daha çalmadan önce göğsü kahkahalarla gümbürdüyor.

Belimi sıkıca kavlıyor, sert ve sahiplenici.

Yavaş bir nefes beni terk ediyor, bedenim hala uğulduyor, hala masamın sert yüzeyine yapışmış durumda - beni almasına izin verdiğim, diğer her şeyi yakıp yok eden ihtiyaca teslim olduğum yer.

Parmakları sırtımda geziniyor, dudakları şakağıma değiyor. "Sen bunun için yaratılmışsın."

İçimi bir ürperti kaplıyor, sadece sözlerinden değil, sözlerindeki sessiz kesinlikten de.

Tırnaklarımın sırtında gezinmesine izin vererek kendimi onun ağırlığına sabitledim. "Beni masamda becermekten hoşlanıyor musun, Sebring?"

Kıkırdıyor. "Evet, seni masanda sikmeye bayılıyorum Steel."

Omuzlarındaki kasları sıkarak sırtıyorum. "Güzel. Benim de hoşuma gitti." Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Sen benimsin."

Kelimeler derinlere yerleşiyor, her santimimde yankılanıyor.

Cevap vermiyorum. Gerek yok. Çünkü ikimiz de zaten biliyoruz ki Doğru.

Bölüm 30

Alex Sebring

Buz şingirtıları ve bas ağırlıklı müziğin tıngırtısı arasında ^{kahkahalar yükseliyor.} Havada viski ve bira asılı, ışıklandırma alçak ve karamsar. Normalde böyle bir yere gelip elimde bir içkiyle dinlenmeyi çok isterdim. Ama bu gece aklımda daha önemli şeyler var.

Sıradan bir gece için mükemmel bir ortam olmalı, ama bunun sıradan bir tarafı yok. Çünkü bu gece Violet'la buluşacağım. Ve Magnolia'ya göre o sadece en iyi arkadaşı değil, onun diğer yarısı, ölüm kalım meselesi, biz ayrıken kalbinin ne kadar kırıldığı da dahil olmak üzere onun hakkında her şeyi bilen kişi.

Bu kadın sadece önemli değil. Kritik biri. Ya benden hoşlanmazsa? Bu bir sorun.

Magnolia'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Sessizsin. İyi misin?"

Sinirlerim geriliyor ama tıpkı ragbi sahasına çıkmadan önce yaptığım gibi bunu bastırıyorum. "Her şey yolunda."

Magnolia ikna olmamış bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Emin misin? Hani şu düşünceli ve sessiz olduğun şeyi yapıyorsun."

Sırıtiyorum. "Ben her zaman düşünceli ve sessizimdir."

Yaklaşıyor, başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Dinle, kendin ol, tamam mı?"

"Bu belirsiz, aşkım."

"Tamam, daha açık konuşayım, kendin ol, ama aynı zamanda kendini hazırla." "Çok güven verici."

Göz kırıyor. "Yardımcı olduğuma sevindim."

Magnolia beni kalabalığın içinden geçiriyor, yüksek masaların etrafına sıkışmış insan gruplarının yanından ve bir barmenin müzik eşliğinde sallanmakta olan bir grup arkadaş için bir sıra tekila shot doldurduğu barın yanından geçiyor.

Mekânda ilerledikçe nabzım daha da yükseliyor.

Bu çok saçma. *Ben* gülünç *biriyim*. Binlerce kükreyen taraftarla dolu stadyumlarda oynadım, dünyanın en zorlu oyuncularından bazılarıyla karşı karşıya geldim. Ama bu karşılaşma? Sınırdayım.

Bu önemli. Çünkü Robin ve Charlene'in aksine Violet, Magnolia'yı umursuyor.

Sydney'deyken onu kontrol eden oydu. Ve Magnolia'nın ben yokken aradığı, mesaj attığı, güvendiği kişi oydu.

Onun onayı önemli. Bu çok önemli.

Her zamanki Cuma gecesi karmaşası barı dolduruyor ve biz açık bir masa arıyoruz.

"İşte." Arka tarafa yakın yüksek bir masayı işaret ediyor. Barın en gürültülü kısmından uzakta, sahipsiz birkaç masadan biri.

"İyi buldun."

Biraz sessizlik iyi bir şeydir-özellikle de olacaklar düşünüldüğünde.

Yanındakine yerleşmeden önce onun için bir tabure çekiyorum.

Magnolia yoldan geçen bir sunucuyu işaret eder. "Soruşturma başlamadan önce bir içki ister misin?"

"Tabii ki."

"Eski moda bir gece mi?"

"Bebeğim, her gece eski moda bir gecedir."

Magnolia bana doğru kayıyor, ifadesi şimdi daha yumuşak. "Senden hoşlanacağını biliyorsun, değil mi?"

"Sesin kendinden emin geliyor."

"Öyleyim." Masanın altından dizimi dürtüyor. "Stres yapmana gerek yok. Nefes al ve rahatla."

Beni rahatlatmaya çalışıyor ve bunu takdir ediyorum.

"Ben iyiyim."

Bir süre beni izliyor. "Yine de git derin bir nefes al. Döndüğünde içkin burada olacak."

Emir verir gibi söylemiyor. Yumuşak. Sakin. Sanki gösteriş yapmadan bana bir can simidi uzatıyor.

Magnolia'nın çatlakları yarılmadan önce görme, baskının ne zaman çok fazla olduğunu, duvarların ne zaman kapandığını bilme gibi bir özelliği var. Beni zayıf hissettirmeden uçurumun kenarından nasıl çekeceğini bilen tek kişi o.

Tanrım, onu seviyorum.

Masadan uzaklaşıyorum. "Hemen döneceğim."

Erkekler tuvaleti sessiz - neyse ki boş - bana yeniden toparlanmam için bir an veriyor. Lavaboya yaslanıyorum, boynumu ve omuzlarımı yuvarlıyorum, yavaş bir nefes veriyorum.

Bu bir konuşma. Hepsi bu. Bir kadının görüşü. *Çok* önemli bir kadının.

Silkeleniyorum. Her şey yoluna girecek. Magnolia beni seviyor. Violet Magnolia'yı seviyor.

Varsayılan olarak, en azından bana tahammül etmeli, değil mi?
...doğru.

Lavaboyu ittim ve kapıya yöneldim. Koridora adımımı attığım anda bir kadın beliriyor ve yolumu kesiyor.

Kısa kesiyorum.

Her santimini saran bir elbiseye sarınmış. Parlak kırmızı ruj, beni ölçüp biçiyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor.

Bu fark edilmeyi seviyor.

"Vay be. Gecenin bu saatinde şanslı olacağımı düşünmemiştim." İşte başlıyoruz.

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama o bana ayna tutuyor, yine yoluma çıkıyor. Gözlerindeki bakışı tanıyacak kadar çok barda bulundum.

"Affedersiniz."

Hareket etmiyor. Onun yerine başını eğiyor ve sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor. "Avustralyalı mısınız?"

Bir kez başımı salladım. "Doğma büyüme."

Gülümsemesi yavaş ve kasıtlı bir şekilde kıvrılıyor. "Aksanını sevdim."

Tepki vermiyorum. Bunu ilk kez duymuyorum, son da olmayacak. Hiçbir anlamı yok.

Yer değiştiriyor, vücudunu yolumu kapatacak kadar eğiyor. "Söylesene, senin gibi bir adamın burada tek başına ne işi var?"

"Yalnız değilim. Kız arkadaşım ile birlikteyim."

Bir adım daha yaklaşıyor, bir nefes fazla yaklaşıyor, sesini baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir şeye düşürüyor. "Bu, sen buradayken biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Aslında öyle."

Sırtışı genişliyor, tembel ve ukala. "Fikrini değiştirebilir miyim?"

"Hayır. Şimdi izin verirseniz, kız arkadaşım beni bekliyor."

Kaşlardan biri yüksek, pratik ve keskin. "Nesin sen? Bir tür aziz mi?"

"Bir aziz değil." Bakışlarını sabit ve rahat s ız olmadan karşılıyorum.
"Ama ben sadık biriyim."

Bir süre beni inceliyor, baş ı eğik. "Cazip bile gelmiyor mu?" Bu
hızla eskimeye başladı. "İlgilenmiyorum. Affedersiniz."

Dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Sonra görüşürüz," diye omzunun üzerinden fırlattıktan sonra kadınlar
tuvaletine doğru dönüyor, kalçaları hâlâ oyunda olduğunu düşünüyormuş gibi
sallanıyor.

Baş ımı bir kez salladım ve s ildim. Bunun neyle ilgili olduğunu
bilmiyorum. Umurumda da değil.

Bu gece odaklanmam gereken daha önemli şeyler var.

Masaya döndüğümde Magnolia telefonunda geziniyor, yanındaki tabureye
kayarken bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." İçkimi kaldırıp yavaş bir yudum
alıyorum. "Bir süredir yoktun."

Ona kadından bahsetmeyi tartışıyorum ve sonra tepkisini görmenin
eğlenceli olabileceğine karar veriyorum.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir kadın bana asılmaya çalışıyor. İpucunu
almadı."

Magnolia'nın kaşları çatılır. "Öyle
mi?" "Her zaman olur."

Sırıttıyor. "Şimdi öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Bu seferki 'aksanını sevdim' türünden bir şeydi."

Dirseğini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almış, gözleri keyifle
parlıyor. "Şu 'aksanına bayıldığım' tiplerden biri olduğumu hatırlıyor gibiyim."

Bardağ ımı ona doğru eğiyorum. "Evet, ama senden duymak farklıydı."

Ciddi ciddi düşünüyormuş gibi mırıldanıyor. "Doğru. Bu konuda klas
olduğum için mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aksanım yüzünden bana bir ağaç gibi tırmanmak
istediğini söylemiştin."

Sırıttışı hınzırca, özür dilemeden. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum ama
sana bir ağaç gibi tırmanmayı seviyorum, o yüzden--"

Sessiz bir kahkaha atıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Senin
kız nerede?" "Tam burada," diyor arkamdan bir ses.

O ses.

Daha yüzünü görmeden korkum omurgamdan yukarı kayıyor.
Koridordaki kadın karşımdaki tabureye kayıyor, ağzında kendini beğenmiş
bir sırıtış var.

Magnolia, her şeyden habersiz, ışınlanır. "Vi, bu
Alex." Vi.

Violet'teki gibi.

Magnolia'nın en iyi arkadaşı gibi.

Fikri önemli olan tek kişi gibi.

Hareket etmiyorum. Gözümü kırpmıyorum. Zihnim o koridor
karşılaşmasının her saniyesini mükemmel bir netlikte geri sarıyor.

Bana tuzak kurdu.

Bana tuzak kurdu.

Beni, ilginç bir fareyi yakalamış bir kedi gibi izliyor.

"Violet ve ben çoktan tanıştık."

Açık olan bir şey var ki, Violet onayını almak için beni uğraştıracak.

Magnolia aramıza baktı. "Daha önce tanıştınız mı?"

Violet'in sırıtışı keskinleşir. "Oh, bilirsin işte. Sadece küçük bir oyun öncesi
ısın-
yukarı."

Öne doğru eğilip bir dirseğini bara dayıyor. "Görmek zorundaydım
Bu kısma gelmeden önce ne ile çalıştığınızı kendim biliyorum."

Magnolia'nın gözleri kısılr, şüphe yüz hatlarını keskinleştirir. "Violet... ne
yaptın sen?"

Manikürlü tırnağını yavaş ve kasıtlı bir şekilde bara vuruyor. "Sadece hızlı
bir sadakat kontrolü yaptım."

Bakışları bana kaydı. "Barbekü yarışmasındaki bir vegan kadar baştan
çıkarıcıydı."

Violet onun için sipariş ettiğim içkiyi kaldırıyor ve yavaşça bir yudum
alıyor. "Onunla tuvaletin dışında karşılaşmış olabilirim. Onu tanıdım. Onu
tavlamaya çalışan rastgele bir kadın gibi davrandım."

Magnolia boğulur gibi bir ses çıkarır. "Ne yaptın?"

Violet hınzırca sırıtıyor. "Magnolia, 'aksanını seviyorum' kızıyla tanış."

Magnolia'nın yüzünde anlayış belirir. "Ohhh. Şimdi her şey anlam kazandı."

Violet pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Nasıl tepki vereceğini görmek
istedim."

İkimiz de geçtiğimi biliyoruz. Sadece itiraf ettiğini duymak istiyorum. "Ve?"

Elini kaldırıyor, sanki bana not veriyormuş gibi tırnaklarını inceliyor. "Hiç etkilenmedim. Çok etkileyici... bir erkek için."

Kendimi rahatlamış mı yoksa aşağılanmış mı hissedeceğimi bilemiyorum.

Magnolia inliyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Vi, insanları böyle pusuya düşüremezsın."

Violet sırtıyor, etkilenmemiş. "Yapabilirim ve yaptım da. Dürüst olmak gerekirse? Eğer tereddüt etseydi ya da bunu düşünseydi, bilmek istemez miydin?"

Magnolia ona ters ters bakar. "Mesele bu değil."

"*Mesele* bu."

Önümde yaşanan çılgınlığı anlamaya çalışıyorum. "Bu senin için normal mi?"

Violet bunu düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Sadece gerekli olduğunda."

"Ve bunun gerekli olduğuna mı karar verdiniz?"

Bakışları beni kesiyor. "En iyi arkadaşımın kalbi milyarlarca parçaya bölündü. Bilin bakalım o parçaları kim topluyordu? Ben. Yani evet, benim için bu gerekli."

Magnolia inliyor ve bana dönmeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, yüz ifadesi kızgınlık ve özür arasında bir yerde takılı kalıyor. "Yemin ederim iyi niyetli."

Violet sırtarak içkisini yudumluyor. "Seviyorum."

Hâlâ gülsem mi yoksa kaderime boyun mu eğsem diye düşünüyorum ama bir şey açık ki bu uzun bir gece olacak.

"En azından şimdi normal bir konuşma yapmayı deneyebilir miyiz?"

Manolya

sorar.

"Elbette, ama önce--" Violet sahte bir ciddiyetle eğiliyor. "Nedir senin en iyi arkadaşınla niyetleri?"

İçkimden yavaşça bir yudum alıyorum ve ona kendi bakışımı yöneltiyorum.

"Şahdamarına saldırıyorsun, değil mi?"

Violet başını sallar. "Aynen öyle."

Magnolia inliyor. Ben sadece

sırtıyorum. Oyunlar başlasın.

"Tamam, Vi. Alex'in bir dakika nefes almasına izin vermeye ne dersin?"

Omuz silkiyor, masummuş gibi davranıyor. "Sadece olmasını istediğim gibi iyi bir adam olduğundan emin olmam gerekiyor."

Bir sırtışıma ısırdım. "Sadece sorabilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli?" Hınzırca sırtıyor ve beni inceliyor. "Ama madem buradayız, söyle bana Sebring, uzun vadeli planların neler?"

Violet onun en iyi arkadaşı mı... yoksa küçük kıızıyla çıkan adamı inceleyen bir mafya babası mı? Söylemesi zor. Tek eksiği bir beyzbol sopası ve yanında Tony ve Vinny adında iki serseri.

Magnolia'ya bakıyorum ama bana yardım etmiyor. Olsa olsa, eğlence ve hafif bir korku karışımıyla izliyor.

Dikkatimi tekrar Violet'e yöneltiyorum. "İş teklifi versiyonunu mu yoksa duygusal olarak savunmasız olanı mı istiyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Seçenekleri olan erkeklere bayılırım. İşle başlayalım ve yükselelim."

Magnolia inliyor. "Aman Tanrım."

Öne doğru eğilerek sırtıyorum. "Güzel. İş versiyonu mu? Magnolia, geleceğim, mutluluğum ve bundan sonra gelecek her şey için yapabileceğim en akıllıca yatırım."

Violet başını sallayarak bir onay mırıltısı çıkarıyor. "Fena değil. Peki ya duygusal olarak savunmasız versiyonu?"

Gülümsemem daha dürüst, daha gerçek bir şeye dönüşüyor. "Onu seviyorum.

Tamamen."

Kelimeler kolay geliyor çünkü şimdiye kadar söylediğim en doğru şeyler.

Violet'in alaycılığı azalıyor. Yüzünde okunamayan, daha yumuşak bir şeyin titreşimi beliriyor. "İyi cevap."

Magnolia yanımda kayıyor, parmakları masanın altında benimkilere dolanıyor.

"Onay damganız var mı?"

Yemeğiyle oynayan bir kedi gibi karıştırma çubuğunu çiğniyor. "Şimdilik."

Sorgulamayı biraz hafifletiyor.

Normal bir sohbe benzeyen bir şeye yerleşiyoruz, ancak bunun altında bir akıntı var. Sürekli bir değerlendirme. Hala beni izliyor, belli etmese de beni test ediyor.

Magnolia masanın altından dizini benimkine doğru itiyor. "İyi misin?"

Katlandığım şeyler hakkında hiçbir fikri yok. "Daha kötülerini atlattım."

"Zor birisin. Bunu sana vereceğim. Ve sert olmaktan bahsetmişken--" Violet parmağını çevirerek yüzümü işaret ediyor. "Öteki nasıl?"

adam bak?"

Magnolia yanımda geriliyor.

Hiç tereddüt etmeden. "Magnolia'ya bulaşmaması gereken birine benziyor."

"Kızımı korudun. Bu hoşuma gitti." Violet başını sallayarak mırıldanıyor.

"Çok saygı duyuyorum."

Şiddetin hiçbir şeyi çözmediğine ya da önce saldırıp sonra düşündüğüm için nasıl yürüyen bir kırmızı bayrak olduğuma dair bir nutuk bekliyordum.

Kınama yok. Yargılama yok.

Sadece saygı.

Violet rahat ama kasıtlı bir şekilde elini sallıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, senden hoşlanıyorum.

Sen onun için iyisin."

Violet'i kazanmak, şimdiye kadar kazandığım tüm maçlardan ya da şampiyonluklardan daha büyük bir his.

"Bunu mahvetme, Sebring."

"Yapmayacağım. Çünkü Magnolia hayatımın en büyük zaferi. Rugby kariyerim için alınmayın."

Violet kadehini kaldırıp yukarı doğru tutuyor, ben de içkimi onunkine değiştiriyorum. "Şerefe."

Ve böylece, onunla birlikteyim.

Violet beni bunun için zorladı ama geçtim. Ve bu gece ilk kez omuzlarım gevşedi ve biraz daha rahat nefes aldım.

Bölüm 31

Manolya Çelik

Dallas'taki özel hangara doğru taksi yaparken jet motorunun sesi bir fısıltıya dönüşüyor. Alex'in eli kalçamda duruyor, başparmağı bacağımın üzerinde daireler çiziyor. Dışarıdan gergin görünmüyor ama onu tanıyorum. Çenesinin nasıl gerildiğini görüyorum, sanki bir şeye hazırlanıyor gibi.

Bu yolculuğu bir takım gibi yaptık, ikimiz birlikte ortaya çıktık.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, yeniden biz olmaya bu kadar kolay alışmamız beni hâlâ şaşırtıyor. Sanki o acılar hiç yaşanmamış gibi, sanki hiç çözülmemişiz gibi, sanki aşkımız sadece nasıl olunacağını hatırlamış gibi.

Çatı katı beklediğim gibi - şık, erkeksi, abartısız lüks - sıcak ahşap, zengin deri, Dallas silüetinin sıvı altın gibi içeri akmasına izin veren uzun pencereler. Okaliptüs ve eski para gibi kokuyor.

Yatak odası büyük, sıcak, zarif ve etkilemek için tasarlanmış.

"Görüyorum ki her şeyi yapmışsın," diyorum yavaş bir daire çizerek.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Üç ay uzun bir süre. Rahat hissetmeni istedim... böylece geri gelmek isteyecektin. Benimle zaman geçir."

Başımı eğerek durakladım. *Söylemesi garip bir şey.*

"Yapmayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Birazcık." Sesi dikkatli, neredeyse fazla rahat. "Seyahat etmek yorucu olabilir. İşiniz zamanınızın çoğunu alıyor. Burada kalmanı kolaylaştırmak istedim. Burada çalışmanı. Burada olmak istemeni."

Yanına gidip kolumu omuzlarına doladım. "Elimden geldiğince her dakika burada olacağım. Anladın mı?"

Başını sallıyor, ağzının köşeleri gerginliği yumuşatacak kadar kalkıyor. "Söz mü?"

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

Öğleden sonrayı şehirde dolaşarak geçirdik. Süslü bir şey yok - bir müze, bir kitapçı, Klyde Warren Park'ın kenarında sessiz bir bank ve ihtiyacımız olmayan ama kesinlikle istediğimiz bir dilim karamelli keki paylaştık.

Akşamın erken saatlerinde, yürüyüşündeki ince değişimi görüyorum. Dikkat etmediğimi düşündüğünde nefesindeki sessiz kesiklik. Sağlam ayak bileğini tercih ettiğini.

Hiçbir şey söylemedi ama Tyson'la dövüşürken tekrar sakatlandığından şüpheleniyorum.

"İyi misin?" Caddeyi geçerken onun yanında yavaşlıyorum. "Topallıyorsun."

Bana o kendine özgü yarım gülümsemesini atıyor. "Ben iyiyim." "Alex, değilsin."

Kaldırımında durdu ve yüzünü bana döndü. "Dinle, bebeğim. Haftalarca çizme giymek üzereyim. Benden nefret eden bir ayak bileğiyle yatakta geçireceğim günler var önümde. Acı geçen seferkinden daha kötü olacak ve inan bana bu hiç de kolay olmadı. O yüzden bunu almama izin ver. Bu gece seni ve Dallas'ı almama izin ver."

"Tamam."

"Ve ayrıca--" Daha yakına eğiliyor, sesi beni ürpertecek kadar alçalıyor. "Yatakta sıkışıp kalmak umurumda değil... eğer benimle birlikte olursan."

Bileğimi havada yakalayıp dudaklarına götürerek iç kısmına bir öpücük kondurduğunda gülerek göğsüne vuruyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Tanrım, onu seviyorum.

Biraz daha yavaş yürüyoruz. Topallaması kötüleşiyor ama şikâyet etmiyor. Onunla ilgilenmeme ve kitapçıdan aldığım küçük çantayı taşımama izin veriyor. Otele dönmek için daha uzun bir yol seçiyor çünkü binalara vuran ışık çok güzel ve güneş batmadan önce benimle daha fazla zaman geçirmek istiyor.

Bu adam gün doğumu ve gün batımını ne kadar da seviyor.

Ve şu anda -altınlara bürünmüş, eli benimkine sarılmış, ağzının kenarındaki o çarpık gülümsemeyle- nedenini anlıyorum. Arada kutsal bir şey var. Gecedен önceki sessizlik. Bir şeyin bittiğini ama başka bir şeyin başlamak üzere olduğunu bilmek.

RESTORAN ÖZELDİR, hakkında fısıltılar duyduğunuz türden bir yerdir - yumuşak aydınlatma ve mum ışığında köşeler, topuklarınızın altında sessizleşen koyu ahşap zeminler, bir şarap

O kadar kapsamlı bir liste ki, bağbozumu yılları ve şarap garsonu sırlarıyla yazılmış bir roman gibi okunuyor.

Alex sandalyesinde arkasına yaslanıp koyu kırmızı şarabı karıştırmaya başladığında şarabın sadece birkaç yudumunu içmiştik. Gülümsemesi yavaş, yumuşaklığın altında bir parça kendini beğenmişlik var.

"Bu gece bizi buraya getirmek için kaç ipi çekmeniz gerekti?"

Yavaşça bir yudum alarak başını sallıyor. "Birkaç iyilik istedim. Ağlamakla tehdit etti.

Ne gerekiyorsa."

Gülüyorum, elbisemin askısını düzeltiyorum. "Saçmalıyorsun."

Gözleri her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi beni tarıyor. "Dallas'taki tek gecemizin özel olmasını istedim."

"Öyle."

Arduvaz mavisi düğmeli bir bluz giyiyor; üstteki birkaç düğme, yaka kemiği boyunca uzanan mürekkebi ortaya çıkaracak kadar açık; kumaşın altında sadece benim bildiğim bir sır gibi kaybolan kalın çizgiler ve kıvrımlar. Lacivert bir spor ceket omuzlarını sarıyor, özel dikim ama zahmetsiz. Saçları duştan sonra hâlâ nemli, geriye doğru itilmiş ve denediğini belli ediyor... ama çok da zorlamamış. Çünkü buna gerek yok. Sessiz bir özgüveni ve yıkıcı bir sakinliği var ve nedense bu beni her şeyden daha çok mahvediyor.

Bizi izleyen herkese kolaymışız gibi görünüyoruz. Sanki buraya aitmişiz gibi; köşedeki bir masada oturan, ellerinde şarap kadehleri, sanki dünya bizi hiç kırmaya çalışmamış gibi gülen iki gösterişli insan.

Ama bu bir yanılsama.

Buraya gelmek kolay olmadı. Çiğ ve acımasızdı. Uykusuz geceler, cevapsız mesajlar ve iliklerimize kadar işleyen bir kalp kırıklığıydı.

Tırnaklarımızla kazıyarak bu ana geri döndük. Birbirimize geri döndük. Ve şimdi ona tekrar sahibim, gitmesine izin vermeyeceğim. Bu sefer bırakmayacağım. Hiçbir şey için.

Servis görevlisi şarabımızı yeniden dolduruyor ve parmak uçlarımız birbirine değecek şekilde sessizce kaldırıyoruz.

"En kötüsünden kurtulmaya."

Bakışlarımı karşılıyor ve kadehini benimkine vuruyor. "Buraya gelmenin nelere mal olduğunu asla unutmamaya."

Akşam yemeği yavaş ve çökmüş. Menüdeki en büyük bifteği sipariş eder. -Çünkü tabii ki öyle. Teksas eyaletinde yasal olması gerekenden daha fazla sarımsakla telaffuz edemediğim bir makarnaya gidiyorum.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra birbirimizin ritmine geri dönmek yerine, sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi masada ısırıklarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Alex benim için biftekten bir parça kesiyor ve sırtarak ağızıma götürüyor. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

Bana kendisinin ve kardeşlerinin küçükken Malie'nin başına açtıkları belaları anlatıyor; şafaktan önce sörf yapmak için gizlice dışarı çıktıklarını, evin içinde çamur izi sürdüklerini ve eve kavga etmekten değil "düşmekten" olduğuna yemin ettikleri morluklarla döndüklerini anlatıyor. Malie'nin bir keresinde onları garaj yolunda tahta kaşıkla kovaladığını, Samoaca bağırdığını, çünkü birbirlerine meydan okuyarak kaşlarını traş ettiklerini anlatırken sırtışı geniş, çocuksu.

Şarabıma uzandığımda hâlâ gülüyordum, gözlerim eğlenceyle ıslanmıştı. "Bu çılgınca, ama dürüst olmak gerekirse, bir ev dolusu erkek yetiştirmenin en kötü şey olmayacağını düşündürüyor."

Kıpırdamadan duruyor, atal ağızının yarısına kadar gelmiş. "Öyle mi?"

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. İfadesinde okunamayan bir şey var - daha yumuşak bir şeyle kenarlı merak.

"Tam bir kaos olurdu. Gürültülü. Eminim iğrenç olurdu. Ama sanırım buna bayılırdım."

Ağız yavaş, düşünceli bir gülümsemeye dönüşüyor, göğsümün derinliklerinde bir yere inen türden.

Ben de gülümserim. Ve o an uzuyor, söylemediğimiz her şeyle dolu.

Duygularım değışti. Onu kaybetmekle yeniden bulmak arasında bir yerde, kalbimin etrafında oluşturduğum kuralları bıraktım. Aşk istiyorum, gerçek aşk ve kendime ait bir aile.

Sonsuza kadar istiyorum ve bunu onunla istiyorum.

Ve eğer küçük Tazmanya şeytanlarıyla gelirse... tamam.

Ama şimdi bu konuşmanın zamanı değil. Bu gece değil. Yarın yaklaşırken olmaz. Bu yüzden şarabımdan bir yudum daha alıp sırrıma biraz daha sıkı ve biraz daha uzun süre tutunuyorum.

Gözleri benimkilerde, her zamanki gibi sabit, ama görebiliyorum - yüzeyin altındaki kırılğan bir şeyin titreşimi. Söz konusu o olduğunda her şeyi fark ederim. Bunu yüksek sesle söylemiyor -onun hakkında bu kadarını öğrendim- ama yarın için gergin.

"Her şey yoluna girecek." Sesim alçak, aramızdaki bu konuşmayı küçük köşemizde tutuyorum. "Beni duyuyor musun? Bu iş sende, koca adam. Ben de seninim."

Omuzları gevşiyor ve kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklık yumuşuyor. "Bunu tek başına yaşamayacaksın."

Gözleri sessiz bir şeyle titreşiyor. Rahatlama, belki. Sevgi, kesinlikle.
"Bunu duymam gerektiğini fark etmemiştim. Seninle birlikte olacağıma
Ben. sevindim.
"

Ayağım masanın altında onunkini buldu. "Mükemmel bir hemşire olacağım
ve
her... tek... santimine dikkat et."
Çenesi geriliyor, gözleri parlıyor.
"Ve eğer iyi bir hasta olursan, o küçük hastane yatağına tırmanabilir ve sana
dinleniyor olman gerektiğini unutturabilirim."
"Zevk için günde üç kez *Magnolia* alın. Bu reçeteyi sevdim.
Şimdi bu ameliyatı dört gözle bekliyorum."

ALEX kapının kilidini açıyor ve her zamanki gibi kapıyı benim için açıyor. Çatı katının
kapısı arkamızdan kapandığı anda her şey değişiyor.

Spor ceketini silkeliyor, kollarının düğmelerini açıp kıvrımadan önce
koltuğun koluna asıyor, ön kolları her hareketle esniyor. Saçları gece esintisinden
dolayı biraz dağınık ve her nasılsa ayrıldığımız zamankinden daha seksi.

Şehir tavandan tabana pencerelerin dışında parlıyor, ama tek görebildiğim
Onu.

Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım ve yere düştüklerinde
rahatlayarak iç geçirdim. Elbisem
Odayı geçerken bacaklarımın etrafında fısıldıyor, o ipeksi kumaş aniden çok
sıcak.

Ona bir göz attım, bana bakıyordu. Hayır, sadece bakmıyor. İzliyordu.
Sanki bütün gece beklediği bir şeymişim gibi. Sanki ben bir avım ve o da acele
etmeden avlanmayı bilen bir adam.

Uzanıp tokayı saçımdan çekiyorum ve yavaşça omuzlarımın üzerine
düşmesine izin veriyorum. Dalgalar gevşiyor, yüzümü çerçeveleyiyor, ben onları
ustaca bir hareketle sallarken, o izlerken bakışlarının nasıl ısındığının
farkındayım, son derece farkındayım. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi. Sanki ben
zaten onunmuşum gibi.

Çünkü ben öyleyim.

Sesi alçak, neredeyse hırıltılı. "Siktir, çok seksisin."

Aramızdaki boşluğu telaşsız bir güvenle geçiyor, nefesimi kesen türden.
Gözleri yavaş ve saygılı bir şekilde bedenimde geziniyor. Ama bana
dokunmuyor. Henüz dokunmadı.

Bunun yerine, bana doğru bastırmadan hemen önce durdu. Eli kalkıyor, parmakları omzumun çıplak tenini okşuyor, bir fısıltı kadar hafif. "Bunu bilerek yaptın."

"Ne yaptın?" Karnımdaki sıcaklık azalsa da masummuş gibi davranarak soruyorum.

Ağzı tembel, günahkâr bir gülümsemeyle eğiliyor. "Saçlarını salıyorsun ve böyle sallıyorsun."

Parmak eklemi kolumun kıvrımında geziniyor. "Bana ne yapacağını biliyordun."

"Muhtemelen," diyorum, gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırırken kalbim güm güm atıyor. "Ya da belki sadece hâlâ dikkatini verip vermediğini görmek istedim."

Gözleri parlıyor. "Senin söz konusu olduğun yerde dikkatimi asla bırakmam."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, parmakları enseme duruyor. Sonra çıldırtıcı bir yavaşlıkla başını eğiyor, dudakları aradaki mesafeyi kapatmadan benimkinin hemen yanında geziniyor.

"Ateşle oynuyorsun," diyor ağızma karşı. "O zaman yak beni."

Ve sonra beni öpüyor. Ama tatlı değil. Yumuşak değil. Bu bir sahiplenme.

Her vaat, her dua, her yalvarış tek bir yakıcılığa dökülmüş, Tüketen öpücük.

Ağzı ağızma çarpıyor ve onun ani sıcaklığına karşı nefes nefese kalarak içinde eriyorum. Elleri kalçalarımı buluyor, sıkıca kavıyor, nefes almak için bana ihtiyacı varmış gibi beni vücuduna doğru çekiyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, öpücüğü derinleştirirken ağızına doğru inliyorum, dili dizlerimi zayıflatan bir açlıkla benimkini süpürüyor.

Bizi yatağa doğru geri geri götürdüğünde, direnmeden, tereddüt etmeden, sadece kalbimin atışını ve vücudunun benimkine bastırıldığını hissederek gidiyorum.

Ağzı aşağıya iniyor, çenem boyunca kayıyor, boğazımda ateşin izini sürüyor. Ona daha fazlasını vermek için başımı eğiyorum, her santimim onun dokunuşu için ağrıyor.

Ellerim gömleğini belinden çekip çıkarıyor, onu ten tene hissetmek için şimdiden çaresizim.

O da bana izin veriyor.

Boğazından alçak sesle inliyor. "Tanrım, beni çözüyorsun."

"*Seni çözmeye çalışıyorum.* Ama bu lanet düğmeler. Gömleklerini nereden alıyorsun? Frustrate-the-fuck-out-of-her-with-difficult-buttons-dot-com?"

Sırıttıyor, tembel ve kendini beğenmiş, gözleri sıcaktan kararmış.

"Seni delirtmek için özel olarak üretildi. Düğmeler ön sevişmedir, bebeğim." "Öyle mi? Ön sevişme çok uzun sürüyor."

Parmaklarım bir kez daha beceriksizleşiyor -iki kez- ve artık yetiyor. Gömleğinin iki yanından tutup yırtarak açıyorum, düğmeler patlıyor ve konfeti gibi yere sıçrıyor.

Gözlerini kırptırıyor, sonra kısık ve sıcak bir kahkaha atıyor.

"Siktir, bu çok ateşliydi." Nefes nefese bakışlarına karşılık veriyorum. "Aynen öyle."

Bu gece mükemmellikle ilgili değil. İhtiyaçla ilgili.

Gömleğini omuzlarından itiyorum, zaten ezbere bildiğim mürekkebi ortaya çıkarıyorum-ama şimdi daha fazlası var. Gözlerim yeni çizgilere, kalbinin üzerindeki taze dövmeyle kayıyor.

Parmağımla kenarlarını çiziyorum. "Bu benim için."

Eli benimkini kapatıyor. "Senin için değil. Bu sensin."

Dövmeye bir öpücük konduruyorum. "Benim dövmeme." "Siktir," diye fısıldıyor. "Sen gerçek değilsin."

Gömleğini çıkarırken tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Eminim bunu hemşiren olmak için her şeyi bırakan tüm kadınlara söylüyorsundur."

Sırıttıyor ama arkasında bir sıcaklık var. "Sadece her... lanet... gün hala aşık olduğum kişi."

Tüm o sataşmalara ve aramızdaki sıcak çatırdamalara rağmen, o sessiz, huysuz itiraf tam da içimi kesiyor.

Hala bana aşıksın. Her...

lanet... gün.

Sanki şu anda istediği birinden daha fazlasıymışım gibi. Ben onun seçtiği biriyim. Tekrar. Ve yine. Ve yine.

Göğsümde bir şey kıvrılıyor, hassas ve nefessiz. Bunun gerçek olduğunu bilmenin verdiği bir sızı. Bu biziz. Ve artık bundan korkmuyorum.

Ona göz kırptıyorum, kalbim çarpıyor, boğazım düğümleniyor. "O zaman düşmeye devam etmen için sana bir sebep versem iyi olacak."

Sırada kemeri var, kaşlarımı kaldırıp yumuşak, eğlenceli bir homurtu çıkarmamı sağlayan pratik bir hareketle çözüldü. "Görünüşe göre bunu bir ya da iki kez yapmışsın."

"Sadece senin için."

Eğiliyor, ağzı kulağımın kabuğuna değiyor. "Bu doğru. Sadece Ben.

" Beni oksijenmişim gibi öpüyor.

bıraktı. Sırtım arkamızdaki duvara çarpıyor ve elleri bilerek dolaşiyor, elbisemin eteğinin altından kayıyor, parmak uçları kalçalarımın çıplak tenini sıyrıyor, ben ağzına karşı nefes nefese kalıyorum. Ama tam kontrolünü kaybedeceğini düşündüğüm anda sakinleşiyor.

Sonra, akıcı ve kendinden emin bir hareketle, Alex beni yerden kaldırdı.

Bacaklarım beline dolanırken nefesim kesiliyor, vücutlarımız aynı hizaya geliyor, aramızdaki gerilim uğulduyor. Elleri beni sıkıca kavıyor, sanki bir saniye bile bırakmaya dayanamıyormuş gibi.

Beni yavaş, bilinçli adımlarla çatı katına taşıyor, her hareketi kesin, ölçülü ama zar zor. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve beni kutsal bir şeymişim gibi yere yatırdı.

Yatağa gömülüyorum, elbisem kalçalarımın dolanıyor, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Ve sadece bana bakıyor.

Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, kollarını başımın iki yanına dayamış, gözleri her ayrıntıyı yutuyor.

Dokunmuyor. Konuşmuyor.

Sadece izliyor.

Ona uzanıyorum, parmak uçlarım karın kaslarının gergin düzlemlerini, kaburgaları boyunca uzanan mürekkep izlerini sıyrıyor. Ama ellerimi yakalayıp başımın yanındaki yatağa sabitliyor.

"Bunu kaç gece hayal ettiğimi biliyor musun?"

Göğsüm sıkışıyor. "Alex--"

"Seks değil. Bu, sen ve ben birlikte. Rol yapmak yok. Geri sayım yok. Veda yok."

Sesindeki duygu içimdeki derin bir şeye dokunuyor ve gözlerim yaşıyor - üzüntüden değil, bunun ezici doluluğundan. Bizden. Kaybettiğimiz ve bir şekilde geri döndüğümüz her şeyin ağırlığı.

Uzanıp yüzünü iki elimle kavıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum.

Bu sefer öpücük çaresiz değil, emin. İstikrarlı. Aşka sarılmış bir yemin.

Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, ağızlarımız yavaş ve acılı bir senkronizasyonla birbirini yutarken beni sabitliyor. Parmakları elbisemin eteklerini buluyor ve santim santim yukarı doğru çekiştiriyor.

"Bu seksi küçük şeyi akşam yemeğinde giyip, sonrasında bir beyefendi gibi davranmamı beklemedin."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, nefes nefese. "Senden her zamanki gibi davranmanı beklemiyorum. hepsi."

Kahkahası alçak, hınzırca. "Güzel. Çünkü ben artık seninle ilgili bir gram bile kontrolüm yok."

Elbise tek bir hareketle başımın üzerinden kayıyor, beni içine çekerken serin hava tenimi öpüyor. Altındaki danteli görünce gözleri kararıyor - neredeyse hiç yok, siyah ve sadece onun için.

Dudakları tenimi kutsuyormuş gibi her santimini takip ediyor. Elleri göğüslerimi kavradığında nefesim kesiliyor, başparmakları sütyenimin dantelleri arasından meme uçlarımı okşuyor.

Acele etmiyoruz, her hareketimiz, her dokunuşumuz saygı ve istekle dolu. Çılgınca yırtmak yok, beceriksizlik yok. Sadece eller tanıdık bir bölgeyi yepyeni bir yermiş gibi haritalıyor. Sanki ikimiz de uyanmaktan ve bu anın gerçek olmadığını görmekten korkuyoruz.

Ten tene olduğumuzda nefesim çoktan kesilmiş, nabzım ellerinin baskısı altında hızla atmaya başlamıştı.

Ve sonra-

Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayarak beni ayırırken kalçaları benimkilere baskı yapıyor. Parmakları yıkıcı bir amaçla hareket ediyor ve ben ona doğru eğilerek, adını tekrarlamayı asla bırakmak istemediğim bir dua gibi soluyorum.

Ve hala acele etmiyor. Beceriksiz değil.

Tapıyor.

Her santimim, çıkardığım her ses, her titreyişim ve arzumun fısıltısı onda yansıyor.

Ağzı vücudumda gezinirken, yavaş ve acımasız, bu sadece ön sevişme değil. Bu aşkın en ham halidir.

Ve içime girdiğinde -beden bedene, ruh ruha- bu bir iniltiyle olmaz. Teslimiyet gibi kırık bir sesle.

Ellerim omuzlarını kavıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Bir an hareketsiz duruyor, alınları birbirine yapışmış, nefesi ağzımda titriyor.

"Bu benim her şeyim, favorim. Sen benim her şeyimsin."

Göğsüm sıkışıyor, sözleri göğüs kafesimin etrafına sarılmış ve sıkıca kenetlenmiş gibi nefesim kesiliyor.

Her şeyi.

Bu sadece söylediği bir şey değil. Söyleyiş biçimi de öyle, sanki nasıl adlandıracağını bildiğinden daha uzun süredir içinde yaşayan bir gerçek gibi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu kendime çekiyorum, alınlarımız birbirine değiyor. "Ne kadar derinden senin olduğumu bilmiyorsun bile Alex."

Gözleri titriyor; sıcaklık, açlık ve hayranlığa yakın bir şey. Onu tekrar öpüyorum, yavaş ve derin. Ciddiymişim gibi.

Çünkü ben biliyorum.

Tanrım, biliyorum.

Hareket ediyor ve her hamlesi yavaş, kontrollü, sanki beni hissetmenin, bedenlerimizin senkronize ritminin tadını çıkarıyor. Sanki bunu daha önce her hayatımızda yapmışız gibi birlikte hareket ediyoruz. Elleri kalçalarımı kavıyor, ikimizi de topraklıyor ve hızını artırdığında vücudum kavisleniyor, ağzım yumuşak bir çığlıkla ayrılıyor.

Öperek uzaklaştırıyor. "Bu... biz... şimdiye kadar mantıklı olan tek şey bu." Sözleri beni paramparça etti.

Dudaklarımda onun adıyla geliyorum, her sinirim ateş gibi yanıyor ve o da yarı lanet, yarı itiraf gibi bir sesle onu takip ediyor, sanki onu içten dışa doğru çözmüşüm gibi.

Üzerime yığılıyor, kollarını sıkıyor, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

Ve ben de bırakmasını istemiyorum.

Çarşafılara dolanmış yatıyoruz, vücutlarımız terden kayganlaşmış, kalplerimiz hala çarpıyor.

Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinliyorum. "Birine bu kadar yakın olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıyor, dudakları başımın tepesine bastırıyor.

"Benim için o sensin, Magnolia Steel."

Sessizlik yerleşir, ama bu iyi bir sessizliktir - sadece siz çözüldüğünüzde var olan bir sessizlik.

Nefes alış verişi yavaşlıyor, benimkiyle senkronize oluyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum - sadece bir insanın bilinebileceği her şekilde bilindikten sonra gelen o kutsal durgunluk.

Daha yakına kıvrılıyorum, dudaklarımı göğsüne, tam kalbinin sabit ve güçlü attığı yere değdiriyorum. Beni seçen kalbe, tekrar.

Uzun süre kendimi buna ihtiyacım olmadığına ikna ettim. Bu bağımsızlık yalnızlık demektir. Güvenliğin mesafe anlamına geldiğini. Ama şimdi burada, yıktığımız tüm duvarların ardından gelen sessizlikte uzanırken, daha iyi biliyorum.

Bu adam -bu aşk- benim kim olduğumun sonu değil. Sahip olabileceğimi bilmediğim her şeyin başlangıcı. Ve ilk kez, beni korkutmayan bir geleceğe inanmama izin verdim.

Onunla bir gelecek.

Bölüm 32

Manolya Çelik

HASTANELER HİÇBİR ZAMAN HİKÂYESİNİN BİR PARÇASI OLMADI, SADECE BAŞKALARININ SAVAŞININ ARKA PLANI OLDU. Birinin içinde geçirdiğim tek gerçek zaman Violet'in annesinin kanserle savaştığı zamandı. O kurtuldu. Başarılı oldu. Her zamankinden daha güçlü.

Alex de her zamankinden daha güçlü olacak.

Burada değil çünkü onarılamayacak kadar kırılmış. Yine de bu durumu kolaylaştırmıyor.

Bir hastane yatağının yanında oturuyorum, biri onu kesmeye hazırlanırken sevdiğim kişinin elini tutuyorum. Göğsüm çökmüyormuş gibi gülümsüyorum, ikimiz için de cesur olmaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkmuş muydum bilmiyorum. Yemin ederim, nefes almayı unutmuş gibiyim.

Alex cesur bir yüz ifadesiyle yatakta dik oturuyor ama derisinin altındaki gerginliği hissediyorum. Başparmağı bileğimde daireler çizmeye devam ediyor. Hayati değerlerini aldıklarından beri gözlerini duvardan ayırmıyor.

Yanımdaki koltuğumda kayıyorum, cızırtılı hastane battaniyesine uzanıyorum ve bacaklarına doğru çekiliyorum. "İyi misin?"

"İyi," diyor, sesi sabit. Ama gözleri benimkilere kayıyor ve işte gerçek orada yatıyor.

İyi değil. Pek sayılmaz.

"Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin."

Ağzı seğiriyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Numara yapmıyorum. Buna bölümlere ayırma diyelim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kulağa korkmak için kullanılan süslü bir kelime gibi geliyor." Bu sefer gülümsemesi değişmiyor. "Belki biraz."

Yatağın üzerinde kayıyor, aşağı bakıyor ve koluna bantlanmış seruma bakarak yüzünü buruşturuyor.

"Tanrım, açlıktan ölüyorum."

"Dün gece muazzam bir yemek yedin. Bifteğin çok büyüktü. Çatı katına döndüğümüzde hâlâ parmaklarını yalıyordun."

Dudakları seğiriyor. "Bunun nedeni akşam yemeği değildi, favorim. Parmaklarım senin tatlı ananaslı amının içinde olduğu içindi."

"Alex, şşş--" Gülüyorum, kapıya doğru bakıyorum. "Etrafı bir sürü kulakla çevrili bir hastanedeyiz. Terbiyeli ol."

Kıkırdıyor, rahatsız olmamış. "Bir daha asla ananasa bakıp da senin amını düşünmeyeceğim."

"Tanrım, kes şunu."

Midesinden yüksek sesli bir hırıltı geliyor ve ikimiz de duraklıyoruz.

"Gördün mü?" Bir elini karnının üzerine koyar. "Ben ölüyorum. Bu acının sesi."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Beslenmediğin zaman hep acı çekiyorsun. Yemin ederim miden senden daha gürültülü bir kişiliğe sahip."

Kapı çalınır ve kapı açılır. Alex'in doktoru içeri giriyor, gözlükleri burnunun üzerinde, sakın, ağırbaşlı ve kendinden emin görünüyor.

"Günaydın çete. Kırılan ayak bileğinizi tekrar savaşı hale getirmeye hazır mısınız?"

"Ben de bunu umuyorum."

Doktor bana bakıyor, ağzında hafif alaycı bir gülümseme beliriyor. "Peki bu kim? Ameliyat sonrası hemşireniz mi?"

Alex sırtıyor. "En iyi tür-ücretsiz ama yüksek motivasyonlu."

Gözlerimi deviriyorum. "Uslu durmazsan seni yastıkla boğmak için motive oldum."

Doktor kıkırdar. "Görünüşe göre mükemmel ellerde olacaksın."

Yatağın yanına gidip siyah kalemi açıyor ve sanki büyük bir şeyin başlangıcı değil de sıradan bir günmüş gibi Alex'in bacağının yanına çömeliyor.

"Sol ayak bileği, doğru mu?" diye soruyor.

"İşte baş belası bu," diyor Alex.

Doktor, kalemini hızlıca kaydırarak Alex'in sol ayak bileğini çizer
-Altın kahverengi tene karşı siyah mürekkep. Bir dakika önce olmayan bir şekilde artık resmileşti.

"X işareti yeri gösteriyor," diyor göz kırparak ve önemli bir şey değilmiş gibi işaretleyiciyi kapatıyor.

Ama benim için öyle.

"Seni arkaya yatırıp hayatının en iyi uykusunu çektirmeden önce yaklaşık otuz dakikan var."

Alex sırtarak bana bakıyor. "Biraz uyuyabilirim." Benim de. Dün gece hiç uyuyamadık.

Doktor başını sallayarak ayrılıyor, kapı arkasından kapanıyor. Parmaklarım Alex'inkilere uzanıyor, sımsıkı kenetleniyor. "İyi misin, koca adam?"

Bir kez başını sallar. "Evet... hayır. Pek sayılmaz." Göğsüm sıkışıyor.

"İyi olacağımı sanıyordum ama endişelerim tavan yaptı. Ameliyatla ilgili, evet, ama daha çok sonrasında olacaklarla ilgili. Birbirimize geri dönmenin yolunu daha yeni bulduk ve daha ritmimizi bulmaya fırsat bulamadan bir başka mesafeye bakıyoruz."

Elini sıktım. "Bu geçici bir durum Alex. Mesafeden daha kötülerini de yaşadık."

"Evet, ama hayatını orada kuruyorsun-işini, geleceğini -Beni içermeyen bir yerde."

Sözleri kaburgalarımın derinliklerine işledi. Çünkü gerçek şu ki ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Sevdiğim kişi dokuz bin mil uzakta olacakken neden kendimi Charleston'da bir hayat kurmaya adıyorum?

Başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum. "Bu konu hakkında konuşacağız. Bugün değil ama yakında."

Başını salladı. "Evet. Yakında."

Yer değiştirerek yanındaki tepside duran telefonuna uzanıyor. "Beni geri götürmeden önce Tinā ve babamı aramalıyım."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan daha iyisin."

Ekran kilidini açar, FaceTime'a dokunur ve arama bağlanırken telefonu yukarı kaldırır. Önce Malie'nin yüzü belirir, onu hastane önlüğü içinde görünce gözleri cam gibi olur. "Oh, Aleki--"

Alexander çoktan kaşlarını çatmış bir halde omzunun üzerinden beliriyor. "Araman yeterince uzun sürdü."

Alex küçük bir kahkaha atar. "Ne? Beni şimdiden özledin mi, ihtiyar?"

Babası homurdanıyor. "Hayır, ama golf sahasında kıcını tekmelemeyi özledim."

Alex alay ediyor. "Bir kere. Bir keresinde kıcıma tekme basmıştın. Ve sadece bununla dikkatim dağıldığı için."

Alınmış gibi yapıyorum. "Hey, kötü golf becerilerin için beni suçlama." "Benim yeteneklerim var."

Alexander omuz silkiyor. "Dikkat dağıtıcı ya da değil, galibiyet galibiyettir." Malie ona vuruyor. "Kesin şunu, siz ikiniz."

Kahkahalar devam ediyor ve daha sessiz, daha sıcak bir şeye dönüşüyor. Malie'nin gözleri benimkileri buluyor ve ifadesi değişiyor; nazik, minnettarlık dolu.

"Magnolia... oğlumu sevdiğin için teşekkür ederim. Ve şu anda onun yanında olduğun için."

Boğazım düğümleniyor. "Onu sevmek kolay. Ona bakmaya gelince..." Alaycı bir gülümsemeyle Alex'e bakıyorum. "Ne kadar iyi bir hastaya dönüşeceğini göreceğiz."

Alexander güler. "Korkarım bu konuda eliniz kolunuz bağlı. Doğduğu günden beri bir dakikadan fazla hareketsiz kalmadı. Dövüşmeye hazır olarak dünyaya geldi ve o günden beri hiç durmadı."

Malie alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. "Lazımlık görevinin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Bununla rütbeni hak edeceksin."

İnledim. "Her kaza için ona fatura kesiyorum."

Alex sırtarak gözlerini devirir. "Bu aramadan şimdiden pişmanım."

Kahkahalar, Malie'nin gülümsemesi yumuşamadan önce herkesin sinirlerini yatıştıracak kadar uzun sürüyor.

"Magnolia, doktor gelip rapor verdiğinde lütfen hemen bizi ara. Saatin kaç olduğu önemli değil, tamam mı?"

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Söz veriyorum."

Gözleri tekrar Alex'e kayıyor ve gülümsemesi titriyor. "Ve unutma, eğer sana sorun çıkarırsa, onu tokatlamak için iznim var."

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Not edildi."

Alexander boğazını temizliyor ve onun arkasında biraz daha uzun duruyor. "İyi olacaksın evlat. Sadece iki bacağınla da uyan ve hemşirelere zorluk çıkarma. Ağrı kesici ilaçları vermekten sorumlu olanlar onlar."

Alex yumuşak bir kahkaha atıyor. "Söz vermiyorum."

Annesi ona bir öpücük verir. "Seni seviyorum

Aleki." "Ben de seni seviyorum, Tinā."

Alexander sert ama sıcak bir şekilde başını sallar.

"Seni seviyorum, oğlum." "Ben de seni seviyorum, baba."

Malie'nin bakışları bir kez daha benimkilere dönüyor. "Biz de seni seviyoruz, Magnolia."

Bir an için donup kaldım. Sözler beni hazırlıksız yakaladı - doğru olmadıkları için değil, onları duymaya alışık olmadığım için. Kimsenin ailesinden değil. Kendi ailemden bile. Yine de sıcaklık yayılıyor. Sessiz ve istikrarlı. Ait olmak gibi.

"İkinizi de seviyorum," diyorum. Ve bunda ciddiyim.

Hemşire gülümseyerek kapıdan içeri girdiğinde telefon görüşmesi sona erer. "Vakit geldi, Bay Sebring."

Yatağın kilidini açıyor ve rayları ayarlıyor, sonra göz kırparak bana bakıyor. "Bu adamı bir dahaki sefere gördüğünde, biraz daha az dağılmış olacak."

Alex'in eli tekrar benimkini buluyor, avuç içi terli. Eğilip alına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım olması gerekenden bir saniye daha uzun kalıyor.

"Uyandığında burada olacağım."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni seviyorum, favorim." Kalbim sıkışıyor. "Ben de seni seviyorum, koca adam."

Başını sallıyor, şimdi sessiz, ama gözlerinde bir şey titreşiyor - kelimelere dökmeye hazır olmadığı her şeyi söyleyen bir şey.

Ve sonra onu götürüyorlar - parmakları benimkilerden bir ipin gevşemesi gibi kayıyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve bir anda ortalık sessizleşiyor.

Bekleme odası dezenfektan ve gerginlik kokuyor. Pencere kenarında bir sandalye seçiyorum - manzara için değil, diğerlerinden uzakta. Belki biraz çalışabilirim.

Tasarım yazılımı yükleniyor, boş şablonlar bana göz kırıyor. Ama düşünebildiğim tek şey, bu binanın bir yerlerinde bir ameliyat masasında bilinçsizce yatan adam.

Saati kontrol ettim. Sadece elli iki dakika önce gitmiş. Saatler gibi geliyor.

Telefonumu yüzüstü yanıma yatırıp tekrar odaklanmaya çalışıyorum ama ekrandaki çizgiler bulanıklaşıyor. Her geçen saniye midem düğümleniyor. Yıllardır yapmadığım bir şey yaparak küçük tırnağımı çiğniyorum.

Sonra e-posta bildirimim çaldı.

Tyson McRae -koyu, okunmamış- hayatıma aitmiş gibi orada oturuyor.

Hemen açmadım. Sadece bakıyorum. Çünkü duygularım konusunda fazlasıyla açıktım. Sınırlarım konusunda. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğim konusunda.

Peki şimdi ne istiyor?

Açıyorum. İstedğim için değil. Ama yasal tehditler, duygusal manipülasyon, samimiyet kılığına bürünmüş bir suçluluk duygusu gibi karanlık şeyler denemeyeceğine güvenmediğim için. Nasıl çalıştığını anladım. Bana kim olduğunu gösterdi.

Sözleşmemiz hava geçirmezdi, onun adının yanına imzamı atmadan önce bundan çok emindim. Kendimi korumak zorundaydım-işimi, işimi

Gelecekte, bir serpinti durumunda. Kendisi ve amacı konusunda naif davranmış olabilirim ama konu kendimi ve işimi korumak olduğunda asla naif olmadım.

Kendimi korumak, bu konuda çok iyiyimdir.

E-posta uzun. Çok uzun. Sadece suçluluğun olabileceği şekilde çaresiz.

Konu: Lütfen bu

Magnolia'yı okuyun,

Şu anda duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum. Ve bir saniyeni bile hak etmiyorum ama yine de soruyorum. Lütfen.

Seni çok özledim. Mümkün olduğunu düşündüğümde bile fazla.

Sen gittiğinden beri her günümü bunun olmasına nasıl izin verdiğimi anlamaya çalışarak geçirdim. Seni nasıl kaybettiğimi. Ve bunu nasıl mahvettiğimi. Mahvettiğimi biliyorum. Güvenini aldım ve paramparça ettim. Ve şimdi her sabah uyandığında pişmanlıktan başka bir şey hissetmeyen bir adamım.

Uyumuyorum. Yemek yemiyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Lütfen bizi bir kenara atma. Lütfen bunun son olmasına izin verme.

Ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece bana hala bir şansın olduğunu söyle. Sen başıma gelen en iyi şeysin.

-Ty

E-postayı kapatıp ekrana bakıyorum, çenem gergin, nefesim kesik.

Tyson McRae pek çok şeydir. Bir yalancı, manipülatör, gerçeği çarpıtma ustası. Ama olmadığı bir şey var. İkinci bir şansı olan bir adam. Benimle değil.

Güvenimi paramparça etti. İçten dışa yıkılmamın kaynağı o. Aylarca mahvoldum.

Ve şimdi her şeyi tekrar yapmak için bir şans mı istiyor? Tabii ki hayır.

Hiç tereddüt etmedim. Parmaklarım tiksintiyle hızla hareket ediyor ve gözümü kırpmadan e-posta adresini engelliyorum.

Benimle bir daha konuşamayacak. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp yanıma koyuyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. Bekleme odası çok soğuk, çok sessiz ve hareketsiz oturamıyorum.

Saate tekrar bakıyorum. Sadece doksán dakika geçmiş. Beş saat gibi geliyor.

Sandalyede kayıyorum. Bacaklarımı aprazlayıp açıyorum. Sanki hareket etmek korkunun yerleşmesini engelleyebilirmiş gibi elimi kot pantolonumdan aşağıya ve sonra kolağı doğru gezdirim.

Panik bana fısıldıyor. Ya bir şeyler ters giderse?

Ya iini açtıklarında durum dūřundūklerinden daha kōtūyse? Ya uyanmazsa?

Gōzlerimi kapatıyorum, parmaklarımı gōėřümün ortasına bastırıyorum. Dōnmek için bir sebep yok. Paralanmak için mantıklı bir neden yok. Ama aşk mantığı umursamaz. Korkunun da kendini evinde hissetmek için gerçeklere ihtiyaı yoktur.

Zaman uzuyor ve ben koridorda adımlıyorum, spor ayakkabılarım cilalı fayansların üzerinde fısıldıyor. Tekrar oturmayı deniyorum ama koltuk çok sert, sessizlik çok gūrūltūlū. Ellerimle bir řeyler yapabilmek için kōředeki otomattan bir kahve alıyorum. Tadı yanmıř su gibi ama yine de içiyorum.

Çünkü her şey bu kadar çaresiz hissetmekten iyidir. Ve sonra -sonunda-

"Bayan Sebring?"

İgūdūlerimle hareket ediyorum. Kendime bōyle seslenildiėini duymak... Tanrım, bana bir řeyler yapıyor. Kaburgalarımın hemen altına yumuřak ve sıcak bir řey yerleřtiriyor.

Hemřire gūlūmsūyor ve onu takip etmemi iřaret ediyor. "Bu taraftan."

Beni kısa bir koridordan geçirip kūūk bir muayene odasına gōtūrüyor. Nōtr duvarlar. Yumuřak ıřıklandırma. Her ihtimale karřı ortasında mendil olan bir masa.

Bir dakika sonra kapı tekrar açılıyor ve doktor içeri giriyor - hala ōnlūklū, bařında ameliyat kepi var. Karřımdaki sandalyeye otururken bana sıcak bir gūlūmseme sunuyor.

"Alex ameliyattan çıktı. řu anda iyileřme sūrecinde." Tekrar nefes alabiliyorum.

"ok iyi iř çıkardı. Hasar taramalarda gōrdūėümüzden biraz daha fazlaydı, bu yūzden beklenenden daha uzun sūrdū. Ama baėları onarabildim ve eklemi gūclendirebildim."

"Bu harika."

"Elbette biraz aėrısı olacak. Őnümüzdeki birkaç hafta kolay geçmeyecek ama doėru rehabilitasyon protokolūyle tamamen iyileřebilir."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, sessiz bir dua kabul edilmiş gibi avuçlarımı birbirine bastırıyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ardında sıcaklık bırakıyor. "Çok teşekkür ederim."

Gitmek için ayağa kalktı ve elimi sıkmak için uzandı. "O serttir. Göreceksiniz. Gelecek sezon her zamankinden daha iyi bir şekilde rugby sahalarına geri dönecek."

Kelimeler mideme taş gibi oturdu.

Göz kırpıyorum. Ama kafamı kaldırdığımda doktor çoktan gitmiş, kapı arkasından kapanmıştı.

Ve ben orada öylece oturuyorum. Şaşkın.

Sessiz. Ragbi sahasına geri mi döndün?

Bekleme odasına geri dönmüyorum. Bunun yerine, bir oyuk bulana kadar otomatik pilotta koridorda dolaşıyorum - boş bir tuğla duvara bakan bir pencerenin altındaki dar bir bank. Oturuyorum -yavaşça- sanki vücudum şimdi iki kat daha ağırmış gibi.

Bana söylemedi.

Gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. Henüz ağlamıyorum. Hâlâ çok şaşkınım. Rugby'ye geri mi dönüyor?

Plan hep bu muydu? Ameliyat, rehabilitasyon, onu neredeyse yok edecek olan spora temiz bir dönüş?

Kalbim daha hızlı atıyor, panik ciğerlerimi yakalıyor.

Tüm fırsatlara rağmen tek kelime etmedi. Ve en çok acı veren de bu.

Gerçek konusunda bana güvenmiyor muydu? Yoksa beni bundan korumaya mı çalışıyordu? Hangi cevabın daha kötü hissettirdiğini bilmiyorum.

Onunla her şeye göğüs gerebilirim. Sevdiğim adamın, kendisinden çok şey götüren bir oyun için vücudunu sınırlara kadar zorlamasını izlemek bile.

Bana söyleyebileceğini düşünmedi mi?

Buraya onun iyileşmesine yardım etmek için geldim. Ama şimdi bu iyileşmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Onun için değil. Benim için değil. Ve kesinlikle bizim için değil.

Bölüm 33

Manolya Çelik

ALEX bir yastık denizine uzanmış, bacağını yukarı kaldırmış. Acısı geçmedi ama hafifliyor. Bu gece bir kez bile dişlerini gıcırdatmadı. Bu bir kazanç olmalı.

Son ilaçlarını içmesine yardım ediyorum, su bardağını uzatırken parmaklarımı onunkilere değdiriyorum ve bu küçük dokunuşla ilgili bir şey göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Geçtiğimiz iki hafta çok hassas geçti. İyileştirici. Beni hem rahatlatan hem de mahveden bir şekilde tanıdık. Bu iyileşmeden daha fazlası.

Her şey bizimle ilgiliydi.

Bu planladığınız türden bir yakınlık değildir -banyoya girip çıkmasına yardım etmek, duşa girip çıkmasına rehberlik etmek, su içtiğinden ve beslendiğinden emin olmak.

Gerçek hayat, yalın. Filtresiz. Ve

bu iyiydi. Çok iyiydi.

Ama bir şeyler değişti.

Şimdi ağrı kesici ilacı etkisini gösterdikten sonra loş yatak odasında onun yanında yatıyorum ve kalbim sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi atmaya devam ediyor. Uyuyor olmalıydım. Ama tavana bakıyor, kafamda yüzlerce küçük anı tekrar ediyor, neyin eksik olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ragbi konusunu açmadı. Bir kere bile.

Sadece sessizlik değil. Sanki bana henüz söylemeye cesaret edemediği bir şey taşıyor gibi. Ve söylenmedikçe, planladığı şeyin beni içermeyebileceğine daha çok ikna oluyorum.

Yan dönüyorum, alçak ışıktaki çenesinin keskin çizgisini, kirpiklerinin yanaklarına doğru yayılma şeklini inceliyorum. Saçları duştan sonra hâlâ nemli, tepesinde biraz dağınık. Bir eli karnında, diğeri aramızda duruyor.

Onu çok seviyorum.

Onu beni korkutan bir şekilde seviyorum, çok ileriye düşündüğümde belirsiz bir şekilde. Çünkü ya bu yine biterse? Ya öfke ya da ihanet yüzünden değil de mesafe yüzünden ayrı düşersek? Ya da kötü zamanlama yüzünden?

Ya farklı şeyler istiyorsak?

Parmakları sanki beni hissediyormuş gibi esniyor ve ben de parmaklarımı onu

n. "Sessizsin," diyor, sesi alçak ve uykudan pürüzlü. "Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

Gölgelerin uzayıp gittiği tavana bakıyorum. "Yarın. Gidiyorum."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Evet, ben de."

Başparmağı elimin üstünü okşuyor. "İyi misin?"

"Hayır." Sabah uçağa binerken ve kalbimin yarısını bu yatakta bırakırken nasıl olabilirim?

Yan dönüyorum, elimin göğsünün sıcak genişliğinde g e z i n m e s i n e izin veriyorum, avucumun altında sürekli yükselip alçalıyor.

Gözleri loş odada benimkileri buluyor, sanki o da hissediyor bu açlığı.

Bu konuşulmayan şey aramızda sıkı bir bağ

oluşturdu. "Acı çekiyor musun?"

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Acı değil. Sadece senin için ağrıyor."

Onun açıklamasına ihtiyacım yok. Ben de hissediyorum. Bu arzu, bu ihtiyaç, deriden daha derin bir yerde yaşıyor.

Elimi daha da aşağı kaydırırken dudaklarım kıvrılıyor, parmaklarım külotunun bel bandını okşuyor. "Şanslısın ki, bu özel ağrının ilacı bende."

Kaşları kalkıyor ve beni görülmeye değer bir şeymişim gibi izliyor.

Ayağa kalkıyorum ve bacağına dikkat ederek battaniyeyi aşağı çekiyorum. Benim için yer değiştiriyor, bel kemerini aşağı doğru iterken yüzünü buruşturuyor. Çıplak kaldığında, göbeğinin hemen altına bir öpücük konduruyorum ve o da adımımı haykırıyor; alçak sesle ve harap olmuş bir halde.

Daha aşağıdan öpüyorum. Sonra daha da aşağı.

Tenine karşı gülümsüyorum, dilimle kalça kemiğinin kenarıyla alay ediyorum, yavaşça sürüklüyorum. Kasıtlı olarak. Nefesini içine çekiyor, kalçaları dokunuşumun altında seğiriyor.

"Siktir... bebeğim."

Karnındaki belirgin kesiğin izini sürüyorum, parmaklarım bir fısıltı kadar hafif, altımda titremesine neden oluyor. Tırnaklarım karnının iç kısmında

ve o inliyor.

"O güzel küçük ağzını benim için aç. Sikimin tadına bakmayı ne kadar istediğini göster bana."

Dilimi düzleştiriyorum ve yavaş, tembel bir şekilde tabandan uca doğru yalıyorum, acele etmeden, bakışlarım yüzüne kilitlenmiş bir şekilde.

Çenesi sıkılır ve çarşafı yumruklar. "Bebeğim, beni öldürüyorsun."

Titreşimin onu kızdırmasına izin vererek mırıldanıyorum. Çünkü onun sevdiğini biliyorum.

o.

Elim sikinin tabanını kavıyor, yavaş ve sabit bir şekilde okşarken Dokunuş başının tepesinde iz bırakıyor. Onu ağzıma aldığımda, santim santim, ılık, ıslak ve kasıtlı olarak - bu fiziksel bir eylem değil. Bu bir bağlantı. Saf ve tüketen.

Bu bizimle ilgili. Güven. İstek. Bunu ona verme ihtiyacı -bu zevk, bu bağlılık- çünkü daha önce böyle istediğim başka kimse yok.

Derin ve gırtlaktan inliyor, sert bir nefes vererek kendini sabitlemeden önce kalçaları sarsılıyor.

"Kahretsin, Magnolia... çok iyi hissediyorsun. Çok mükemmel."

Eli saçlarıma dolanıyor. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve onu daha derine çekiyorum, yavaş ve sabit hareket ederken dilimin dönmesine ve sürüklenmesine izin veriyorum. Kalçaları geriliyor. Nefesi kesiliyor.

"Durma... lütfen durma." Ve durmuyorum. Çünkü bunu istiyorum - her sesi, vücudunun her seğirmesini, dudaklarından dua gibi dökülen her kırık kelimeyi.

Çünkü onun benim tarafımdan çözümlmesini istiyorum. Ve o da öyle.

Parmakları saçlarımda dönüyor ve kalçaları seğiriyor, ben onu yavaş, istikrarlı ve derin bir şekilde okşarken nefesi kesiliyor. Dilimin her hareketi, ağzından dökülen her yumuşak inilti içimde kök salıyor.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve sesi bir iniltiye dönüşüyor. "Tanrım, ağzını seviyorum. Ama senin içinde bitirmek istiyorum. Orada olmak istediğimi biliyorsun."

Karnını öpüyorum, yavaş ve kasıtlı. Vücuduna tırmanıp kalçalarına sarıldığımda titriyordu. Parmaklarım onu sarıyor, santim santim içime girmesine rehberlik ediyor.

Bacağına baskı yapmamaya dikkat ederek sonuna kadar indiğimde ortak bir nefes -ve yumuşak bir soluk-.

Elleri kalçalarımı kavıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Siktir." "İyi misin, koca adam?"

Elleri kalçalarımaya doğru hareket ediyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yavaş ve derin bir şekilde ona karşı sallanıyorum ve boğuk bir ses çıkarıyor, başı yastıklara düşüyor. "Evet, aynen böyle sür beni. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Eli aramızda kayıyor, bir vücudu ezbere tanımanın verdiği rahatlıkla klitorisimi buluyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" "Mm-hmm."

Kalçalarımı döndürerek ona biniyorum. Parmakları benim ritmimle birlikte çalışıyor, ta ki ben dönene, onun etrafında kenetlenene, parçalanırken haykırana kadar.

Alçak, kırık bir iniltiyle takip ediyor, vücudu kamburlaşıyor, bırakırken kendini daha derine gömüyor. Kolları beni sarıyor, ikimiz de boşalırken beni kendisine doğru çekiyor.

İkimiz de söylemiyoruz ama ikimiz de bunu düşünüyoruz. Bu işi nasıl yürüteceğiz?

Başımı omzuna yaslayıp kalbinin sabit atışının beni demirlemesine izin veriyorum.

Dudakları şakağıma değiyor. "Henüz hareket etme. Bir süre böyle içinde kalmak istiyorum."

Kolları beni daha sıkı sarıyor. "Bizim için sırada ne olduğunu düşünüyordum."

Nefesim kesildi.

Eli omurgamda yavaşça yukarı ve aşağı doğru bir çizgi çiziyor. "Charleston'da inanılmaz bir şey inşa ediyorsun. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu görüyorum. Onu ne kadar sevdiğini."

Başımı kaldırıp loş ışıktaki gözlerine bakıyorum. Orada bir soru görüyorum. Ve gerçek şu ki aynı soruyu ben de kendime sormuştum.

"İkimizin de dile getirmek istemediği bir şeyi söyleyeceğim: birimizin taşınması gerekiyor, bu da birimizin bildiğimiz hayattan vazgeçeceği anlamına geliyor."

Göğsüm sıkışıyor. Çünkü o haklı. Birisi büyük bir şeyi bırakacak. Ve bunun düşüncesi içimi kemiriyor.

Alex'in Sydney'de harika bir hayatı var. Sadece Avustralya'da değil Samoa'da da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile. Onu seven pek çok insan var.

onu yetiştirdi. Miras üzerine kurulu bir aile şirketi. Hayat boyu arkadaşlar. Ve muhtemelen rugby'de yeniden bir kariyer. Henüz söylemese bile, bunu hissedebiliyorum. Bir zamanlar kapalı olan kapı şimdi yeniden açık.

Charleston'da neyim var?

Violet. Henüz emekleme aşamasında bir iş. Küçük bir stüdyo ve daha yeni inşa etmeye başladığım bir gelecek için umutlu bir plan. Ama orada kan yok. Sarsılmaz kökler yok. Hâlâ olmaya çalıştığım kendimden başka beni bekleyen kimse yok.

Ben bu kadar az şeye sahipken ondan her şeyinden vazgeçmesini nasıl isteyebilirim?

Yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu kimin daha çok vazgeçeceğiyle ilgili değil."

Geri çekiliyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ama önemli, değil mi? Orada çok şey var. Ve ben bunu senin için seviyorum. Senden asla her şeyi bırakıp gitmeni isteyemem. Bu adil olmaz."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Benden hiçbir şey istemiyorsun. Bunu birlikte çözmeye çalışıyoruz. Ve her şeyi bu gece çözmek zorunda değiliz. Sadece bunun çözülmeye değer olduğu konusunda hemfikir olmamız gerekiyor."

Göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum. "Buna değer. Sen benim her şeyimsin."

Beni kendine yakın tutarken elini başımın arkasına doluyor. "Bir yolunu bulacağız."

Ve yapacağız.

B u süreçte bizi yeniden yaratsa bile, yolumuzu bulacağız.

Çünkü onu denemeyecek kadar çok seviyorum.

Sanki haftalardır nefesini tutuyormuş gibi nefes veriyor. "Önce iyileşme sürecini atlatalım. Sonra bunu tekrar gözden geçiririz."

Ağzının kenarından öpüyorum, aramızdaki sözün yerleşmesine izin veriyorum. "Sen ve ben. Sonsuza kadar."

Kolları tekrar beni sarıyor ve günlerdir ilk kez göğsümdeki ağrı hafifliyor.

Henüz nereye gittiğimizi bilmiyor olabiliriz ama birlikte gidiyoruz.

Bölüm 34

Manolya Çelik

Mesai saati bitmek üzere - çoğu insanın dizüstü bilgisayarlarını kapatıp evlerine gittiği bir zaman. Ama ben gitmedim. Hâlâ buradayım, çünkü bir iş kurmak dokuzdan beşe bir programla gerçekleşmiyor.

Renk örnekleri tasarım masasının üzerine yayılmış, açık bir eskiz defterinin kenarına birkaç not düşülmüş. Günü sonlandırmadan önce bitirmem gereken bir şey daha var.

Ön kapının üzerindeki zil çalıyor.

Başımı kaldırıp baktım, telaşlanmadım. Yandaki fırında çalışan kadın genellikle kapanış saatinden sonra bana bir gün sonu ikramı getirir. Umarım bugün bir kektir. Krem peynirli kırmızı kadife harika olurdu. En iyisi onunki.

"Buraya," diye seslendim.

Cevap yok.

Yukarı bakıyorum ve donup kalıyorum.

Kapı aralığında duruyor, ışık yüz hatlarını gölgede bırakıyor. Geniş gövdesi, koyu renk, dağınık saçları, iri cüssesi -başka biri olamayacak kadar büyük.

Kalbim göğsümde tekliyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini yavaş ve silahsız bir hareketle kaldırıyor. "Sadece konuşmak istiyorum.

Hepsi bu kadar."

"Hayır, Tyson. Burada olmamalısın. Gitmen gerek."

Gülümsemesi gergin. Yanlış. "Buraya tartışmaya gelmedim. Ben sadece... Seni özledim. Deliye döndüm Mags. E-postalarım, mesajlarım ya da aramalarım cevap vermedin. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Beni yalnız bırakmaya ne dersin?

"Seninle konuşmak istemiyorum. Bu iyi değil. Buraya gelmen *hiç iyi değil*."

İrkilir ama sadece bir saniyeliğine. Sonra ifadesi sertleşiyor. "Yani bu kadar mı? Bitti mi? Her şeyden sonra?"

"Her şey mi?" Kırılğan bir sesle söylüyorum. "Yalanları mı kastediyorsun? Manipölasyonları mı? Hayatımı nasıl mahvettiğini mi?"

Çenesi sıkılır. "Sebring seni sevseydi daha erken gelirdi. Aylar sürdü."

Geniş masayı aramıza alarak masanın etrafında dolanıyorum. "Bunu seninle yapmayacağım."

"O ortaya çıkmadan önce de bana aşıktın."

Ona bakıyorum, yarım saniye boyunca sersemlemiş bir halde kaldıktan sonra sesim yerini buluyor. "Hayır. Senin olduğunu düşündüğüm kişiye kendimi açtım. Ama senin o versiyonun bir yalandı."

Çenesi titriyor. "Aramızda bir şeyler oluyordu. İlişkımız gerçek değilmiş gibi davranma."

"Seni algılayışım yalanlar üzerine kuruluydu. Beni manipüle ettin, Tyson. Beni hiç var olmayan bir şeye inandırdın." "Öyle bir şey değildi."

"Aynen böyleydi. Yalan söyledin... beni kullandın. Ve şimdi burada durmuş, sanki ben senin kim olduğunu öğrenmemişim gibi tarihi yeniden yazmaya çalışıyorsun."

Bana doğru adım atarak başını sallıyor.

"Daha fazla yaklaşma." Midemde kıvrılan korkuya rağmen sesim kararlı.

"Sana zarar vereceğime inanamazsın."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, sesim buz gibi. "Ne yapacağından ya da yapmayacağından emin değilim çünkü sana güvenmiyorum."

"Magnolia-"

"Git!" Sesim kelimedede kesiliyor.

İleri doğru bir adım daha atıyor, duruşunda bir şeyler değişiyor. Ruh hali değişiyor. Ağır. Kapalı. Sessizliğin içinde tehdit.

Uyarılarımı görmezden gelmeye devam ediyor, kafamın içinde keskin bir şey tıklıyor.

Geri çekilmiyor. Ve sadece bu bile tüm içgüdülerimi alarma g e ç i r m e y e yetiyor.

Gözlerim teşhir masasının üzerinde duran dekoratif cam şişeye takılıyor -deniz camı yeşili, pürüzsüz ve kıyıya yakın, spa projesinin b i r parçası

Sonlandırıyorum. Boynundan tutuyorum ve tabanı masanın kenarına çarpıyorum.

Kırılma yankılanır, keskin ve nihai. Parçalar düşüyor. Geriye kalan pürüzlü ve çirkin bir şey, ihtiyacım olan silah. Onu aramızda kaldırıyorum, bir şekilde sabit ve sarsılmadan, kırık cam sıcak ışığın altında parlıyor.

"Etrafta dolan ve seni ne kadar hızlı keseceğimi öğren."

İfadesinde bir şey titriyor ve ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkışıyor. "Sadece konuşmak ve aramızda geçenleri sana hatırlatmak istedim."

"Hayır cevabını kabul etmiyorsun ve bu bir sorun."

Bir an bana bakıyor, sonra dönüyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

Eve döndüğümde güneş şehrin silüetinin ardında alçalmış, dairemin zeminine uzun gölgeler düşürmüştü. Çantamı masanın üzerine bırakıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve kanepeye uzanıyorum.

Ben iyiyim. Teknik olarak hiçbir şey olmadı ama ellerimde kalan titreme aksini söylüyor. Göğsümün hala çok hızlı yükselmesi, sanki vücudum tehlikenin geçtiğini fark etmemiş gibi.

Yoksa öyle mi?

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum ve orada oturup yavaş ve derin nefes alarak kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Sesinin kafamın içinde yankılanmasına izin vermemek için. Ama yine de orada.

Çılgılık atmak istiyorum. Ya da ağlamak. Ya da her ikisini de.

Onun yerine telefonuma uzandım. Eve dönerken Alex aradı ama cevap veremedim. Konuşmaya hazır değildim, duymasından çok korkuyordum - sesimde saklayamadığım korku.

Ona olanları anlatabilir, sesindeki öfkenin beni bir zırh gibi sarmasına izin verebilirdim. Benim için öfkelenmesine izin verirdim. Benim için endişelensin.

Ama yapmıyorum. Çünkü bunun ona ne yapacağını biliyorum.

Kabul etmese de hâlâ iyileşiyor, hâlâ acı çekiyor. Eğer ona Tyson'ın ofisine geldiğini ve çizgiyi aştığını söylersem ne olacağını biliyorum.

Alex sadece kızgın olmayacak. Tükenecek. Ve şu anda huzura, dinlenmeye, zihnini kirletmeden iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Ben de yuttum.

Elinde kırmızı güllerle dolu uzun bir cam vazo tutan teslimat şoförü içeri girdiğinde kumaş örneklerini incelemenin ortasıdaydım.

Çok güzel. Düşünceli. Kasıtlı.

Ama Alex beyaz ortancaları ve soluk pembe gülleri tercih ettiğimi biliyor. Bana hep bunları gönderir.

Bunları Alex göndermedi.

Zarfa uzanırken midem bulanıyor, parmaklarım kaskatı kesiliyor, nefesimi tutuyorum.

Magnolia,

Özür dilerim. Her şey için. Bunu düzelteceğim.

-T

Vazoyu stüdyonun arka tarafına götürüyorum ve suyuyla birlikte hepsini çöpe atıyorum. Ne kadar güzel oldukları umurumda değil. Manipülasyon kokuyorlar.

Ofisimin karşısındaki sokağa park edilmiş bir araba var, tepeden tırnağa karartılmış. Mat kaplama. Krom yok. Parlaklık yok. Camlar yasal olamayacak kadar koyu renk.

Sabah geldiğimde oradaydı. Öğle yemeğinden sonra hala orada. Öğleden sonra erken saatlerde kayboluyor... ama ben günü kapatmadan önce tekrar geri geliyor.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama benim farkındalıkla geriliyor, her hareketim daha dikkatli oluyor. Kendimi defalarca istemeden omzumun üzerinden bakarken buluyorum. Duymadığım ayak seslerini dinliyorum.

Hiçbir şey olmayabilir. Bir tesadüf. Ama içten içe, bir şey olduğunu biliyorum.

Kurtulmaya çalışıyorum. Charleston o kadar da büyük değil. İnsanlar her zaman garip yerlere park eder. Ama omuriliğimin dibindeki o gergin his bana yapışıp kalıyor. İzleniyor olmanın kaşıntısı. Yalnız olsam bile yalnız olmadığımı bilmek.

İşten çıkıp Violet'e gittiğimde sinirlerim yıpranmıştı. Daha iki adım atmıştım ki titreşimimi fark etti. "Şimdi ne yaptı?"

Tanrım, bunu nasıl yapabiliyor? "Vi, ben iyiyim. Bu--"

"Hayır." Boyayı soyabilecek bir bakışla sözümü kesti. "Her şeyi tek başına taşımaya alışkınsın diye olanları küçümseyemezsin. Bu sefer değil."

Ağzımı açıyorum, söyleyecek bir şey arıyorum -bir savunma, bir mazeret- ama hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü o haklı. Rasyonalize ediyordum, olduğundan daha az ciddi hissettirmeye çalışıyordum. Ama bu hiçbir şey değil.

Ben Tyson. Ofisimde. Davetsiz. Unhinged. Hiç istemediğim çiçekler.

Siyah camlı ve zamanlaması tesadüf olamayacak kadar mükemmel olan araba.

"Bunu rapor etmelisin."

"Yalan söyledi, davetsiz geldi, çiçek gönderdi, kamu arazisine park etti. Rapor edilecek bir şey olduğundan emin değilim."

"Belki değil ama hiçbir şey yapmamak da bir seçenek değil. Bu, görmezden gelip sıkılmasını umacağınız türden bir adam değil. Polise gidersiniz ve bir şey yapmazlarsa en azından haberdar olmalarını sağlarsınız."

Ve gözlerimi kapattığımda, o yine oradaydı-Tyson. Gözlerindeki o vahşi, dengesiz bakış. Sesindeki o keskin, tehlikeli ton. Beni sarsmak için çok şey gerekiyor. Ama bu? Bu beni derimin altına aldı.

Başımı salladım. "Tamam."

Karakolda oturup ifademi veriyorum, resmi bir rapor dolduruyorum, yasaklama emri talep ediyorum. Memur iyi ve profesyonel. Endişelerimi ciddiye alıyor gibi görünüyor.

Ama binadan çıktığımda üzerimdeki ağırlık kalkmıyor. Aksine daha da ağırlaşıyor. Bir kağıt parçası Tyson McRae gibi bir adamı durduramaz. Bir şey istediğinde değil. Ve her ne sebeple olursa olsun, o şeyin ben olduğumu düşünüyor.

Bölüm 35

Manolya Çelik

ALEX^{İN ADI} sık kullanılanlar listemden bana bakıyor, tereddüt ettiğimi biliyormuş gibi parlıyor. Saatler önce, karakoldan çıktıktan hemen sonra aramalıyım. Ama kelimeler çok büyük. Korku çok ağırdı. Ve iyileşmesinin gecikmesinin sebebi olmak istemedim.

Ama şimdi yatağımın kenarında oturmuş, Alex'in tişörtlerinden birini giymiş, nemli saçlarıma bir havlu sarmış, zar zor hatırladığım bir duştan yeni çıkmıştım.

Başparmağım geziniyor, sonra dokunuyor. Yakışıklı yüzü çerçeveyi doldurmadan önce iki kez çalışıyor.

Yatağında bir yastık yığınının yaslanmış, gömleksiz, çenesi günler öncesinden kalma kirli sakallarla pürüzlü. Saçları biraz dağınık. Yorgun görünüyor. Ama beni gördüğünde gülümsüyor, yavaş ve yumuşak.

"İşte benim kızım. Hey, favorim."

Göğsümdeki düğüm bir parça gevşiyor. "Hey sen." "Bütün gün yüzünü görmeyi bekliyordum. İyi misin?"

"Evet... İşten sonra bir şeyle ilgilenmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Güzel." Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Sana bir sesli mesaj bıraktım."

Sen tüm örtüleri çalarken burası çok sessiz."

Bir kahkaha atar. "Puh-lütfen. Sen kapak domuzusun ve ikimiz de biliyoruz ki

o."

Sırıttıyor. "Kanıt ya da hiç olmadı."

Ama ben devam etmediğimde sataşmalar azalıyor. Gözleri keskinleşiyor.

Hone in.

"Hey... sorun ne, bebeğim?"

Göğsüm biraz çöküyor. Yutkunarak yere bakıyorum. "Sana bir şey söylemem gerek."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve sesi çelikleşir. "Orospu çocuğu. Şimdi bana ne yaptığını söyle."

Nefes alıyorum.

"İki gün önce ofisime geldi ve konuşmak istediğini söyledi. *Çok gergindi.* Ona defalarca gitmesini söyledim, bu hiç hoşuna gitmedi. Yaklaşmaya devam etti ve bu beni tehdit altında hissettirdi, bu yüzden bir cam şişe aldım ve bana gelirse silah olarak kullanmak için altını kırdım. Ondan sonra gitti."

"Tanrım, Magnolia."

"Dün bana çiçek gönderip özür diledi. Bugün de ofisimin karşısındaki sokağa karartılmış bir araba park etmişti. O olduğundan emin değilim ama tuhaf görünüyordu. Ben de polise şikayette bulundum ve uzaklaştırma emri çıkarttım."

Çenesi titriyor, öfke kaynıyor. "Bu, gerçekleştikten iki gün sonra bana gelişigüzel anlatacağın bir şey değil."

"Biliyorum, özür dilerim ama seni strese sokmak istemedim. Hâlâ iyileşme sürecindesin ve onu kesip açmakla tehdit ettikten sonra bunun sona ereceğini umuyordum."

Nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor. "Sana kızgın değilim. Tüm bu duruma kızgınlım - sana yaklaşabildiği ve onu uzak tutmak için yanında olmadığım için."

Alex'in beni korumak istemesini seviyorum ama çaresiz değilim. "Küçüklüğümden beri kendimi koruyorum. Bu konuda çok iyiyim."

"Umurumda değil. Bir çanta hazırla. Bu gece senin için bir uçak kirliyorum. Dallas'a geliyorsun."

Benim için katlanmaya hazır olduğu mesafeyi seviyorum. Bazen bunaltıcı oluyor - bu şiddetli, özür dilemeden ortaya çıkış şekli. "Gelemem. Cuma günü bir saha incelemem var. Violet benimle kalıyor, şarap eşliğinde yatıya kalacağız. İyi olacağım."

Gözleri sert. İnatçı. "Bu konuda rahat değilim. Senin çalıştığın yerde ortaya çıkarken değil. Neler yapabileceğini bilmiyorken olmaz."

Telefonu kaydırıyorum, kendime daha sıkı sarılıyorum. "Eğer başka bir şey olursa, geleceğim. Söz veriyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. "Bunu şimdi ciddiye almanı istiyorum. Bir şey olduktan sonra değil."

"Yönetmem gereken bir işim varken her şeyi bırakıp gidemem. Müşterim bana güveniyor."

Sesi yumuşar. "Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç."

"Biliyorum ama hayatımı kontrol etmesine izin veremem."

"Eğer başka bir şey olursa, Dallas'a geleceğine söz ver." "Söz veriyorum."

"Bir yere gittiğinizde konumunuzu bana gönderin, bu sadece bakkal bile olsa."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

"Bana söz ver, Magnolia."

"Söz veriyorum."

Ve bu tutacağım bir söz. Çünkü artık Tyson'dan korkuyorum. Soyut olarak değil. Belki de değil. Dünyada nasıl hareket ettiğinizi değiştiren gerçek, kemik derinliğinde bir şekilde. Omzunuzun üzerinden iki kez bakmanıza neden olur.

Bugün ofise gitmedim. Kendime evden daha üretken olabileceğimi söyledim. Ama gerçek? Ön kapının kilidini açıp bütün günü izlenip izlenmediğimi merak ederek geçirme fikrini hazmedemedim. O arabanın caddenin karşısında tekrar görünüp görünmeyeceğini merak ederek.

Ben de evde kaldım. Her kapıyı kilitledim. Her pencereyi iki kez kontrol ettim.

İçmediğim ikinci bir kahve yaptım.

Saatlerdir mutfak masasında kamp kurmuş durumdayım - dizüstü bilgisayar açık, parmaklar geziniyor, çalışıyormuş gibi yapıyorum. Ama ekranı göremiyorum.

Ön kapıya bakıp duruyorum, her sestem irkiliyorum - her gıcırtıdan, koridordaki her sestem, bu kâğıt gibi ince duvarlarda titreşen komşunun telefonunun her vızıltısından.

Gergin olduğumu söylemeye yaklaşamam bile.

Violet öğle yemeği getirmeyi ve bana eşlik etmeyi teklif etti.

Hayır.

Bir kapı çalındı - keskin ve acil - ve neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Cilt.

"Hemen g e l i y o r u m Vi," diyorum, masadan uzaklaşmaya başlamıştım bile,

Anahtarını kullanamayacak kadar çok paketle uğraştığını varsayıyorum. Ama kapıyı açtığımda, Violet değildi.

Midem o kadar hızlı düşüyor ki başım dönüyor.

Bugün daha derli toplu görünüyor; koyu renk bir kot pantolon, üzerine oturan bir tişört, sinekkaydı tıraş olmuş. Ama gözlerindeki yoğunluk aynı. Kapalı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama parmaklarım kapının kenarında geriliyor.

Bir adım öne çıkıyor, hakkı varmış gibi beni itip geçiyor. "Konuşmamızı bitirmeliyiz."

Kalbim küt küt atarak etrafımda dönüyorum. "Hayır, yok. Gitmeniz gerekiyor."

Kımıldamıyor.

"Bu senin hatan. Beni dışladın. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sahip olduğumuz her şeyi bıraktın. Şimdi mağduru oynamak istiyorsun ama sen de yalan söyledin. Beni bunu istediğine inandırdın."

İçimde bir şeyler koptu. Göğsümdeki korku çözülüyor - paniğe değil, öfkeye dönüşüyor. Kızgın ve haklı. Çünkü bu ne cüret.

"Yalanlar hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Gülüyorum ama içinde mizah yok. Sadece zehir. "Alex'le ayrılmamızın sebebi sensin. Sonra da sırf Alex'ten intikam almak için peşime düştün. Bu ne kadar boktan bir şey? Şimdi de ben istemişim gibi hikâyeyi yeniden mi yazmak istiyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra bunu benim üzerime yıkmaya cüret etme."

Alay ediyor, gözleri parlıyor. "Evet, seni takip ettim çünkü bu Sebring'i yok edecekti. Ama sonra sen beni içeri aldın. Beni bir şey olabileceğimize inandırdın. Yemeğe evet dedin, galeri açılışına evet dedin. Sana dokunmama izin verdin. Elime boşalana kadar seni parmakladım. Beni aramızda gerçek bir şeyler olduğuna inandırdın. Ve ben sana aşık oldum. Hem de çok. Sonra senaryoyu tersine çevirip beni kötü adam yaptın."

Gözlerinde vahşi bir bakış var şimdi, çözülmüş ve cam gibi. Sanki gözümün önünde gerçek zamanlı olarak çözülen bir adam gibi. Bu sadece öfke değil, çaresizlik. Kendini beğenmişlik. Birisi kontrolü kaybettiğini anladığında ortaya çıkan ve kontrolü geri almak için her şeyi yapabileceği bir sarmal.

En iyisinden gaz lambası.

Her şeyi sorgulamamı istiyor. Gerçeği onun için daha uygun bir şekilde yeniden yazmamı. Ama olanlar konusunda kafam karışık değil.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, tüm vücudum titriyor.

Sonra Violet'in sesini duyuyorum. "Bu ne biçim bir cehennem böyle?"

Bir elinde anahtarlar, diğ er elinde sallanan paket servis poşetleri, bir kurşun gibi apartmana adım atıyor.

Onu görüyor. Beni görüyor. Ve bir saniye bile tereddüt etmeden, sanki hayatı boyunca bu dövüşü beklemiş gibi aramıza giriyor. "On kişiden onu burada olmanızı tavsiye etmiyor. Burayı terk etmelisin. o kapıdan  ık ve bir daha asla geri dönme."

Violet'in en iyi arkadaşım olmasına sevindim çünkü kızdığında biraz korkutucu olabiliyor.

"Bu Magnolia ve benim aramda. Seninle hiçbir ilgisi yok, o yüzden siktir git."

Lanet olsun.

Çenesi geriliyor, elleri iki yanında bükülüyor. Ama Violet irkilmiyor. "Onun başına gelen her şey beni ilgilendirir. Ben onun en iyisinden daha fazlasıyım. "Ben kapıdaki lanet olası ateş püskürten ejderhayım." Kalbim göğsüme çarparak telefonumu aldım ve 911'i aradım.

Violet kollarını kavuşturuyor, dudakları yeni ısınıyormuş gibi kıvrılıyor. "Bir daha onun yanına yaklaşırsan, polis bunu *etrafta dolaşan ve öğrenilen bir vaka* olarak ilan edecektir."

Tyson'ın gözleri elimdeki telefona kayıyor. Görevliye adresimizi verdiğimi duyuyor ve başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Violet kapıya koşar ve sürgü ve zincirle kilitler. "Vay anasını, Mags. Bu adam kocaman. Ben bir  rlanda kurt köpeğini kovalayan bir chihuahua'yım."

Duvardan aşağı kayıyorum, bacaklarım altımda katlanıyor, ellerim titriyor. Yanımda çömeldi. " yi misin?"

Başımı sallıyorum ama yalan söylüyorum. Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım.

" şte bu kadar. Hulkenstein serbestken burada kalamazsın." Başımı salladım, bu sefer ciddiye dim. "Alex'i arama vakti geldi."

Onunla iletişime geçerken ellerim titriyor. Telefonu açıp yüzümü gördüğü anda ifadesi mutluluktan dehşete dönüşüyor.

"Bebeğim, ne oldu?"

"Yine evime geldi. Bu sefer zorla içeri girdi. Violet ortaya çıkmasaydı ne olurdu bilmiyorum."

"Orospu çocuğu!" diye bağırıyor. "Polisi ara."

"Zaten aradım."

"Bir çanta hazırla. Hemen. Bu sefer tartışmak yok. Bir uçak kirliyorum. Detayları sana mesaj atarım. Violet, uçağa binene kadar yanından ayrılma."

Vi hiçbir şeyi kaçırmaz. Hiç kaçırmaz. "Anlaşıldı. Onu değerli bir kargo gibi o jete bindireceğim. Ve eğer Tyson yüzünü gösterirse, pençeleri ve sonuçları olan bir İsa'ya gelme toplantısı yapacağız."

Beni paketleyip gönderme planlarına itiraz etmiyorum. Çünkü haklılar. Ve bu ciddi değilmiş gibi davranmaktan bıktım.

Ben titrerken ve gözyaşlarımla savaşıırken Violet toplanmama yardım ediyor. Dairemde sessiz, istikrarlı bir öfkeyle hareket ediyor; kıyafetleri katlıyor, bavulları sıkıştırıyor, hayır cevabını kabul etmeyen erkekler hakkında nefesinin altında mırıldanıyor.

"Bu saçmalık, bir kızın göğsüne benzer bir şey büyüdüğü anda başlar." Bavuluma bir tuvalet çantası tikiştiriyor. "Aleti olan herkes için adil bir oyunuz, sanki bir kadın bedeninde var olmak onlara borçlu olduğumuz anlamına geliyor. Bundan çok sıkıldım. Keşke kadınlardan hoşlansaydım... ama lanet olsun, siki çok seviyorum. Sadece bağlı oldukları pislikleri sevmiyorum."

Kımıldamay ya da mırıldanmayı bırakmıyor, öfkesi titreşiyor.

Arabaya bindiğimizde hâlâ çok kızgındı; elleri direksiyonda, gözleri alev alev yanarak piste doğru ilerliyordu.

"Hep aynı lanet hikaye. Bir adama hayır deniyor ve bu bir kan davasına dönüşüyor. Geri çekilirsiniz, bir sınır koyarsınız ve sanki tüm kimliklerini parçalara ayırmışsınız gibi davranırlar. Sanki bu dünyaya onların egolarını okşamak ve onlara huzurumuzu gümüş tepside sunmak için gelmişiz gibi."

Çok yavaş giden birine korna çalıyor. "Kahrolası ataerkillik!" diye bağıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Orada öylece oturuyorum, sanki beni bağlayan tek şeymiş gibi çantamın sapına tutunuyorum. Ama ağzından çıkan her kelime yerine oturuyor çünkü haksız değil.

Hangarın yanına yanaştığımızda, uçak zaten bekliyor, arabayı park ediyor ve bana doğru dönüyor.

"Ondan hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?" Sesi şimdi daha yumuşak.

"Alex, yani." Başımı salladım. "Biliyorum."

Gülümsüyor. "Seninle ilgileniyor ve sen bunu hak ediyorsun. O iyilerden biri, Mags. Kaçmasına izin verme."

Hayatta olmaz.

"Yapmayacağım." Dallas

bekliyor.

Alex bekliyor.

Ve bu sefer, iyi bir şeye doğru koşuyorum.

Araba otelin önüne yanaştığında saat geç olmuştu ve ben çok yorulmuştum. Anahtar kartımı kullanıyorum ve asansöre binip çatı katına çıkıyorum. Sessizdi. Loş. Sadece dönen dişlilerin alçak mekanik uğultusu, kat kat yükselen asansörün yumuşak vızıltısı ve camın ötesindeki şehir gürültüsünün uzak nabzı.

Kapılar açıldığında içeri girip duraklıyorum. Alex oradaydı. Bekliyordu.

Pencerelerin yanındaki sandalyede oturuyor, bir bacağını bir sedirin üzerine koymuş, koltuk değnekleri yanında duruyor. Solgun ve gergin görünüyor, sanki günlerdir uyumamış gibi. İçeri adımımı atar atmaz gözleri benimkilere takılıyor ve ayağa kalkmaya başlıyor ama çantamı bırakıp odanın öbür ucundan ona doğru koşmadan önce fazla uzaklaşmıyor.

Saniyeler içinde üzerine çıkıyorum, bacağına dikkat ediyorum, sanki yerçekimi beni başından beri oraya çekiyormuş gibi kucağına tırmanıyorum. Kolları belime dolanıyor, ben ona doğru kıvrılırken yüzü boynuma gömülüyor.

Konuşmayacağız. Konuşmak zorunda değiliz.

Göğsü benimkine doğru inip kalkıyor, düzensiz, sanki beni görmenin ağırlığı içinde bir şeyleri yerinden oynatmış gibi. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, kendimi evim olan adama sabitliyorum.

"Bebeğim, aklımı kaybediyordum."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Özür dilerim."

Uzun bir süre öyle kalıyoruz. Sadece nefes alıyoruz. Tutuyoruz. Dünyanın akıp gitmesine izin veriyoruz.

Kalbim sakinleşiyor ve bana bakacak kadar geri çekiliyor. Elleri belimde sıkılaşıyor. "Bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yapıyorum.

Alex'in öfkesini hissedebiliyorum. Çenesinin kilitlenmesini. Ellerinin yumruk olmak için can atıyormuş gibi benimkilerin altında esnemesini.

Sözlerimi bitirdiğimde sesi kısık ve yıkıktı. "Orada olmalıydım." "Hayır," diyorum saçlarını geriye doğru tarayarak. "Bunu yapamazsın. Bu bir senin hatan."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Benim yüzümden sana kafayı taktı."

İç çekiyorum. "Belki de öyle başladı. Ama artık farklı bir şeye dönüştü."
"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeler ağır ama ona gerçeği borçluyum. "Beni sevdiğine inanıyor.
Gerçekten. Bazı insanların aşkı algıladığı o çarpık şekilde."

Alex bir şey kırarmış gibi görünüyor.

"Bunu çözene kadar burada kalacaksın."

Duraksıyorum. Direndiğim için değil, teslim olan kişi olmaya alışık
olmadığım için.

"Tamam."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Daha önce hiç kimseden bu kadar korkmamıştım." Beni
kendine doğru çekti.

"Şu anda güvende hissetmeye ihtiyacım var."

Şakağıma bir öpücük konduruyor, sert ve henüz söylemediği her şeyle
dolu. "Benimle her zaman güvendesin, favorim."

"Bu hafta içinde bir görüşmem var. Tek müşterim. En azından bunun için
geri dönmem gerekecek."

"Merak etmeyin. Bir yolunu
bulacağız." "Çok yorgunum. Yatağa
gidebilir miyiz?" "Evet, tabii."

Yer değiştirip bacağını düzeltiyor, ben de ona yatak odasına kadar yardım
ediyorum. Soyunmaya zahmet etmiyoruz. Sadece çarşafların altına giriyoruz,
uzuvlarımız birbirine karışıyor, nefeslerimiz senkronize oluyor. Kolları beni bir
zırh gibi sarıyor ve ben de en başından beri ihtiyacım olduğu gibi onun içinde
eriyorum.

Geç oldu. Ortalık sessiz. Günlerdir ilk defa kendimi güvende hissediyorum.
Ve şimdilik, her şey bu kadar.

Bölüm 36

Manolya Çelik

Perdelerin arasından sızan yumuşak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Bir an için sıcaklıktan başka bir şey yok; Alex'in belime doladığı kolunun ağırlığı, göğsünün sırtıma yaptığı baskı, nefes alışının derin ve sabit temposu.

Kıpırdamadan duruyorum, çünkü hareket ettiğim anda -gerçek dünyaya izin verdiğim anda- her şeyin geri geleceğini biliyorum.

Ve öyle de oluyor. Endişe içime bir taş gibi yerleşiyor, ağır ve soğuk.

Benim işim.

Müşterilerim. *Müşteri.*

Charleston'da kurmak için çok çalıştığım hayat şimdi milyonlarca kilometre ve bir ömür uzakta görünüyor. Hepsi onun yüzünden.

Tyson-McRae.

Hayır cevabını kabul etmeyen bir adam. Beni kendi şehrimde korkutan, şu anda kendimi güvende hissettiğim tek yerin yanımda yatan bu adamın kolunun altı olduğu bir noktaya iten bir adam.

Kontrolümü kaybetmekten, korkunun sanki orada olmaya hakkı varmış gibi iliklerime kadar işlemesinden nefret ediyorum. Ve en çok da Alex'in bunun yükünü taşımak zorunda olmasından nefret ediyorum. Bana kaç kez yük olmadığımı söylese de, içimdeki karanlık ve acı dolu bir parça hâlâ yük olup olmadığımı merak ediyor.

Onu uyandırmak istemediğim için yer değiştiriyorum. Ama hareket ettiğim an, tutuşu sıkılaşıyor. Eli belimden karnıma doğru kayıyor, uykuda bile elimden kayıp gittiğimi hissediyormuş gibi beni kendine doğru çekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bir saniye daha o ana, onun güvenliğine bırakıyorum. Çünkü bugün, hayatımın parçalarını dağılmadan nasıl geri alacağımı bulmam gerekiyor.

Alçak, uykulu bir gümbürtü sırtımda titreşiyor.

"Günaydın, favorim." Sesi çakıllı, hala uykuyla kalınlaşmış. Kolu etrafımda daha sıkı kıvrılıyor ve beni göğsünün sert duvarına doğru bastırıyor.

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum, ses yine de kaçıyor. "Beni çok sıkma. İşemem lazım."

İsteksiz bir inilti çıkarıyor ama elini gevşetiyor. Beni bırakmadan önce eli kaburgalarımın sürtünerek gereğinden uzun bir süre oyalanıyor.

Yataktan çıkıyorum, serin hava tenimin üzerinde fısıldıyor. Banyoya doğru ilerlerken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum - bakışları neredeyse dokunuşu kadar somut.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda odanın enerjisi farklıydı.

Boş. Çünkü Alex'i beni beklerken bulamıyorum.

Alex'i mutfakta buluyorum, tezgâha yaslanmış, bir koltuk değneğini kolunun altına sıkıştırmış, otel telefonunu kulağına dayamış. Üstü çıplak, üzerinde sadece kalçalarına kadar inen bir çift siyah atletik şort var, karın kaslarının keskin kesimi dikkatimi çekiyor.

Siyah saçları biraz dağınık, sanki elini saçlarında gezdirmiş gibi, hiç uğraşmadan asi ve güzel. Onu rahat, buruşuk ve gerçek bir şekilde görünce göğsümde hafif bir sızı hissediyorum.

Home.

Şu anda bana öyle görünüyor.

Beni görüyor - yalınayak, saçlarım başımın üstünde dağınık bir topuz yapmış, onun tişörtlerinden birinin içinde boğuluyorum - ve tüm yüzü yumuşuyor.

Eliyle ahizeyi kapatıyor ve çenesini bana doğru eğiyor. "Kahvaltı için ne istersin?"

Midem düğümleniyor. Yemek, başa çıkabileceğim son şey gibi geliyor. "Sadece kahve."

Gözleri biraz kısıldı. Kızgın değil, daha çok onaylamıyor gibi. Aramızda ikinci doğa haline gelen o sessiz, inatçı şekilde koruyucu.

"Yemeğe ihtiyacın var. Pazarlık yok."

Gözlerimi deviriyorum ama işe yaramıyor. Alex Sebring blöf yapmaz. Benimle ilgilenirken değil.

Kahvaltı söz konusu olduğunda değil.

"Peki," diyorum, ona doğru ilerleyerek. "Bir omlet."

"Domates hariç her şey mi?"

Beni çok iyi tanıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Muzaffer bir edayla sırtıyor ve telefonda tekrar konuşarak siparişi -çok uzun bir siparişi- sıralıyor, ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

Tanrım, bu adam yemek yiyebiliyor.

Kahvaltı siparişı verildi, en sevdiğim kahve kapsülünü makineye attı. Nasıl içtiğimi kimseye sormasına bile gerek yok. O biliyor.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldin, bebeğim."

Ellerimi bardağın etrafına sarıyorum, sıcaklığın tenime işlemesine izin veriyorum. İşler ne kadar karışık olursa olsun, korku içimde ne kadar kök salmaya çalışırsa çalışsın, yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Artık yalnız değilim. Alexander Björn "Demir Duvar" Sebring III ile tanıştığımdan beri.

Bir taburenin üzerine kayıyor, çıplak ayaklarımı altındaki basamağa sıkıştırıyor ve kahvemi yudumluyorum. Bir yandan da kafamın içinde Charleston'daki her şey hakkında fısıldamaktan vazgeçmeyen sesi susturmaya çalışıyorum.

Kahvaltı gelir ve pastırma ve taze ekmek kokusu mekânı doldurur. Kapaklarını kaldırıp etrafa bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Birisi aşırıya kaçmış.

"Ne kadar açsın?" Omzumun üzerinden iki tabak alarak soruyorum.

Alex koltuk değneğine yaslanmış, yarı eğlenmiş, yarı düşkün bir ifadeyle beni izliyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gülüyorum, bu sefer gerçek bir kahkaha, sinirlerimin sürüklediği türden bir kahkaha değil. "Doğru. Aptalca bir soru."

Kendimi yemeği yerleştirmekle meşgul ediyorum, tabağına çok cömert porsiyonlar koyuyorum. Somut küçük işlere odaklanmak -çatalları peçetelerin yanına koymak, kahve doldurmak- zihnimi meşgul eden daha büyük düşüncelere odaklanmaktan daha kolay.

Yemek masasına oturduğumuzda ruh hali değişmişti. Alex'in omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi, yerini yavaş, tanıdık bir ritimle, tek bir düşünceye odaklanarak yemeye bıraktı.

Yemek onu her zaman daha iyi bir ruh haline sokar.

"Dün gece sen uyurken ailemle konuştum." Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım.

"Yaptın mı?" Peçeteyle ağzımı sildim. "Seni duymadım

yuk

arı." "Soğuktan bayılmıştın. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı." "Her şey yolunda mı?"

"Hiçbir şey olmadı. Elias ile konuştum ve gelip gelemeyeceğini sordum. Kısa bir süreliğine Amerika'ya."

Daha dik oturuyorum, kafam karışıyor, kelimelerin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor. "Sen iyileşirken yanında olmak için mi?"

"Hayır, Charleston'da seninle olmak için."

Alex omuz silkiyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki kahvaltıda hayatımla ilgili bir bomba patlatmamış gibi.

"Elias evet dedi. Her zaman ziyaret etmek için bir bahane arar. ABD'yi çok seviyor ve Doğu Yakası'nda hiç vakit geçirmemişti. Bu konuda çok heyecanlı."

Suçluluk duygusu hızlı ve sıcak bir şekilde yükseliyor, boğazımı tırmalıyor.

"Çok üzgünüm Alex. Kardeşinin benim yüzümden hayatını yeniden düzenlemek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

Alex arkasına yaslanıyor ve bana hem nazik hem de sert bir bakış fırlatıyor. "Hiçbir şeye sebep olmuyorsun, Magnolia."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Elias teklif etti. Artık bizden birisin ve Sebring ailesinde işler böyle yürür. Birinin desteğe ihtiyacı olduğunda, ortaya çıkarız. Soru sormak yok. Suçluluk duygusu yok. Sadece sevgi."

Kelimeler bana olması gerekenden daha sert çarptı.

Boğazımda yükselen yumruya karşı yutkunuyorum, söylediği şeyin basit, şaşırtıcı gerçeğini anlamaya çalışıyorum. Sadakati hiç böyle tanımamıştım. Kazanmak ya da yalvarmak zorunda kalmadan birinin önceliği olmanın ne demek olduğunu hiç bilmedim.

Robin ve Charlene bırakın uçak bileti ayırtmayı, bir mesaja ya da aramaya bile cevap verme zahmetine katlanamıyorlar.

Görev ve adanmışlık arasındaki çığ, acıtıcı fark göğsüme yerleşiyor ve bir anlığına nefesimi çalıyor. Tartışmıyorum. Küçümsemiyorum ya da geçiştirmiyorum.

Onun yerine bakışlarını karşılıyorum ve o an için yeterince büyük olan tek şeyi söylüyorum. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Bir süre beni inceliyor, gözlerinde karanlık ve şefkatli bir şey titreyiyor. "Keşke ben de seninle olabilseydim. Charleston'da olsaydım ve ben oradayken Tyson senin dairene gelseydi--"

Sözünü kesiyor ama gözlerinde görüyorum. Verdiği sözü. Tereddüt etmeden uygulayacağı şiddeti.

"Orada olmaman daha iyi." Tyson'la dövüşürken sakatlanıp bileğindeki rekonstrüksiyonu mahvetmesine dayanamazdım.

Ağzı yavaş, neredeyse tehlikeli bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Muhtemelen haklısın." Sesindeki şiddetli koruyuculuğu, beni korumak, benim için savaşmak için duyduğu çığ, gözü kara ihtiyacı yanlış anlamak mümkün değil.

Göğsümdeki korku biraz olsun gevşiyor çünkü biliyorum ki başıma ne gelirse gelsin bununla tek başıma yüzleşmeyeceğim.

Kahvaltımızı bitiriyoruz ve masadan kalkıyorum. Alex beni takip ederek ayağa kalkıyor ve koltuk değneğini alırken ağırlığını sağlam bacağının üzerinde dengeliyor.

Anne bir kuş gibi tepesinde dolanıyorum ve o başını sallıyor, üzerine titrememi istemiyor. Ben de onu kanepeye kadar takip ediyorum.

"Charleston'a dönmem gerek. Müşteri görüşmesi yarın öğleden sonra." Duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum.

Alex yavaş ve ölçülü bir şekilde başını sallıyor. "Gittiğini görmek istemediğimi biliyorsun ama anlıyorum. Elias'ın uçağı bu gece iniyor. Doğruca senin evine gidecek ve ona ne kadar ihtiyacın varsa o kadar süre seninle kalacak."

Başımı sallıyorum, her şeyi sindirmeye çalışıyorum; yalnız olmayacağım için, Tyson bir şey yapmaya kalkışırsa biri orada, hazır olacağı için rahatladım.

"Violet'e onunla dairemde buluşmasını söyleyeceğim. Onda yedek anahtar var. Onu içeri alabilir, etrafı gezdirebilir. Ben gelene kadar rahat etmesini sağlar."

Son kahvemizi yudumluyoruz, gün önümüzde uzanıyor, ikimiz de onu doldurmak için hareket etmiyoruz.

Henüz değil.

Alex yanıma kayıyor ve elindeki kupayı yumuşak bir gümbürtüyle sehpanın üzerine bırakıyor. "Hadi gel. Biraz temiz hava alalım."

Balkon kapısı kayarak açılıyor ve sabah güneşinin sıcaklığıyla bezenmiş bir esinti içeri giriyor. Birlikte dışarı çıkıyoruz, şehir önümüzde geniş ve sonsuz bir şekilde uzanıyor, gün doğumunun yumuşak yanığıyla yıkanıyor.

Parmaklıklara doğru ilerliyorum, parmaklarımı soğuk metale dolayarak günün ilk sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum.

Bir an sonra, kolları belime dolanıyor, güçlü ve emin, beni vücudunun katılığına doğru çekiyor.

Çenesini omzuma yaslıyor, nefesi tenimi ısıtıyor.

Ona doğru eğiliyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Bulunmak gibi. Evde olmak gibi. Ve belki de... öyleyim. Çünkü bu koruma, ortaya çıkma, birbirimizin güvenli yeri olma içgüdüğü, gerçek bir ortaklığın neye benzediğidir.

Cıvalı değil, mükemmel değil. Dağınık. Uygunsuz. Önemli olan yönleriyle ham ve gerçek.

Ama artık ondan kaçmıyorum. Ona doğru koşuyorum. Ona doğru.

Bölüm 37

Manolya Çelik

Tekerlekler asfalta çarpıyor ve ben nefes veriyorum.

Charleston.

Home.

Ama gerçekten öyle mi?

Telefonumu çıkarıyorum, Violet'e hızlıca bir mesaj gönderirken başparmaklarım ekranda uçuşuyor.

Yeni indim.

Cevap vermesi sadece iki saniye sürüyor.

Buradayız! Bizi kaçıramazsınız. Deli gibi el sallayan benim.

O saçma şişme dinozor kıyafetini tekrar giymese iyi olur.

-Ya da geçen seferki gibi utanç verici dev bir tabela sallamak.

Kızı seviyorum ama bugün de böyle bir şey yaparsa -özellikle de Alex'in kardeşi oradayken- onu tanıımıyormuş gibi davranabilirim.

Alex'in adını tuşlayıp telefonu kulağıma götürüyorum. O açmadan önce bir kez çalıyor.

"Başardın mı bebeğim?" Sesi beni ikinci bir deri gibi sarıyor. "Az önce indik," diyorum, Violet'in cipi için pencereden dışarı bakarak. "Bunu duymak her zaman rahatlatır."

"Hoş bir uçuştı. Pürüzsüz. Sessizdi. Biraz uyudum." "Buna sevindim. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Uçak için tekrar teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Sesi derinleşiyor, her zaman kalbimi sızlatan o yumuşak, ciddi yere düşüyor. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ne zaman istersen. Ama sadece Dallas'ta bana geri dönmek için kullanmaya devam edersen."

Nefesim kesiliyor, aptalca, hoppa bir gülümseme ağzımı çekiştiriyor.
"Beni şimdiden özlüyorsun, ha?"

"Evet, şey, sana takılıp kaldım," diyor, sesine kaba bir şefkat karışıyor.
Kelimeler içimde yumuşak ve hassas bir yere düşüyor, göğsümde bir şeyleri çatlatıyor.

"Ben de sana biraz takıldım."

Uçak yavaşlıyor, motorlar rölanti uğultusuna geçiyor ve emniyet kemeri işareti tepede çınlıyor.

Gitme zamanı.

El çantamı tutuşumu ayarlıyorum ve bir saniye daha kol dayanağına yaslanıyorum.

"Vi ve Elias beni almaya geldiler ama seni sonra arayacağım, tamam mı?" "Bekliyor olacağım."

"Seni seviyorum." Bu üç kelime benim için nefes almaktan daha doğal hale geldi.

"Seni daha çok seviyorum." Sırıtişının ağzını çekiştirdiğini hayal edebiliyorum.

Asfalta iniyorum, Charleston'ın yoğun sıcağı bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Onları fark ettim, Violet bir uçağı indirmeye çalışır gibi el sallıyordu.
Yanında aylardır, Samoa'dan beri görmediğim bir adam duruyor.

Elias beni fark etti, yüzü aydınlandı.

"İşte en sevdiğim çay!" diyor, sesi kahkaha ve şefkat dolu.

Teine. Bu kelimeyi Samoa'da geçirdiğim zamanlardan hatırlıyorum. Kız, arkadaş, kendinin olduğunu iddia ettiğin biri. Alex'in tüm kardeşleri bana böyle seslenirdi. Kendimi özel hissettirirdi, onlardan biriymişim gibi.

Sonsuza kadar uzanan bacaklarıyla uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi geçiyor ve beni öyle büyük ve sıcak bir kucakla sarıyor ki neredeyse nefesim kesiliyor.

Gülüyorum ve onu aynı sertlikte sıkıyorum.

Beni bıraktığında, gözlerimin arkasındaki ani sızıya karşı hızla gözlerimi kırpttırıyorum.

Elias bana sırtıyor, tüm yaramazlığı ve güneş ışığıyla.

"Hâlâ çok küçüksün." Küçük kız kardeşiymişim gibi saçlarımı karıştırıyor.

"Yine de komik değil," diye karşılık veriyorum, elini savuşturuyorum ama sırtıyorum.

Gülüyor ve sormadan çantamı alıp Violet'in arabasının bagajına atıyor.

Otoparktan çıkar çıkmaz Elias camı indiriyor, kolunu uzatıyor ve özgürlüğü ilk kez tadan bir çocuk gibi sırtıyor. "Dostum, burası sauna gibi. Her şey yeşil, tuzlu ve... eski kokuyor."

"İşte size Charleston. Tarihi ve nemli. Memnun etmeyi amaçlıyoruz." Söyle.

Violet dikiz aynasından Elias'a muzip bir gülümseme fırlatır. "Bekle sivrisinekler kendilerini tanıtana kadar. O zaman gerçekten tam bir Güney deneyimi yaşayacaksınız."

Başını arkaya atarak gülüyor ve bu o kadar güzel, kolay bir ses ki kendimi de gülümserken buluyorum.

Koltuğa yaslanıp onların şakalaşmalarını izliyorum. Violet her zamankinden daha çekici ve kıvrak zekalı; sırtışı daha parlak, kahkahası biraz daha yumuşak ve Elias sanki bütün gün gördüğü en güzel şeymiş gibi onu yiyor.

Çok tatlı. Ve biraz da komik. Ama çoğunlukla gülünç derecede açık.

Aralarında bir akım var -parlak ve elektrikli- ve her ne kadar yorgun olsam ve hala içimde ağır bir endişe çukuru taşıyor olsam da bunu görmekten memnunum.

Sohbet birkaç dakika sürüyor - en sevilen yemekler, en kötü seyahat hikayeleri. Ama sonunda, konu değişiyor. Ve o daha bir kelime bile söylemeden ben bunu hissediyorum.

Elias koltukların arasında öne doğru eğilir, ses tonu değişir, yeni bir ciddiyet yayılır. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum Teine ama McRae hakkında konuşmalıyız."

Başımı sallıyorum, zaten bunu bekliyordum. "Elbette."

Violet'e bakıyor, sanki söylemesi gereken şeyi onun önünde söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi.

"Sorun değil. O her şeyi biliyor. Küçük chihuahua'm son olay sırasında onunla kafa kafaya verdi ve onu korkutup kaçırdı."

"Etkileyici." Elias koltuğuna geri yerleşir. "Ondan korkmana gerek yok. Ben buraya kardeşim adına geldim. Benden ne beklediği konusunda çok netti. McRae bir şey yapmaya kalkarsa pişman olur."

Sesindeki kesinlik -sessiz, sarsılmaz söz- beni bir kalkan gibi sarıyor. Elias buradayken güvendeyim.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Elias gülümsüyor, rahat ve emin. "Lafı bile olmaz, Teine."

Binamın önündeki otoparka giriyoruz, öğleden sonranın parlak sıcaklığı asfaltı dövüyor. Elias çantalarımı omuzlayıp omzunun üzerinden bana sırtımdan önce itiraz edecek zamanım olmuyor.

"Yolu göster, patron."

Elias her şeyi içeri taşıyor, çantalarımı hiçbir şey yokmuş gibi kanepenin yanına yığıyor. Doğruldu, etrafına bakındı ve bakışları oturma odasının köşesine takıldı.

Nefesini alçaltarak ısıklık çalıyor ve rulo haline getirilmiş Samoa hasırlarıyla dolu sepete, Samoa ve kültürü hakkında kitaplarla dolu rafa ve Alex beni ailesiyle tanıştırmaya götürdüğünde aldığım bir avuç küçük Samoa eseriyle çevrili, duvarda asılı duran çerçeveli ada haritasına doğru adım atıyor.

"Vay canına," diyor sırtımdan. "Tinā şimdi de seni sevdiğini mi düşünüyor? Bunu görse aklını kaçırdı."

"Samoa kültürünü seviyorum. Çok güzel. İnsanları. Tarih ve gelenek. Her şeyin arkasındaki kalp."

Elias başını sallıyor, gözlerinde sıcaklık var. "Güven bana, biliyoruz." Yumruğuyla göğsünü kalbinin üzerine vuruyor. "Bütün aile biliyor. Samoa'da gördük

-Sadece ziyaret etmediniz. İçine çektin. Ve önemsediniz. Onu zaten bir parçanızmış gibi sevdiniz."

Kelimeler sertçe çarptı, kaburgalarımın arkasında acı tatlı bir sızı çiçek açtı. Çünkü kimseye ait olmaya çalışmadığım zamanlarda bile beni sahiplendiler.

Elias hasır sepetinin yanında oyalanıyor, bana bakmadan önce eliyle hasırlardan birinin kaba dokumasına dokunuyor. "Aileye geri dönmene sevindim. Alex için zor bir dönemdi."

Kalbim sıkışıyor, acısı hâlâ keskin. "Ben de ondan ayrı kalmayı pek kaldıramadım."

Violet dişlerinin arasından hava emiyor. "Magnolia üzgün kız döneminde başarılı olamadı. Çok kötüydü."

Durum çok ciddileşmeden Violet ellerini birbirine vuruyor. "Ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Eminim bize anlatacaksın."

"Elias'ı dışarı çıkaralım. Buradaki ilk gecesinde ona gerçek bir Lowcountry karşılaması gösterelim. Karides ve ırmık, kızarmış yeşil domates, her şey."

Sırtışı saf yaramazlık.

Neyin peşindesin, Vi?

"Elias pasifik ötesi bir uçuştan yeni çıktı. Üzgün uçak yemeklerinden çok daha iyi bir şeyi hak ediyor."

Gülümsememi geri alıyorum. Çünkü gerçekçi olalım, Elias business class uçuyordu. Otuz bin feet yükseklikte, plastik ambalajlı üzgün bir sandviç ve ılık bir kahve ile boğulmuyordu.

Yine de Violet'in bana bakışından -heyecanla titriyor- bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyorum.

Yorgunluğun ağırlığı kemiklerime baskı yapıyor. "Bilmiyorum. Oldukça bitkinim. Ve eminim Elias da uzun uçuşundan sonra yorulmuştur."

Göz ucuyla Elias'ın arkasındaki Violet'i yakalıyorum.

Gözlerini açıyor, ağzını açıyor. "*Lütfen*" diyor ve avuçlarını birbirine bastırıyor.

Uyku bekleyebilir, sanırım. "Ne var biliyor musun? Daha erken. Yemek yiyebilirim." Violet'in yüzü piyangodan para kazanmış gibi parlıyor.

"Eğer Elias buna hazırsa."

Başını sallıyor. "Hep açlıktan ölüyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Aileden gelen bir özellik, şüphesiz."

Elias tam bir bela gibi sırtıyor. "Hadi yapalım şu işi. Bana bütün Lowcountry'yi anlat, Teine. Ben hazırım."

Battery'nin yakınında en sevdiğim yerlerden birine geldik - gıcırtilı zeminleri, uyumsuz sandalyeleri ve ev tadında yemekleri olan yıpranmış bir tuğla bina.

İçeri adımımızı atar atmaz tereyağı, baharat, zengin ve kızarmış bir şeyin kokusu etrafımızı sarıyor. Elias derin bir nefes alıyor, tüm yüzü aydınlanıyor.

"Sanırım burayı seveceğim," diyor.

Violet yanımdaki kabine kayıyor ve masanın öbür ucundan Elias'a sırtırken omzumu omzuna çarpıyor.

"Sonsuza dek mahvolmak üzeresin." Sesi çapkınlıkla damlıyor.

İşiltiyi açtığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yok.

O kadar belli ki, masanın üzerinde parıltılı bir iz bırakıyor.

Vi sunucuya meze ve ara sıcak listesini tıkırdatıyor. Ben en sevdiklerimden sipariş ediyorum ve Elias önüne ne koyarsak yemeye hazırmış gibi sırtıyor.

Masa d o l u y o r , tabaklar birbiri ardına geliyor. Ağır bir dökme demir tava ö n ü m ü z e düşüyor, kremalı karides ve irmikle dumanı tütüyor, tereyağı

Kenarlarında sos birikiyor.

Ardından geniş bir kase dişi yengeç çorbası geliyor, kokusu o kadar zengin ki midemin yüksek sesle guruldamasına neden oluyor.

Ardından bir sepet hush puppies geliyor, altın rengi ve sıcacık, küçük bir tencerede ballı tereyağı bizim sürmemizden daha hızlı eriyor.

Son tabak düştüğünde, masanın her santimi yenilebilir Tetris oyunu gibi üst üste dengelenmiş kaseler, tavalar ve sepetlerle kaplanır.

Elias sanki bir haftadır bir şey yememiş gibi, her seferinde inleyerek ısırk.

"Sıfır pişmanlık," diyor ve bir sus köpeği alıp kocaman bir ısırk alıyor, Dini bir deneyim yaşıyormuş gibi gözleri kapanıyor.

Violet gülerek çenesini ellerinin arasına alıyor ve onun yemesini izliyor. "Demek... Taşra yemeklerini seviyorsun, ha?"

Elias bir çatal dolusu irmiği vaaz verir gibi havada sallıyor. "Bu başıma gelen en iyi şey. Hayatımın geri kalanı için alınma."

Arkama yaslanıp içkimi yudumlarırken masanın karşısındaki şakalaşmalarını izliyorum.

Violet çok uzun zamandır görmediğim bir şekilde parlıyor.

Elias konuşurken biraz daha yaklaşması, gülümsemesinin her zamankinden daha uzun sürmesi gibi belli belirsiz bir şey ama orada.

O kıvılcım. Uzun zamandır onda eksik olan o parlak, gülünç, umut dolu şey.

Ve Elias... O bunu yiyor. Her bakışını, her sırtışını. Sanki başının belada olduğunu biliyor ve bununla savaşmaya bile çalışmıyor.

Çok tatlı. Hızlı. Ve iyi hissettiriyor.

Violet'in yaşadığı onca şeyden sonra -tüm kalp kırıklıkları ve çıkmazların bu şekilde aydınlandığını görmek içimde bir şeylerin en iyi şekilde sızlamasına neden oluyor.

Elias etrafına bakınır. "Bana biraz müsaade edin hanımlar. Hemen döneceğim."

Kabinden kayarak çıkıyor, restoranın arka tarafına doğru ilerlemeden önce peçetesini koltuğuna fırlatıyor.

Kulak misafiri olmadığı anda Violet bana doğru eğiliyor ve ölüm kalım meselesi itiraf edecekmiş gibi bileğimi kavırıyor.

"Mags! Onu gördüğüm anda yumurtalıklarım aşırı hızlandı." Gözleri fal taşı gibi açılmış, çok ciddi.

Tatlı çayım boğazıma kaçıyor, gülerken
öksürüyorum. "Violet!"

"Çok ciddiym," diyor bir elini sallayarak. "Sanırım sadece onun yanında durarak küçük Samoalı bebeğine hamile kaldım. Ve bu konuda kızgın bile değilim."

Daha çok gülüyorum, kabinde biraz iki büklüm oluyorum. Tanrım, böyle gülmek çok güzel. Böyle olmak.

Ama dürüst olmak gerekirse? Anlıyorum. Alex ve Elias aynı kalıptan çıktılar. Koca adamımı ilk gördüğümde kalbimin nasıl hızlandığını hatırlıyorum.

Violet daha yakına eğiliyor, Elias yakınlarda olmamasına rağmen sesini fısıltıya indiriyor.

"Onunla yatarsam bana kızar mısın?" O kadar ciddi görünüyor ki bir böbrek istiyor gibi. "Mags, onu gerçekten becermek istiyorum."

O kadar çok gülüyorum ki kaburgalarım acıyor. "Umurumda değil. Sadece... kanepemde yapma lütfen."

Violet sırtıyor, şimdiden bela planladığını belli eden türden.

"Merak etmeyin. Planlarım var. İğrenç planlar. Kanepeye uygun olmayan planlar. Onu daireme götüreceğim."

"O şu anda benim korumam. İsteğe bağlı boğulma ile yatak güreşi için onu öylece fırlatıp atamazsınız. Ona tek parça halinde ihtiyacım var."

Violet umursamaz bir tavırla elini sallıyor. "Yakında erkek arkadaşınla birlikte olmak için Dallas'a uçacaksın ve kardeşini burada bırakacaksın. Bu da demek oluyor ki--" Daha da geniş sırtıyor. "O tamamen benim."

Elias döndüğünde hâlâ gülüyorum, o büyüleyici Sebring sırtışıyla kabine geri kayıyor.

Violet ve ben birbirimize bakıyoruz - muziplikle ve söylenmemiş binlerce şeyle dolu - ve yeniden kahkahalara boğuluyoruz.

Vi'den umutluyum.

Belki ikimiz için de işler yoluna giriyordur.

Bölüm 38

Alex Sebring

AMELİYATIM HAFTALAR ÖNCEYDİ. Buz torbaları, sert kaslar ve yavaş, inatçı adımlarla geçen uzun günler oldu. Haftalarca vücudumun yenilmez olmadığı ve belki de hiçbir zaman olamayacağı çirkin gerçeğiyle yüzleştim.

Bot gitmiş. Koltuk değnekleri bir köşede işe yaramaz halde duruyor. Tekrar yürüyorum, ikiye ayrılmamaya çalışan yaşlı bir adam gibi dikkatli ve ölçülü. Her adım bir hatırlatma: Bunu mahvetme. Acele etme. Geçen sefer çok zorladım, zaten parmaklarımın arasından kayıp giden bir şeyin peşinden koştum. Bu hatayı tekrar yapmayacağım.

Magnolia'nın mutfaktan gelen yumuşak mırıltısı beni kendime getiriyor. Kanepede oturup buz torbasıyla bileğimdeki şişlikle mücadele ederken tavuk ve tereyağlı bir çöküşün kokusu çatı katına yayılıyor.

Yalınayak, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, hoparlörlerden çalan şarkıya mırıldanarak hareket edişini izliyorum. Tanrım, onu böyle görmeye bayılıyorum. Giyinik değil, korunaklı değil, sadece Magnolia.

Benim Amerikalı güzelim ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. İhtiyaç, hiç beklemediğim bir anda her zaman olduğu gibi beni alçaktan ve sert bir şekilde vuruyor. Sadece vücudunu bedenime bastırdığı için değil, sadece bana en sevdiği şeymişim gibi gülümsediğinde aldığım haz için değil. Ama bunun için.

Telefonum yanımdaki minderde vızıldıyor. Elime alıyorum, başparmağım ekranda gezinirken Elias'tan bir mesaj görüyorum: Violet'la birlikte bir çatı barında, güneş gözlüklerini takmış, kokteyllerle birbirlerine kadeh kaldırırken çekilmiş bir selfie.

Kıkırdıyorum. "Görünüşe göre Violet Elias'a tam bir Charleston deneyimi yaşıyor."

"Tam bir deneyim yaşadığından eminim. Ama bu Charleston deneyimi değil. Tam *bir Violet deneyimi*."

Magnolia üst dolaptaki bir kaseye uzanıyor, vücudunun gerginliği bana şu anda ihtiyacım olmayan şeyler yapıyor.

Violet'i iyi tanımıyorum ama Magnolia bana en iyi arkadaşı hakkında çok şey anlattı. Ve eğer bunların yarısı bile doğruysa, Elias kendini neye bulaştırdığını bilmiyor. "Endişelenmeli miyim?"

Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor, tüm günahı ve küstahlığıyla. "Sadece o tutamazsa yukarı."

Ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Bu neyi içeriyor?"

Magnolia durakladı, kaşık hala elindeydi ve bana doğru döndü, yüzü Ağzı yavaş, hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer şanslıysa? Çok fazla dayanıklılık. Muhtemelen biraz maddi hasar. Malie'nin yüzünü kızartacak birkaç şey."

Evet. Eminim Violet ona bir deneyim yaşatıyordur. Ve bu resimde Elias'ın yüzündeki aptal ifadeye bakılırsa, her ne oluyorsa çok eğleniyor.

"Hayatta ne arıyor? İyi bir zaman mı? Yoksa geleceği paylaşacak birini mi?"

Magnolia bir omzunu silkiyor ve bana bakmadan önce fırını kontrol ediyor. "Violet iyi vakit geçirmeyi sever, elbette. Ama artık otuz yaşında. Kendisiyle aynı şeyleri isteyen birini bulmaya hazır."

"Hangisi ne?"

"Yuva kurmaya hazır. Evlenmeye. Bir aile kurmaya."

Başımı salladım, bunu içime sindirmeye çalıştım.

Violet yerleşmeye hazır. Gerçek bir şeyler inşa etmeye hazır. Peki ya en iyi arkadaşı?

Magnolia aylar önce buna hazır değildi. Yakınından bile geçmemişti. Bu kadarını açıkça belirtmişti. Özgürlük istiyordu, zincir değil. Ben de onun hislerine saygı duydum. Hâlâ da saygı duyuyorum.

O zamandan beri aklının nerede olduğunu merak etmeme neden olan bazı şeyler söyledi

Şimdi.

Ama ondan ayrılmak beni değiştirdi. Tek bir şey olmadığını fark ettim. Geleceğimin onun olmadığı bir versiyonu. Onu hayatımda istiyorum. Her zaman. Her gün.

Onunla evlenmeyi Avustralya'da birbirimize karıştığımız zamankinden daha çok istiyorum. Parmağına bir yüzük takmak, göğsümdeki yangını dindirmenin tek yolu; tüm dünyanın onun benim olduğunu görmesini sağlamak. Ona karım deme ihtiyacı, kapatamadığım ikinci bir kalp atışı gibi sürekli ve ağırlı bir şekilde derimin altında mırıldanıyor.

Akşam yemeğinin kokusu beni o ana geri çekiyor ve onun mutfakta dolaşmasını izlerken kendimi kaybetmeme izin veriyorum. Eğer evlilik hayatı böyle bir şeyse - ben ona aşık bir salak gibi bakarken Magnolia yemek yapıyorsa - bunu istiyorum.

Hepsini.

Bileğim sakat olmasaydı onunla birlikte orada olurum - ısırıkları çalar, kollarımı arkasından sarar, akşam yemeği için yaptığı mükemmel planı mahvederdim. Ama şimdilik, bu kanepede oturup onu izlemekle yetiniyorum, ona duyduğum arzuyu iliklerime kadar hissediyorum.

Magnolia her şeyi tabaklara koyuyor, bir orduyu besler gibi kızarmış tavuk, patates püresi, yeşil fasulye ve tereyağlı bisküviden oluşan büyük bir porsiyonu tek bir tabağa kaydırıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve beni bakarken yakalıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Sırıtiyorum, koltuktan kalkıyorum ve topallayarak mutfak masasına doğru ilerliyorum.

"Bu işte iyisin."

"Neye? Seni beslemeye mi?" diyor, tabakları yere koyarken gülerek. "Yemeği ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Sensiz asla yaşamak istememe neden olmakta iyisin demek istedim," diyorum ve bir sandalye çekip inleyerek kendimi içine bırakıyorum. "Bu gidişle bir tabak patates püresi için evlenme teklif edeceğim."

Manolya yarım saniyeliğine dondu, kalbimin durmasına yetecek kadar uzun bir süre.

-Gülümsemeden önce, yumuşak ve biraz utangaç, sanki saklamaya çalışıyormuş ama saklayamıyormuş gibi.

Bunu bir şaka olarak algılamadı. Ya da belki de algılamıştı ama bir yanı yine de hoşuna gitmişti.

Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara koyuyorum ve bana yemek tabağında sunduğu Güney cennetini yırtıyorum. "Kahretsin, kadın... yemek yapabiliyorsun. Sana bu tür büyücülüğü kim öğretti? Çünkü Robin ya da Charlene olamaz."

Magnolia başını sallar. "Kesinlikle hayır. Üniversiteye gittikten sonra öğrendim. Yaşamının başka yolları da olduğunu fark ettim. Daha iyi yollar." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Food Network'ü izleyerek kendime yemek yapmayı öğrettim. Notlar aldım. Bir sürü şey yaktım. Tavuğu nasıl terbiye edeceğimi öğrenene kadar bir sürü makarna yedim."

Bunu sadece yaptığı bir şeymiş gibi söylüyor, gerçek bir başarıymış gibi değil.

Bir an orada oturup ona bakıyorum - ona nasıl sevileceğini, nasıl besleneceğini, nasıl yetiştirileceğini öğretecek kimsesi olmayan ve yine de her şeyi yapan bu kadına. Kendisi için.

Hayat ona limonları uzattı ve o da çıplak elleriyle limoncello yaptı.

Magnolia senin için.

İkinci bisküvimi yarılamaştım ki Magnolia çenesini eline dayayarak bana baktı.

"Ee, koca adam... artık iyileştğine göre, sırada ne var?"

Çatalımı bırakıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp nefes alıyorum. Tanrım, bu sorudan nefret ediyorum. Çoğunlukla bir cevabım olmadığı için. Ya da var ve bundan hoşlanmıyorum.

"Babamın pozisyonunu devralmak ve Sebring Otelleri için çalışmak her zaman ailemin beklentisiydi, ama bebeğim... bana çok boş geliyor. Sanki soyadım binada yazıyor diye yer kaplıyormuşum gibi."

Magnolia araya girmez. Sessizliği doldurmak için acele etmiyor. Sadece bekliyor, gözleri gözlerimde sabit, sanki bana zor şeyleri söylemem için gereken tüm alanı veriyor.

"İstesem bile - ki istemiyorum - bu benim gibi biri için uygun bir iş değil. Disleksim babamın yerini doldurma görevini tamamen ulaşılmaz kılıyor. Gerektiğinde her zaman numara yapabildim ama bu dünyada değil. Kontratlar. Elektronik tablolar. Yasal belgeler. Herkesin sizden gerçek zamanlı olarak ince yazıları yakalamanızı beklediği toplantılar. Yorucu ve aşağılayıcı. Çoğu zaman boğuluyorum ve bunu itiraf etmekten gurur duyuyorum."

Magnolia'nın ifadesi yumuşuyor, eli masanın diğer tarafına uzanıyor ve parmak uçlarıyla benimkinin sırtını okşuyor. "Kendini istemediğin bir hayata zorlamak zorunda değilsin. Ama eğer bu Sebring Otelleri değilse, nedir? Senin tutkun ne?"

Gülümsüyorum -küçük ama gerçek- ve parmaklarını sıkıyorum. "Yani senin dışında mı?"

Kahretsin, o hınzır sırtışı beni yakabilirdi. "Evet, yani benim dışımda."

"Rugby. Her zaman ragbi oldu - benim için anlamlı olan, olmam gereken yerde olduğumu hissettiren tek şey."

Başımı sallıyorum, spor için duyduğum acı göğsümde kıvrılıyor.

"Lanet olsun, bebeğim, özledim." Kelimeler içimdeki ham bir şeyi kazıyor. "Bazı günler göğsümde bir delik varmış gibi hissediyorum. Üç yıl önce bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum, hâlâ da bilmiyorum."

Magnolia tereddüt etmeden masanın öbür ucuna uzanıyor, parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Dokunuşu yumuşak ve istikrarlı; parçalanmaya yakın olduğunuzda sizi sabitleyen bir dokunuş.

Ve yüzündeki ifade... Tanrım, içimi parçalıyor. Sanki ben acı çektiğim için o da acı çekiyor, her şeyi benimle birlikte hissediyor. Her zaman hissetti. Her zaman benimle senkronize oldu, denemeden bile.

İşte ben de eşimde bunu istiyorum. Sadece işler kolay olduğunda yanımda duran birini değil, zor olduğunda, işler karıştığında, çekip gitmenin daha kolay olacağı zamanlarda bana destek olan birini.

Elini sıkıyorum, bu bağa itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyaç duyuyorum. "Ama sen hayatıma girdiğinde yeniden nefes alabildim. Ve Rugby dışında bir şey beni mutlu edebilir."

Magnolia'nın başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Bunun beni ne kadar özel hissettirdiğini bilemezsin." Bana yarı hayranlık, yarı acı dolu bir bakış atıyor. "Daha önce kimsenin bana böyle bir şey söylediğini sanmıyorum."

Bana kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bakıyor.

"Bittiğimizi düşündüğümde darmadağın oldum. Hiçbir şey yardımcı olmuyordu. Ne zaman, ne terapi, ne de başka bir şey. Hiçbir şey beni seninleyken hissettiklerime geri döndüremezdi."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor. Tanrım, bu konuda hep çok iyiydi. Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmıyor. İçi boş güvencelerle acele etmiyor. Sadece benimle oturuyor, ağırlığımı ürkmeden taşıyor.

"Sen hayatımdayken her şey daha kolay, çok daha kolay. Sen buradayken, kafamın içindeki gürültü susuyor. Her şeyi daha iyi yapıyorsun. Her şeyi."

Parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıyor.

Sandalyeme oturup tabağıma bakıyorum, artık aç değilim. Taşıdığım başka bir şey var, daha ağır bir şey. Ve eğer ondan sonsuza dek isteyeceksem, tüm gerçeği bilmesi gerekiyor.

"Dallas'taki bu cerrahı neden seçtiğimi sana hiç söylemedim."

Magnolia yukarı bakar, kaşları birbirine kenetlenir. Bekliyor. "En iyisi olduğu için olduğunu düşünmüştüm."

"Yürümekte giderek daha fazla zorlanıyorum. Artık sadece ara sıra topallamıyordum. Ameliyat kaçınılmazdı. Menajerim de bu doktoru tavsiye etti çünkü sporcuları yeniden ayağa kaldırma konusunda uzman.

sahada. Planım ameliyat olmak, iyileşmek, rehabilitasyona girmek ve ardından mümkün olduğunca uzun süre rugby oynamaya devam etmektir. Ama bu plan sen hayatıma girmeden önceydi."

Tepki vermiyor. Gözünü kırpmıyor. İrkilmiyor. İşte o zaman anladım. "Zaten biliyordun, değil mi?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Doktor ameliyatın nasıl geçtiği hakkında beni bilgilendirmek için dışarı çıktı. Bundan bahsetti."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunca zamandır biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

Magnolia alt dudağını dişliyor. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Hâlâ senin planın mıydı, işler değişmiş miydi, yoksa bana söylemek için doğru zamanı mı bekliyordun, bilmiyordum."

"Bir şey söylemeliydin."

"Sormak istemedim çünkü bensiz eski hayatına geri dönmenden korktum. Seninle gelmemi istemeden gideceğini söylemeni duymak istemedim."

Nefesimi kesiyor.

Çünkü korkularıma o kadar kapılmıştım ki, durup düşünmedim. onun.

"Seni terk etmem. Senden bir daha asla ayrılamam. Anladın mı? değil mi?"

Gözleri parlıyor ama başka tarafa bakmıyor. "Bilmiyordum. Ama şimdi bana anlattığına göre biliyorum."

Göğsünde o ağırlıkla dolaştığını bilmek, tekrar kaybolup kaybolmayacağımı merak etmek beni kahrediyor. Geçici olup olmadığını merak ediyorum.

Bu bana çok sessiz olduğumu fark ettiriyor. Çok dikkatli. Çok yavaş. Bu yüzden ileri atılıyorum, gerçeği duymasını istiyorum, hepsini.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim, Magnolia. Asla. Nerede olduğumuz ya da ne olduğu umurumda değil. Bir daha asla yollarımızı ayırmayacağız."

Bana bakıyor, gözlerinde yine o umutlu ihtiyat titriyor - bir şeye inanmayı o kadar çok istediğinizde canınız yanar.

"Bu senin için ne anlama geliyor? Benden bir daha asla ayrılmamak mı?"

Bu benim için her şey demek. Ama her şeyi anlatmadan önce onun nerede olduğunu bilmem gerek.

Sadece bir nefes için tereddüt ediyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Başını sallıyor. "Elbette."

"Evlilikle ilgili duygularınız değişti mi? Çocuk sahibi olmak hakkında?"
Magnolia titrek bir nefes alır. "Senden ayrı olmak benim için her şeyi değiştirdi."

Nefes almıyorum. Göz kırpmıyorum.

Bir an tereddüt ediyor ve yutkunuyor. "Hepsini istiyorum ve seninle istiyorum."

Yemin ederim, dünyam yıkıldı. "Tekrar söyle."

Gülümsüyor; dolu dolu, kendinden emin, ışıl ışıl. "Seninle bir hayat kurmak istiyorum - evlilik, küçük Samoalı bebeklerimiz, hepsi. Evliliğin senin için ne anlama geldiğini anlattığında bana bahsettiğin her şey... Ben de bunu istiyorum."

İçimde bir şey bırakıyor. Çok uzun zamandır sıkıca çekilmiş bir ip, sonunda gevşiyor. Ve onun yerine, uzak tutmaya çalıştığım o vahşî, tüketen umut hızla içeri giriyor.

Bir an için konuşamadım bile. Orada öylece oturuyorum, sersemlemiş bir halde, neredeyse beni devirecek kadar büyük bir şeyle dolup taşıyorum. Sevinç. Rahatlama. Sevgi. Hepsi birden.

"Tamam," diyorum.

Başını eğiyor, gözlerini kırıştırıyor. "Sadece... *tamam* mı?"

Yüzümü kaplayan aptal sırtışı dizginlemeye çalışarak, "Özümsüyorum," diyorum. "Son evlilik konuşmamızdan bu yana büyük bir değişim var. Beni şaşırttın. Bu tür bir değişime hazırlıklı değildim."

Magnolia gözlerini bana diyor, aynı anda hem şakacı hem de şaşkın. "Az önce sana karın ve çocuklarının annesi olmak istediğimi söyledim. Beklediğim tepki tam olarak bu değildi."

Elini çekiştirerek uzandım. "Buraya gel, bebeğim."

Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dolanırken gözlerini benden kaçırıyor. Bana ulaştığında kucağıma tırmanıyor, üstüme çıkıyor, bacakları daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi belime dolanıyor.

Elleri omuzlarıma yerleşiyor ama kaşları gergin, şaşkın ve biraz da incinmiş. Yüzündeki o ifadeden nefret ediyorum. Onu oraya koyduğum için nefret ediyorum.

Ellerim belini kavırıyor. Eğiliyor, alnını alnıma bastırıyor, sanki sessizliğimde gerçeği arıyor.

"Karım olmak istemen beni çok mutlu ediyor." "Öyle mi?"

"Tabii ki. Tabii ki."

Vücudu gevşiyor. "O zaman neden bana sormuyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum. "Çünkü bunu yaptığımda, evlenme teklifinin mükemmel olmasını istiyorum. Sana karım olmanı teklif etmek için sadece bir şansım var. Ve bunun unutulmaz olmasını istiyorum."

Nefes veriyor ve dudakları benimkilere karşı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O an neye benzerse benzesin, mükemmel olacak çünkü o sensin."

Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekiliyor, parmakları omuzlarımı kavlıyor. "Peki bu arada?"

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "*Bu arada* birbirimizi seviyoruz. Ve sana her gün benim olduğunu hatırlatıyorum - sana karım diyene kadar."

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve gözlerindeki parıltı artık kafa karışıklığı değil, umut. Huzur. Sevgi o kadar büyük ki hissedilmesi için söylenmesine gerek yok.

Eğiliyor, dudaklarını benimkilere değdiriyor, yavaş, derin ve son derece doğru bir öpücük konduruyor.

Bu gece ona evlenme teklif etmedim ama yine de evet demiş gibi hissediyorum.

Bölüm 39

Manolya Çelik

ALEX UÇAKTAN İNER. Koltuk değneği yok. Topallama yok. Sadece uzun zamandır görmediğim o rahat, kendinden emin yürüyüş.

Üzerinde kot pantolon, kaslarını saran siyah bir tişört ve beni tam ortasından vuran yumuşak bir sırtış var. Aradaki mesafeyi kapatmasını izlerken kalbim göğsümde yavaşça çarpıntı yapıyor. Çünkü buraya gelmenin nelere mal olduğunu biliyorum. Her acı verici esneme. Her gece bileğine buz koyarken, sinirli ve sessiz.

Bana ulaştığında tek kelime etmedi. Elinde değilmiş gibi beni kollarına çekiyor. Bir eli enseme kıvrılıyor. Diğeri belimdeki kumaşı yumrukluyor. Ve beni öpüyor; yavaş, derin ve amaçlı. Sanki etrafımızda insanların dolaştığı halka açık bir yerde değilmişiz gibi. Sanki sadece biz varız.

İçinde eriyorum.

Ayrıldığımızda, ağzına doğru fısıldıyorum, "Şu haline bak. Mezun falan oldum."

"Sınıfımın en iyisi. Hareket açıklığı egzersizinden A aldım."

Gülüyorum, ellerim hâlâ göğsünde duruyor. "Seninle gurur duyuyorum, koca adam."

Ağzı kıvrılıyor. "Evet, şey... sen benim ödülümsün."

Alex bavulunu arabamın arkasına atıyor ve sanki bunu uzun zamandır yapıyormuş gibi yolcu koltuğuna kayıyor. Bunu görmek -rahatlık, rahatlık- beni gülümsetiyor.

Sürücü koltuğuna kayıyorum ve ona bakıyorum. "Ee, planın nedir mezun? İçeride mi yemek istersin, pizza mı alırsın yoksa dışarı mı çıkarsın?"

Başını koltuğa yaslıyor, gözleri bir an için kapalı, sanki her şeyi içine çekiyormuş gibi. Sonra başını bana doğru çeviriyor, sırtışı tembel ve biraz fazla çekici.

"Hadi dışarı çıkalım ve PT'nin bitişini kutlayalım. Normale dönelim. Hayatımıza devam edelim."

Kalbim biraz sıkışıyor ama hafif tutuyorum. "Tamam. Nereye gitmek
Gitm istiyorsun?

ek

mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Peki ya şu sevdiğin Fransız mekanı?
şampanyalı risotto ve cehennemden gelen bekleme listesi?"

"Le Rue?" Gülüyorum. "Alex, içeri girebileceğimizi sanmıyorum. Oraya
rezervasyon yaptırmak haftalar sürüyor."

Sırıttırıyor ve omuz silkiyor. "Onu bana bırak. Ben hallederim."

Göz kırpması işe yaramamalı ama onda işe yarıyor.

Havaalanı otoparkından çıkarken başımı sallıyorum. "Ne yapacaksın? Ev
sahibine biraz para mı vereceksin?"

"Belki," diyor sırtarak.

Yüzeyinin altında kaynayan bir şey var. Elektrikli bir şey. Ve o hiçbir şey
söylemese de, zihnimin arkasında sarsılmaz ve sessiz bir soru yükseliyor: Neyin
peşindesin, Sebring?

Telefonu iki kez çalıyor. İkisinde de kontrol eder. Bir cevap verdi. "Her
şey yolunda mı?" Gözlerimi yoldan ayırmadan soruyorum.

"Evet. Elias kontrol ediyor."

Fazla düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Ama beynim, beynim
olduğu için, yine de devam ediyor - çünkü bu adamı tanıyorum. Ve bir şeyler ters
gidiyor. Kötü değil, ama farklı. Ve bana söylemediği şeyin ne olduğunu merak
etmekten kendimi alamıyorum.

Le Rue'daki akşam yemeği her açıdan mükemmel. Yemekler zengin, saçma
ve bırakın güvenle sipariş vermeyi, telaffuz bile edemediğim şeylerle dolu.
Menüdeki yiyecekleri karıştırıyorum ve Alex eğilip sayfanın köşesine
dokunuyor. "Buna bayılacaksın, güven bana."

Evet. Ve tabii ki haklı. Her nasılsa, tüm favorilerimi sipariş ediyor. O böyle
iyi biri - sessiz gözlemci, her zaman üç adım önde, dinleyen bir adam.

Sakin ve telaşsız bir şekilde şarabı dolduruyor. Bir ara masanın üzerinden
çatalını kaydırarak bana tabağındaki bir şeyden bir ısırık uzatıyor. Ne olduğunu
sormuyorum bile - ağzımı açıyorum ve yavaş ve kasıtlı bir şekilde bana
yedirmesine izin veriyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Yutkunuyorum, kaşlarımı çatıyorum ve mırıldanıyorum, "Dikkatli ol,
Sebring. Böyle devam edersen beni ördek confit ile baştan çıkarmaya çalıştığını
düşüneceğim."

Öyleymiş gibi sırtttırıyor. "İşe yarıyor mu?"

Başparmağı elimin arkasını okşuyor, yumuşak ve sahiplenici, sanki bana
uzanmaktan kendini alamıyor. Ve tüm bunlar beni çıldırtıyor.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Ve son zamanlarda, büyük soruyu bekliyordum.

Bunu umuyorum. Onu arzuluyorum.

Geleceğimizi, istediğimizi söylediğimiz şeyi, Dallas'ta o gece birbirimize verdiğimiz sözü gündeme getirmek istiyorum. Ama cesaretimi toplayamıyorum.

Burada olmaz. Şimdi olmaz. Hazır olduğunda soracağını kendime söylemişken olmaz.

Alex bir süre beni izliyor. "Bu gece çok sessizsin. Her şey yolunda mı? İyi misin?"

Gülümsüyorum, muhtemelen biraz fazla hızlı. "Evet. İyiyim."

Zorlamıyor. Sadece elimi hafifçe sıktı ve başını sallayarak hesabı işaret etti.

Birkaç dakika sonra, akşamın ilk ışıklarına doğru adım atıyoruz. Hava tuz ve hanımeli kokusuyla dolup taşıyor ve Alex elini tekrar benimkinin içine sokuyor.

"Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Artık ağrımadığı için her fırsatta yeni ayak bileğimi kullanmaktan keyif alıyorum."

"Yürüyüş kulağa harika geliyor."

Waterfront Park'ta yürürken hava ılık, esinti tuz, kahkaha ve adını koyamadığım başka bir şey taşıyor. Altın rengi ışık limana yayılıyor, yumuşak ve ballı, dünyayı her şeyin üzerinde bir filtre varmış gibi görünmesini sağlayan türden bir parıltıyla sarıyor - gerçek olamayacak kadar mükemmel, bir fotoğrafta yakalanamayacak kadar güzel.

Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz, sadece sizi iliklerinize kadar tanıyan insanlarla olan iyi bir sessizlik. Ananas Çeşmesi'ne yaklaştığımızda, günün son ışığında parıldıyor, su yumuşak, sabit yaylar halinde dökülüyor ve solmakta olan güneşi altın teller gibi yakalıyor.

Yakındaki bir sokak müzisyeni tanıdık ve alçak sesle bir şeyler çalmaya başlar; "Can't Help Falling in Love "ın yaylı bir cover'ı.

Duraklıyorum, gözlerim sese doğru kayıyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum, notalar göğsümün derinliklerinde bir şeyleri değiştiriyor. "Bu çok güzel."

Alex elimi sıkıyor ve yavaşlıyor.

Tam Ananas Çeşmesi'nin önünde yürümeyi tamamen bıraktı. Müzik etrafımızda süzülüyor - uğultulu, yumuşak, tanıdık - ama diğer her şey sessizleşiyor.

Alex yüzünü bana dönüyor, hâlâ elimi tutuyor ve gözlerindeki bir şey nefesimi kesiyor.

Çeşmenin önünde duruyor ve bana dönüyor, iki elimi de kutsal bir şeymiş gibi tutuyor.

"İki yabancı. Aramızda bir duvar. İsim yok. Yüzler yok. Sadece sesler. Hiçbir anlam ifade etmeyen ama aynı zamanda çok anlamlı olan bir bağlantı."

Kalbim göğsümde daha sert çarparken bile dudaklarım kıvrılıyor.

Diğer elimi kaldırıyor, iki elimi de avucunun içinde tutuyor, başparmakları tenimde geziniyor.

"İkimizin de yüksek sesle söyleyemediği bir şeyin peşinde üç ay geçirdik. Ve sen gittiğinde, sanki biri kaburgalarımı kırıp açmış gibi hissettim. Sensiz hayatın her versiyonu boşmuş, dünya yan yatmış gibi hissettirdi. Ama ne kadar korkunç olsa da... Sanırım o ayrı zamana ihtiyacımız vardı. Çünkü sana ne istediğini görmen için alan sağladı."

Nefes alıyor, gözleri sanki bu şehirde var olan tek şey benmişim gibi benimkilere kilitlenmiş.

"Senden bir daha asla ayrılmayacağım. Duvarlar yok. Mesafe yok. Belkiler yok. Hayatın bizi nereye götüreceğini, sonumuzun nereye varacağını bilmiyorum ama bir şeyi kesinlikle biliyorum..." Bir elini bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor ve ceketinin cebinden bir yüzük çıkarıyor. Soluk soluğa kaldım, nefesim kesildi. "... nerede olursa olsun, orada birlikte olacağız. Her zaman."

"Magnolia Elizabeth Steel. Favori." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Benimle evlenir misin?"

Bir an için dünya bulanıklaşır. Çeşme, müzik, altın ışık -Her şey uyanmak istemediğim bir rüya gibi etrafımda dönüyor. Bir elim ağzıma gidiyor, dudaklarımdaki titremeyi örtüyor. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Gözlerim doluyor ve sesim titriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, sonra daha yüksek sesle. "Evet. Evet, Alex. Senin karın olmayı her şeyden çok istiyorum."

Aynı anda hem rahatlama hem de neşe gibi gelen titrek bir nefes veriyor. Yüzüğü parmağıma takıyor ve ayağa kalktığında kollarımı bir daha asla bırakmayacakmışım gibi ona doluyorum.

Ve sonra duyuyorum. Alkışlar.

Geri çekiliyorum, göz kırpyorum ve insanların alkışladığını görmek için dönüyorum. Ve sadece insanlar değil. Alex'in anne babası ve tüm kardeşleri.

Ve sonra benim adamım. Violet.

Göz önünde saklandıkları parkın kenarlarından dışarı çıkıyorlar, ısıt ısıt parlıyorlar.

Violet gülerek ve gözleri yaşararak içeri dalıyor ve beni kucaklıyor. "En iyi arkadaşım evleniyor."

Yan tarafa bakıyorum ve elinde video kamera tutan bir adam, fotoğraf çeken bir kadın görüyorum. Bir kameraman. Bir fotoğrafçı.

Başımı şaşkınlıkla sallayarak Alex'e bakıyorum. "Bunu başardığına inanamıyorum."

Gülümsüyor, o tembel, kendinden memnun sırıtışı beni her zaman mahvediyor.

Kolları tekrar belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Violet'ten yardım aldım."

Kalan gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Tabii ki yaptın."

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geriye yaslanıyor, sesi yumuşuyor. "Bu gece burada olanlarla ilgili ne hissedeceğinden emin değildim. Robin ve Charlene ile işler biraz karışık. Ama benim tüm ailem buradayken senin ailenden kimsenin olmamasını istemedim. Onları ben davet ettim. Başka planları olduğunu söylediler."

"Hayatımın hikayesi. Yani evet. Kulağa doğru geliyor."

"Üzgünüm, bebeğim."

"Ben değilim." Uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Sorun değil çünkü senin ailen artık benim ailem."

Sanki bir işaretmiş gibi, Sebring'ler oraya doğru ilerlerler - Alias o büyük, şapşal sırıtışıyla hücumun başını çeker. Malie ağlıyor, kolları sarılmak için çoktan açılmış. Babası bana kendimi güvende hissettiren bir gülümseme veriyor. Aitmişim gibi.

Ve belki de hayatımda ilk kez... İstiyorum.

Beni bir kahkaha, sıcaklık ve karşılama balonuyla çevreliyorlar - performans yok, gösteri yok. Sadece sevgi. Karşılığında hiçbir şey istemeyen türden.

Alex'e -nişanlıma- bakıyorum ve göğsümde bir şey sakınlaşıyor. Bu sadece özel bir an değil.

Bu bizim başlangıcımız.

Alex ve Magnolia'nın hikayesi
Sevgili Güzellik

Alex ve Manolya 3. Kitap
(Güzellik Serisi 6. Kitap)

Yazar Hakkında

Georgia Cates, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biridir ve eski bir doğum hemşiresi olup artık bebekler yerine aşk hikâyeleri yazmaktadır. Hayat boyu okuyan ve üç çocuk sahibi olmaktan gurur duyan yazar, kalpli, ateşli ve bir tutam Güney cazibesi içeren romantizm öyküleri yazıyor. Aslen Mississippi kırsalından olan yazar, en yakın arkadaşıyla evli ve iki harika kızın gururlu annesi.

Georgia'nın haber bültenine [kaydolun](#).

En son haberleri, tanıtımlara ilk bakışları ve sadece abonelere özel hediyeleri alın.

Georgia ile bağlantıda kalın: [Facebook](#),
[Instagram](#), [Amazon](#) ve [Goodreads](#) _____

GEORGIA CATES tarafından da

GÜZELLİK SERİSİ

Acıdan Gelen Güzellik

Teslimiyetten Gelen

Güzellik Aşktan Gelen

Güzellik

Güzellik Serisi Paketi Çelik

Güzellik

Amerikan Güzeli

Sevgili Güzellik

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kraliçemi Beklerken Sevgili

Acı

Şımartın

Tatlı Azap

Bağımsız Roman Koleksiyon Paketi

BEACON SERİSİ

Ruh Zaman Hatırlar HerRuh

Asla Unutmaz

GÜNEYLİ KIZLAR SERİSİ

Bohem Kız

[Komşu Kız Stajyer](#)

[Kız](#)

[Güneyli Kız Serisi Paketi](#)

GÜZEL İLLÜZYONLAR DÜETİ

[Seksen Bir Gece Sonsuza](#)

[Dek Güzel](#)

[Güzel İllüzyonlar Düet Paketi](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ

[Gerekli Bir Bir](#)

[Son Bir](#)

[GünahGünah](#)

[Sonraki Günah](#)

[Günah Üçlemesi Paketi](#)

GÜNAH SERİSİ TEK BAŞINA ROMANLAR

[Dayanıklılık](#)

[İstenmeyen](#)

[Kefaret](#)

[Günah Paketi Günah Serisi Eksiksiz](#)

[PaketiSerisi Bağımsız Romanlar](#)

SERİNİN ALTINA GİRİYOR

[Sağlığın Altına](#)

[Girmek](#)

[Going Under Complete Duo Bundle](#)

VAMPIR AGAPE SERİSİ

Anteros'un Kanı

Kan Mücevheri

Kan Bebek

Vampir Agape Serisi Paketi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

